

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEDİİ FAİK

TANYA DUDU

TEKELONYA'DA BİR KADIN BAŞBAKAN

TANYA DUDU

Tekelonya'da Bir Kadın Başbakan

Bedii Faik

1. Cilt

Tanya Dudu-Tekelonya'da Bir Kadın Başbakan/Roman 5
© Türkiye'de Yayın Hakları: AD Yayıncılık A.Ş.-Bedii Faik
1. Cilt Şubat 1995
ISBN 975-325-004-5 (TK)
ISBN 975-325-005-3 (IC)

Yazan: Bedii Faik
Yöneten: Yalvaç URAL
Sorumlu Müdür: Hikmet ALTINKAYNAK
Kapak: Haslet SOYÖZ
Düzeltili: Süleyman GÜL
Dizgi: Zuhâl DÜLGER
AD Yayıncılık A.Ş.
Doğan Medya Center, Bağcılar-İSTANBUL
Tel.: 0.212.505 61 11-Fax: 0.212.505 61 31

Bedii Faik

TANYA DUDU

Tekelonya'da Bir Kadın Başbakan

1. Cilt

Tekelonya Cumhuriyeti

Başkent : Tangoras

Nüfusu : 136 milyon

Yüzölçümü : 330.000 Km²

Tabii Kaynaklar : Kömür, bakır
Krom, Manganez

İhracatı : 1 trilyon 136 milyon
pezos

İthalatı : 1 trilyon 536 milyon

Sanayi : Beyaz esya, tekstil

Ziraat : Mısır, buğday ve tahıl

Kişi başına millî geliri : 1500 \$

En yaygın din : Hristiyanlık

En yaygın dil : Tekelonca

En popüler spor : Futbol

OMUZCULAR

Partinin teşkilat başkanı yüzünü ekşiterek:

- Kadın başkan iyi de, şimdi ben ne yapacağım? diye homurdandı.

Odanın öbür köşesindeki masanın ucuna ilişmiş genç yardımcısı gözlerini açarak sordu:

- Sana ne oldu ki?

- Daha ne olsun?.. dedi beriki “Kabak ergeç benim başımda patlayacak.. Düşünsene bu teşkilatta tam 1100 tane (omuzcu) var!”

- Eee...? Ne olmuş omuzculara?

Soruyu karşısındakini bir süre pis pis süzerek karşılıksız bırakmayı yeğleyen başkan, neden sonra patlamadan da duramadı:

- Kazık kadar adam oldun, hâlâ şu teşkilat işlerine akıl erdirmene imkân yok! Yahu kafanı çalıştırsana, omuzcu ne demek? Başkalarını gezilerinde, mitinglerde sırası geldi mi omuzlayan taşımacı demek... ccc... Başkan kadın olunca?..

Sözünü kesip, bir gözünü kırparak yardımcısına baktı:

- Eee.. Gerisini artık sanırım, sen bile tamamlayabilirsin!..

Aslında şu yardımcılık görevine sırf parti kodamanlarından birinin yeğeni olduğu için getirilmiş, hayli salak bir oğlan olan yardımcının bu lafı dahi gereğince tamamlaması mümkün değildi ya.. Nitekim o da:

- Haa.. bildim, şimdi herkes omuzcu olmak isteyecek, vay.. vay.. vay.. hak vermekten başka ne yaparsınız ki.. deyivermedi mi?

Sözü uzatırsa artık elinden bir kaza çıkacağından korkmağa başlayan teşkilat başkanı, dişlerini sıkarak yerinden kalktı ve askıdan ceketini kaptığı gibi kapıya yönelirken:

- Tanrım sen bana sabır ver... diye söylenerek çıktı gitti!...

Adam haklıydı.

Tekelonya'nın en büyük partisi Doğruluk'un değişmez Genel Başkanı Es Pederos, ne hikmetse birdenbire Cumhurbaşkanı olmaya heveslenip oraya sıçrayınca, boş kalan Başkanlık için yapılan mücade-

leyi herkesin ve en çok da rakiplerinin, ağzını birer karış açarak çiçeği pek burnunda bir partili olan Tanya Dudu kazanıvermişti!.. Gerçi bu kazanmada açılmış olan yalnız ağızlar değildi. Başını ünlü Tacirler Birliği lideri Briko Teres'in çektiği bir grup zengin bu uğurda keselerini ve kasalarını açmışlar; Tanya'nın sınırsız hırsını çoktaan keşfetmiş olan Medya fırlamaları avuçlarını açmışlar ve sonuç ilan edilir edilmez de, partinin emektar elemanları, hatta bu arada Cumhurbaşkanı eski lider Es Pederos dahi, gözlerini fal taşları gibi açmışlardı!

Adam haklıydı. Doğruluk partisine kadın Başkan demek, Tekelonya'ya kadın Başbakan demekti. Kadın Başkan ve Başbakan, partinin, kadrolu, maaşlı, omuzcuları tarafından mitinglerde sırtlansın, olacak şey miydi bu?.. Bu olmayınca da, o teşkilatı gel de besle! Binden fazla omuzcuya maaş, aynı yardım, sosyal haklar..

Teşkilat Başkanı evinin kapısına yaklaşırken artık yüksek sesle düşünüyordu:

Hergeleler üç beş ay önce o adı batası solcu parti lideri Don Kerevit'in lafına kapılarak bir de sendikaya girdiler.. Şimdi işlerine son verdik mi, haydii tazminatlar, mitingler, gösteriler.. Kadıncağız daha yerine oturamadan al sana bir sürü mesele..."

Ama gün görmüş geçirmiş, deneyimli politika adamları, ilham perileriyle her zaman barışıktırlar. Hatta içli dışlı bile olabilirler!.. Nasıl ki o akşam evine dönmüş olan Teşkilat Başkanı da, gece yarısından sonra:

- Buldum.. Buldum! diye yatağından fırladığı gibi, doğru mutfığa seyirtti ve kendine güzel bir kahve pişirip içerken:

"İsa hakkı için aklımla bin yaşayayım.." diye böbürlenmekten kendini alamadı.

Ve sabah olup iş saatleri başlar başlamaz da, hemen telefona yapışıp, teşkilattaki çalışan elemanlarına:

- Çabuk.. dedi, omuzcular başkanını bulun, koşup partîye gelsin ve beni beklesin, az sonra orada olacağım!..

Başkanı kendi aklına böyle hayran eden fikir gerçekten de pek yabana atılır gibi değildi. Daha doğrusu taşıdığı şartlara göre, galiba tek çıkar yoldu. Nitekim Omuzcular Başkanına bunu söyler

söylemez, beriki ayağa fırladığı gibi boynuna sarılmış:

- Sağ ol Sinyor, Sağ ol Sinyor'dan başka bir laf bilmezmiş gibi durmadan bunu tekrarlamıştır. Öyle ya, hiçbir omuzcu artık işten çıkarılmıyacak demektir. Ama Başkanı sırtlamayacaklarmış da, onun yanındaki kocasını omuzlayacaklarmış! Ne gam!.. Görev devam edecekti ya, siz ona bakın!.. Hoş omuzcular içinde partiye “kadın başkan gelince, görev ya bir de sürerse..” diye keyiflerinden içleri kıpır kıpır olmuş keratalar eksik değildi ama bu fikirsizler bile az sonra görevin elden uçmakta olduğunu farkedip somurtmaya başlamışlardı.

Evet, bu çare gerçekten güzeldi. Miting oldu mu, omuzcular gene yeter sayıca orada olacak ve işaret geldi mi, hooop... Başkan yerine onun yanında dikilen kocası omuzlanacak!..

Böylece Tanya'nın eşi Sinyor Dudu'ya da bir görev yapmak olunağı sağlanıyordu. Eşinin yerine bir alay hoyrat herifin ellerinde hıvıllara sıçratılıp, yağlı saçlı kafalara ve katır sırtı gibi kemikli omuzlara oturup sallanmak az iş miydi?..

Dedik ya, Teşkilat Başkanı deneyimliydi ve meselenin bu tarafını gözden kaçırmamasına imkân olmadığı gibi, birkaç gün sonra fikrini merkez kurulunda açıklarken, bu can alıcı noktayı Tanya Dudu'nun gözlerine baka baka daha da parlattı:

- Sayın Başkan!.. Böylece, hem kadrolarımızı korumuş oluyoruz, hem de pek sayın eşiniz Sinyor Dudu'nun böyle şerefli bir görevi almasını sağlamış bulunuyoruz. Karar artık Yüksek Heyetindir!.

Evet gerçi karar artık Yüksek Heyetindi ama heyetin yüksekliği de bir haftadır, yani Başkan seçiminin yapıldığı andan beri, hakçası pek su götürür durumdaydı!.

Bir hafta önceye kadar, toplantı salonunun baş tarafındaki koltukta, sanki o koltuk, gövdesinin bir parçasıymış gibi oturan Es Pederos'a alışmış gözler şimdi orada, o koltuğa tavandaki görünmez bir damlalıktan düşürülmüş gibi duran ufacık tefecik kadına baktıkça şaşkın ve ürkek kırpışıp duruyorlardı. Fikir mi? Varsa bile söylemeye üşeniyorlar; akıl mı? Olsa bile vermeye çekiniyorlardı!..

Es Pederos, parti başkanlığını bırakırken, sanki değirmenin suyunu da kesmişti. Cumhurbaşkanı sarayına çıkmamış; sanki

partisinin iman tahtasını çökertmişti!..

Bir süre, en tatlı gülüşü ile yüksek heyetin üyelerini teker teker süzen Başkan Tanya, henüz Es Pederos'tan kaptıklarının etkisiyle:

- Evet mütealanızı rica ediyorum... dediği zaman bile, bizim Yüksek'lerden gele gele sadece:

- Çok uygundur Efendim'den ibaret bir mırıltı demeti gelebilmişti.

Eh tabii Tanya da böyle bir boş meydanda atını bağlayacak değildi ya.. Başkan bu!.. Dile kolay, yüz yıllık Tekelonya demokrasi tarihinde kazık gibi rakiplerini çatır çatır yenerek gelmiş bir kadın Başkan hem de!.. Atını mahmuzladığı gibi boş meydanda hemen koştu o da ve zabıt sekreterlerine:

- Yazın.. dedi, meydanlarda, salonlarda parti görevi uğruna omuzlanacak olan Sinyor Dudu'ya teşkilat bütçesinden ayda yüz yirmi bin pezos ödenek bağlanmasına...

Ama lafın tam burasında Yüksek Heyet de birden uyanıp yükseklüğünü takınıvermez mi? Önce boru gibi bir ses:

- Yeterli değil... diye bağırdı.

Ve arkasından diğerleri gürlediler:

- En az 200 bin pezos olmalı!..

Tanya Dudu, artık kelimenin tam anlamıyla dört köşe idi ve pek tesirli saydığı ıslak dudaklı gülüşünü son raddesine kadar yüzüne sererken:

- Değerli arkadaşlarım.. dedi, karar elbette sizindir. İki yüzbin pezosta lütfen duralım, mesele kapanmıştır!..

BİLİNEREN HASTALIK

Tanya rezidansa dönerken, lüks arabanın camından dışarıya bakıyordu ama, gördüğü manzara önündeki değil, aklındakiydi. Eşini düşünüyor, onunla geçen ilk yıllarını görüyordu. Nelerden geçip gelmemişlerdi ki.. Birden müthiş bir kalabalığın ortasında, eşinin parti omuzcuları tarafından taşınmasını görür gibi oldu. Gülümse-di. Bu işin bedava olmadığını duyduğu anda sevineceğini hem de

çok sevineceğini iyi biliyordu. Boynuna sarılıp o anda Tekelonya pezosunu dolara çevirme hesapları yapacağını da iyi biliyordu.

200 bin pezos, en kötü hesapla 20 bin dolar demekti. Gerçi çok zengindiler, mallarının mülklerinin haddi hesabı yoktu ama.. Burada da gülümsedi, iç çekti:

- Ah ah! dedi, içinden, kazanmasına kazandık ama, o ilk günlerdeki heyecanım.. O ilk yıllardaki korkularım.. Şükürler olsun kurtulduk.. Şimdi artık dokunulmaz bir Tanya'yım..

Ve başını cama dayayıp tekrar hayallere daldı.

Tanya Dudu, çok genç yaşta evlenmişti. Eşi Sinyor Dudu, gerçekten yakışıklı ve cana yakın bir tipti. Genç Tanya, adama ilk görüşte vuruldu ve hemen evlendiler. Mutluluk artık onların. Gelecek onların, sağlık sağlamlık onların. Ama az sonra genç Tanya, suıdettten uçan Tanya, gördü ki, yakışıklı kocası kleptomandır!.. Hekimlerin veya Tekelon medyasının ibadullah dağıttığı sözlük sııfıllarının anlamına göre, "elinde olmayarak başkasının malını almaktan kendisini alakoyamamak" şeklinde tarif edilen bu hastalık, üstelik Sinyor Dudu'da hayli de ilerlemiş halde değil miydi?

Zavallı Tanya, meseleyi anladığı anda önce beyninden vurulmuşa döndü. Evin içi, hergün yepyeni ıvır zıvırla doluyor, bazan bunların içinde, çoğu komşulara, arkadaşlara ait kıymetli parçalar da yer alıyordu.

Ama Tanya azimli kadındı, hırslı insandı, eşini sevmişti ve bırakmaktansa düzeltmeyi uygun gördüğü için de, hemen kendini toparlayıp çare düşünmeye koyuldu.

Ve az sonra çareyi buldu da... Çocukluğundan beri Amerika'ya düşlemiyor muydu? İşte şimdi gidecekler ve kendisi, diploma, doktora, master, estek köstek velhasıl ilim adına neyi toparlayabilirse alırken, kocasını da doktorların en alalarına gösterecekti.

Düşündüğünü yaptı da.. Yükte hafif pahada ağır bazı varlıklarını sattılar ve bir sabah erkenden Amerika'ya uçuverdiler..

O yıllar Tanya'nın kâh buruk, kâh sevinçlerle dolu, ama genellikle geleceğine ışık tutan olaylarla geçmiş renkli devresidir. Üniversitede sevinçli ve mutlu idi. Sokulganlığı sayesinde pek çok ar-

kadaş edinmiş ve hocalarından hatta bazan biraz fazla ilgi görmüş-tü. Burukluğu ise eşinden kaynaklanıyordu. Uzun araştırmalardan sonra, çeşitli torpillerle randevu alıp gittikleri psikolog Dr. Slater, her ikisini önce dinlemiş, sonra Sinyor Dudu'ya çeşitli testler uygulamış ve en sonunda da fikrini takır takır açıklamıştı:

- Bu çeşit kleptomani görülmemiş değildir ama az görülmüştür. Maalesef hasta ilerlemiş yaşta olduğu için, tedavi kolay değil, küçük yaşta elbet çok daha kolaydı. Ama ümitsiz de değilim. Eğer göstereceğim klinikte yeterince kalmayı kabul ederse, hatta büyük ihtimalle kurtarabileceğimi dahi söyleyebilirim. Karar sizindir.

Karar.. karar.. aksi olabilir miydi ki? Buraya asıl gelmelerinin sebebi bu değil miydi? tabii hemen kabul ettiler ve böylece Tanya, bavullarını kaptığı gibi üniversite kampüsüne yerleşirken, Sinyor Dudu da Dr. Slater'ın ortaklarından olduğu Foya Clinic'e kapağı attı. Başlangıçta fazla sıkıntıları olmamıştır. Ama günler haftaları, haftalar ayları kovaladıkça çarkı döndüren su tükenmeye başlamış, fakat Dr. Slater'ın tedavisi bitmemiştir.

Biçare Tanya, Tekelonya'daki yakınları aracılığı ile birkaç ma-lını daha sattı, Amerika'da edindiği dostlar sayesinde bazı çalış-malarından elde ettiklerini de bunlara katarak dayanmayı başarmadı değil, fakat doğrusu sıkıntısı da artık son haddini bulmuştu.

Ve tam işte bu sıralarda, birgün Üniversite kampüsündeki serin odasında sırtüstü yatıp dinlenirken, Dr. Slater'den gelen bir telefon üzerine giyindiği gibi doğru Foya Clinic'e koştu!..

Dr. Slater bu sefer her zamankinden farklı bir görünümdeydi. Gülüyor gibiydi. Yüzünün hatları yumuşak mı yumuşak, Tan-ya'nın iki elini birden kavramış olan avuçları sıcak mı sıcak!.. Ve hemen söze de başladı:

- Mrs. Dudu, nihayet çareyi bulduğuma inanıyorum. Bütün testler gösterdi ki, eşinizdeki had Kleptomani, ruhun baskıya alınarak tersi-ne bükülmekle düzelmesi beklenen cinsten değildir. Tam aksine an-cak alabildiğine serbest bırakılan ruh yapısının doymasıyla durabile-cek bir Megalo Kleptostur!.. Bu sonuca varmak için yaptığım deney-lerin yeterli olduğuna inanıyorum. Mesela, son bir aydır, klinikte ser-

hest dolaşabildiği yerlere koyduğumuz bütün kıymetli eşyayı alıp odasına götürmüş olan eşiniz, son hafta bunların yenilerine el dahi sürmedi. Çünkü ruhu doymuştu. Aynı deneyi parayla da yaptık, sonuç aynı oldu. Mücevherlerle de yaptık gene aynı sonuç çıktı.. Şu halde...

Dr. Slater lafın burasında durdu ve piposunu yakmak için kibrit aramağa başladı. Ama merakı son haddine gelmiş olan Tanya adeta bağırды:

- Evet şu halde?..

Dr. Slater gülerек:

- Telaş etmeyin.. dedi. Şu halde, mesele artık basit, kocanızı bırakacaksınız çalsın, doyuncaya kadar yoruluncaya kadar çalsın. Ta ki.. ruhunu çalmayı önlemekten alakoyan ezici etki, doyumun verdiği gevşemeyle gücünü kaybedinceye kadar..

Tanya dikkatle dinlemişti. Önce bir soluk koyuverdi. Sonra durdu, duruksadı ve birden sordu:

Pekiy doktor yasaları ne yapacağız?

Dr. Slater'ın yüzünde şimdi şeytani bir gülümseme belirmişti.

Piposundan derin bir nefes çektikten sonra:

- Haa bakınız... dedi, bunda ona yardımcı olmanız şart. Unutmayınız ki ondaki çalma dehası, her türlü baskıdan uzak bırakılınca, büsbütün çoğalacak ve bu onu aynı zamanda koruyan bir unsur olacaktır. Ama dışardan sizin yardımınız, uyarmalarınız mutlaka faydalı hatta zorunludur. Böylece çok parlayacak olan o çalma dehası, bir gururla beslenip kendini tehlikeden uzak görmek gibi bir riskten ancak kurtulabilir!..

İşte hepsi bu kadar....

Konuşma bitmişti, Tanya yüklü çeki, çabucak yazıp Dr. Slater'e uzattı ve bir hastabakıcı tarafından kendisi ve çantası getirilmiş olan kocasını alarak Foya Clinic'ten çıktı.

Dr. Slater'in arkalarından gülümseyerek bakarken, o güzel hastabakıcıya:

- Bunları istersen iyi aklında tut, geleceğin çok zengin insanlarını uğurladık şu anda!.. dediğini tabii, ikisi de duymamışlardı!

Çok değil, aradan bir iki yıl geçmesi, Doktor Slater'ın ne kadar

haklı olduğunu göstermeye yetmiş de artmıştır bile.

Gerçi bu yıllar, Tanya için hayli zordur. Nice uykusuz geceye, nice çarpıntıya mal olmuştur. Kendi kendine hâlâ hep söyler durur:

- O yıllarda heyecandan ve korkudan döktüğüm terler toplanabilseydi, herhalde bahçedeki yüzme havuzunu taşırırdım!..

Doğrusu istenirse kocasının sevimli ve yakışıklı çehresi, işlerini kolaylaştırmakta, en az Tanya'nın gayretleri kadar etkiliydi. Adam iş için nereye başvurmuşsa, hemen kabul görmüş ve hastalığının tedavisi için beraberce planladıkları (ve elbette Dr. Slater'ın tavsiyelerine uygun) işlemleri de ne zaman yapmışsa, kusursuz sanılmıştır!..

İlk girdiği nakliye şirketinde, gerçi saçmalamadı değil! Ama o ilk işiydi ve henüz kleptomaniinin ilkellik sıtmasından kurtulamamıştı. Mesela arkadaşlarının masa üzerine bırakılmış saatlerini, çakmaklarını aşırıp, eve getiriyor ve her seferinde de Tanya'nın:

- Sen adam olmayacak mısın? Ne dedi doktor, büyük vur büyük!... Bir an önce büyük vur ki, ruhun baskıdan kurtulsun!.. ihtarlarıyla kendine geliyordu. Haydiii ertesi sabah çakmaklar, saatler, tesbihler tekrar şirkete ve alındıkları masaların üzerlerine...

Bu şirketteki işi, ancak bir yıl sürebildi. Bu süre zarfında ikisi de gördüler ki, orada Sinyor Dudu'nun o fırtınalı ruhunu doyurup durduracak büyük bir işin dönmesine imkân yoktur. Ve tabii hemen istifa verildi.

Aslında bu ayrılıştaki bir başka ümidin doğması da hayli etkilidir. Çok büyük bir sigorta şirketinin, güzel bir dul olan sahibesi, tam o sıralardaydı ki, şirketine genel müdür arıyordu. Bir arkadaşı, Sinyor Dudu'ya bunu haber vermekle kalmamış, bir de güzel dul'a ondan iyisini bulamayacağı telkinini sokuşturmuştu.

İsmi Senyorita Kaz olan kadıncağız gerçekten de çaresizdi: Kaba saba, merhamet falan tanımaz kocasının ölümü üzerine, sırtlarından bir çeki taşı kalkmışçasına ferahlayan şirket elemanları, az sonra işi vur patlasın çal oynasın'a çevirip kuruluşu çatırdatmaya başlamışlardı. Ve işte tam o günlerde Senyorita Kaz bir kurtarıcı aramaktaydı.

Kurtarıcı ha?.. Doğrusu ya Sinyor Dudu'dan alası da can sağlığı idi: Ekonomi bilgisi dersen onda da var evinde de.. Eşinde de... Ma-

liye dehası dersen, o da öyle... eşi de!.. Ve bunların üzerine bir de o melek sima'yı, o tatlı mı tatlı gülüşü koyunuz, bakalım ne çıkıyor?..

Evet çıkan hemen çıkmış ve Senyorita Kaz'ın hafifçe kızaran güzel yüzünde besbelli olmuştu.

Sık sık genzini kazıyarak nereyi bulursa oraya tüküren, oturması anıran eşiği, konuşması uluyan köpeği andıran bir koca'yı erkek bellemiş bir kadıncık, karşısında tatlı mı tatlı, hatta kabalık şöyle dursun, hayli de mahcub ve bükülmeğe hazırmışçasına yumuşacık bir adım görür de nasıl gevşemez?..

Böylece Sinyor Dudu'nun genel müdürlüğü ancak pek hassas kronometrelerle ölçülmedikçe anlaşılmasına imkân olmayan bir hızla gerçekleşmiştir!..

Yan görülmesiyle işe kabulü aynı anda öylesine çabuk olup bitti ki, Senyorita Kaz'ın hukuk danışmanlarına bile ancak ağızlarını açıp bakmak düştü!..

Ve Sinyor Dudu, aşkla, şevkle, hırsla, hevesle, neşeyle, zevkle işe koyuldu. Bir tek küçücük eksiği, bütün bu duygular arasında iyi niyete yer bulamamasıdır. Aslında bunda hastalığının etkisi kadar, patronunun da payı vardı. Zira onda olmayan o iyi niyeti, ilamşallah patronu ona bol bol yakıştırıyor ve hatta mallarının elinden birer ikişer çıktığını gördüğü zaman dahi inancını bırakmıyordu.

Hukuk danışmanları ve eski elemanlardan nasılsa iyi çıkmış bir ikisi, biçare taze'yi sık sık uyarmadılar da değil. Ama o her ikazı, ya kıskançlığa bağlamış, yahut da bir yanlış hesabın avuntusuna sarılarak ellerinin tersiyle itmiştir!..

Fakat doğrusu ya zarar etse de, soyulup soğana çevrilse de, işlediği sevap inkâr edilemez. Bir aileyi menhus bir hastalığın pençesinden kurtarıyordu. Amerikalı doktorun düşündüğü tedavi yollarını böylesine açarak, bir hastayı topluma kazandırıyor, hele Tekelonya'ya bilmeden çok büyük bir katkıda bulunuyordu!

Evet, Doktor Slater'ın düşündükleri gerçekleşmiş ve tabipçe deyimiyle Sinyor Dudu'nun ruhunu çalmayı önlemekten alakoyan ezici etki, doyumun verdiği gevşemeyle gücünü gittikçe kaybetmeye başlamıştı.

Haa.. Bakınız bir nokta var ki, Dr. Slater'in orada yanılması da apaşıkâr ortaya çıkmıştır. Amerikalı doktor, hastasının çala çırpı sonunda doyuma ulaşp, kurtulacağını söylerken, parayı hesaplamış, mücevherleri hesaplamış, hisseyi hesaplamış, ortaklıkları, temettüleri, payları, altınları, dövizleri hesaplamış fakat yalnız birşeyde fena halde yanılmış ve atlamıştır: Toprak!..

Evet gerçekten de Sinyor Dudu, bütün o değerlerle hazinesini oluşturdukça doymuş ve durulmuştur ama, toprağa gelince burada ruhunu doyurabilirsen doyur!..

Eh!.. ne yaparsınız, Eşi'nin birden politikaya atılmasıyla da bu yöndeki talihi büsbütün açılmışsa artık ne yapsın adam!..

Ve işte zaten bizim hikâyemizin, asıl yükü de, Tanya Dudu'nun özetlediğimiz şu politika öncesiyle değil, Doğruluk Partisi'nin Genel Başkanı seçilmesiyle başlayıp, koparılmış bir tesbihin taneleri gibi Tekelonya'nın benliğinde yuvarlanan olaylardan oluşuyor.

BEYAZ ÇARŞAF

Krem bir tayyör giymişti. Aynada kendisini uzun uzun inceledi. Dudaklarını yalayp ıslattı. İçinden “ıslak gülüş” dedi. Nicelerini deli ettiğine inandığı ıslak gülüşüyle pek övünürdü. Omuzu üzerinden bir sağ kalçasına bir sol kalçasına baktı ve herşeyini tamam bulmuş olmalı ki, meşhur ıslak gülüşünü büsbütün genişleterek, odanın köşesinde kendisini gururla seyretmekte olan kocasına dönüp seslendi:

- Şimdi karşınızda duran bu güzel varlık en büyük partinin başkanıdır ama az sonra bu sığata Tekelonya'nın ilk kadın Başbakanı olmayı da katarak huzurunuzda dönecek ve size öpücüklerin en sıcağını sunacaktır, bekleyiniz!..

- Vaay vaay dedi, kocası, hayatımda duyduğum en güzel nutuk işte budur. Ve sonra abartılı bir reverans yaparken ekledi:

- Dönüşünüzü sabırsızlıkla ve arzuların en ateşlisiyle bekleyeceğimden emin olmalısınız senyorita!..

Uzandı, karısının elini öptü ve beraberce merdivenleri inip, kapıda bekleyen koskocaman siyah Mercedes'e doğru ilerlerken:

- Dualarım seninle beraber.. demeyi de ihmal etmedi.

O sırada Tanya'nın aklına tarihi bir filmde hatırlayabildiği bir sahne gelmişti ve onu kocasına da anımsatacaktı ama, filmdeki o eşine âşık kadının İngiliz Kraliçesi mi, yoksa Alman İmparatoriçesi mi olduğunu çıkaramadığı için susmayı uygun gördü. Kendi kendine adı Victorya mıydı, Astorya mıydı, yoksa Amerikalı mıydı diye mırıldanırken, az daha kocasına el sallamayı bile unutacaktı. Aslında Tanya çok şey bilir, daha doğrusu bildiğini söyler durur da, belki de çok fazla şey bildiğinden, o pek çok şeyi birbirine karıştırmasıyla da ünlüdür. Mesela, partiye ilk girdiği gün, onu elinden tutup getiren Genel Başkan Es Pederos'a teşekkür ederken, partinin ismini karıştırıp, hasmının adını söylemesi uzun süre dillerden düşmemiştir. Gene başka bir gün henüz çok yeni bir parti kodamanı iken, kabul ettiği Tekelon savaş malullerine:

- Sevgili muharıpler diyecek yerde, Sevgili muanızlar deyivermiş ve işin tuhafı sanki çok doğru birşey söylemiş gibi cümlesini "Sizler eğer arkadaşlarınız gibi ölmedinizse bu bize daha borcunuz var demektir" diye de eklemişti.

Ama hakçası, şirin olmasına da şirindi haa!.. Her gaftan sonra, bir gülümsedi, hafifçe bir boyun eğip dudak ıslattı mı, pek çoklarında hoşafın yağı kesiliveriyordu!..

Araba bahçeyi geçip, ana yola çıkıncaya kadar arka camdan kocasına el salladı, sonra şoföre:

- Tam beş dakikamız var, zamanında sarayda olmalıyız haydi.. dedi.

Ah! siyaset gereği, halka şirin görünmek ve hele büyük çoğunluğu dindar olan Tekelonları kandırmak için okur görüldüğü duaları, bilir görüldüğü din gereklerini bir de gerçekten biliverseydi... İşte şimdi tam sırası değil miydi? Gerçi Cumhurbaşkanı Es Pederos'tan Başbakanlık görevini alacağını adı gibi biliyordu ama, politika bu, yüzde yüz emniyet neresinde görülmüştü ki...

Hem karşısındaki Pederos'tu! Kurt mu kurt!. Feleğin çemberin-

den ben diyeyim yedi, siz deyin sekiz defa geçmiş; hatta ne geçmesi, feleğin çemberini elinden aldığı gibi, sopasını vura vura onu Tekelonya tarihinin sayfaları üzerinde çevirmiş durmuş bir deneyim kumkumasıydı o!..

Görevi, belki yine vermesine verirdi ama, ya bir de şartlar sürerse!.. Ya Tanya'nın birlikte yürümesi olanaksız tipleri kabineye almasını isterse!..

Dini vecibe olarak, tek iyi bildiği şey, haç çıkarmaktı. O da onu yapıp sarayın merdivenlerine yöneldi. Sarayın, öyle hiç de şatafatlı olmayan, fakat sadeliği ile yeterince etkili, kabul salonuna girdiği zaman, Tanya'nın heyecanı birden azalmıştı. Es Pederos'un yüzünde hayırhah bir gülüş olduğu apaçıktı ve üstelik onu eskisi gibi "gel kızım" diye karşılamaktaydı... Tanya derin bir soluk koyuverdikten sonra gösterilen koltuğa hemen ilişti ve,

- "Sayın Cumhurbaşkanım bildiğiniz gibi Doğruluk Partisi'nin Genel Başkanlığına seçilmiş bulunuyorum.." diye hazırlayıp ezberlediği konuşmaya tam başlamıştı ki, Es Pederos elini kaldırarak onu durdurdu.

- Bak kızım, dedi. Zor bir görev alıyorsun. Bugüne kadar parti gövdesinde bir parmak, belki küçük bir el idin. Bugün gövdenin başısın ve ayrıca Tekelonya'yı yönetecek olan iktidarın da başı oluyorsun.

Tanya'nın içi kıpır kıpır olmuştu. Hemen atıldı:

- Tavsiyeleriniz Es Pederos, lütfen onları söyleyiniz.

Es Pederos gülümsedi, içinden "ben seni bilmez miyim, tavsiyelerimi söyleyeyim de aksini yap öyle mi, avucunu yala" diye geçirdi ama hiç de renk vermeden:

- Tavsiyelerim, memleketin meselelerini önem sırasına uygun olarak çözmeni istemekten ibarettir.. demekle yetindi.

Tabii aynı anda Tanya'nın içinden geçenin de "Ah ne kurtsun sen, hele biraz yer edineyim de görüşürüz..." yollu hafif bir dış bileyişi olduğunu, ne kadar kurt olursa olsun, es Pederos da dünyada düşünememiştir!..

Tören burada biter. Zaten iki taraf da, biri "alsa da gitse" öteki

“alsam da gitsem” hesabından başka bir fikir taşımayınca geriye uzatılacak ne kalır ki...

Es Pederos imzaladığı görev tezkeresini hemen verdi ve Tanya da kâğıdı kaparcasına alıp, koşa koşa çıktı gitti!..

Tarihi olaylar ne kadar gariptir Tanrım!.. Şu üç beş cümle ile anlatabildiğimiz bir sahneydi ama, Tekelonya tarihine neler getiriyor, tekelonya halkının talihine neler çıkarıyor ve Tekelon vatanının ufuklarına hangi bulutları yığıp hangi şimşekleri çaktırıyor, bunları ancak zaman gösterecekti...

Ama o zaman dediğimiz de durmuyordu ki, tabii işledi ve işledikçe de gösterdi de gösterdi.

İlk gösterisi, henüz 24 saat geçer geçmez olmuştur. Tanya Dudu Başbakanlık koltuğuna oturur oturmaz, bir genelge yayınlayarak, “Bundan böyle Doğruluk Partisi’nde Es Pederos’a bağlılık şeklinde bir inanca ve duyguya yer verilmeyeceği gibi, hükûmetçe de Es Pederos’un geçmiş icraatına sahip çıkılmayacağını” bildirivermiştir.

Bu genelgeyi kaleme alırken yanında duran kocasına da bir yandan:

- Bana ne geçmişten... diyordu, ben herşeyin üzerine beyaz bir çarşaf seriyorum.

- Haklısın haklısın, diyordu kocası da herşeyden önce kendi geçmişini düşünerek, “geçmişten bize ne, biz geleceğe bakalım. Hem beyaz çarşaf dolunca veya kirlenince yenisini sereriz..”

Tabii genelgeden Es Pederos’un anında haberi oldu. Uyanık basın danışmanı Arco Kalbos elindeki bültenle yanına geldiği zaman, Cumhurbaşkanı pek sevdiği terasta şekerleme yapıyordu. Arco’yu farkedince, gülümseyerek:

- Hayrola? dedi.

- Hayırdır da biraz tuhaf bir hayır sanırım, diye söylendi uyanık danışman, hele bir göz gezdiriniz de..

Es Pederos uzatılan kâğıdı aldı, her zamanki gibi dikkatle okudu.. Yüzünün hatları hafifçe gerilmişti, ama daha fazla renk vermedi. Sadece genelgeyi geri verirken:

- Ben tarafsız bir Başkanım, dedi, belki bunu anlatmak istemiş-

tir ama Tekeloncası zayıf olduğu için böyle anlatabilmiştir.

Söylediğine kendi de pek inanmıyordu ama, mevkii icabı böyle söylemesi gerektiğine inanmaktaydı.

Basın danışmanı Arco:

- Tekeloncası malum Sayın Başkanım ama.. dedi, bana kalırsa, biraz erken başladı...

Es Pederos gülümsedi:

- Neye erken başladı?

- Neye olacak, dedi Arco.. içini göstermeye elbet.

Ve hemen de ekledi:

- Bir beyaz çarşaf tutturmuş, boyuna onu söylüyormuş. Herşeye beyaz çarşaf örterek işe başlıyormuş. Partiye beyaz çarşaf, hükûmetin geçmişine beyaz çarşaf, kadrolara beyaz çarşaf...

Es Pederos, gözlerini terastan görünen yeşil tepelere, bağlara dikmişti. Danışmanının sustuğunu farketmemiş gibi bir süre dalgın öylece kaldı ve neden sonra sanki gizli bir ele, görünmez bir kâtime yazdırır gibi:

- Daha önce de bizi silmeğe çalışanlar oldu. Üstelik onlar çarşaflarla falan değil, kalkanlarla, zırhlarla bu işi yapmaya çalışmışlardır. Ne oldu? Biz buradayız, onlar yerin dibinde. Bu da silmeye çalışsın bakalım. Bu arada işleri çarşafa dolaştırmasın da, bizim için ne düşünürse düşünsün...

Yerinden kalktı, sevdiği Basın Danışmanının omzunu okşarken:

- Sen üzülme...' dedi, bu çarşaf işi daha çok taş getirir ona!..

Gerçekten de olacağı tam tanıma görmüştü. Önce medyanın ödeneklerden az pay almış olanları, sonra çok pay aldıkları halde aldıklarını ödeneklerden az pay almış olanları, sonra çok pay aldıkları halde aldıklarını az bulanları, hemen bir çarşaf edebiyatıdır tutturdular.

Aman neler yazılmıyordu ki.. Ne karikatürler çizilmiyordu ki.. Başyazarlar, kış yazarlar, uzun yazarlar, kısa yazarlar, ekonomistler, mizahçılar, yorumcular, hepsi hepsi akıllarını Tanya'nın çarşaf sermesine takıvermişlerdi.

Bir başyazar, uzun uzun bilgiçlik tasladıktan sonra soruyordu:

- Serilen çarşafın altında kalan kusurlar, vurgunlar, yanlışlar,

hatalar varsa ki vardır, bunları nasıl görüp gösterebileceğiz?..

Bir karikatürist çiziyordu:

Meçhul bir yığının üzerine örtülmüş bir çarşafın ucundan görünen bir kafa!.. Üzerinde de Sinyor Dudu, ibaresi!.. Karikatürün altındaki yazıda ise, “geçmişe çarşaf!” cümlesi!..

Ve bir yorumcu döküyordu:

“Çarşaf iyi gişzel de, beyazını nereden buldunuz ki.. zira Tekelonyu'da son on yıldır beyaz hiçbir şey kalmamıştır. Kar bile beyaz değil artık. Un beyaz değil, tuz beyaz değil... Bu kadar kirin kirliliğın içinde çarşafın beyazını bulup bir de herşeyin üzerine serdiğini sanmak, olsa olsa ancak bir kadın Başbakanın hayali olabilir!..”

Ama kim ne derse desin, çarşaf edebiyatının en tesirlisini, yine de ana muhalefet olan Varlık Partisi lideri Lazos yapmıştır.

Başkent civarındaki bir ilçede yaptığı konuşmada:

- Yayıdığı çarşaf falan değil, aslında vatana kefen dikmek istiyor ama, bırakan kim? deyivermiş ve meydanı dolduran onbinlerce insanı:

- Kefenci Dudu.. Kefenci Dudu..! diye bağırtmıştı.

İşte o akşamdır ki, Tanya'cık başını kocasının omuzlarına dayıyarak ağladı. Es Pederos ise, danışmanlarını çevresine toplayarak yediğı akşam yemeğinde, şampanyasını yudumlarken, basın danışmanını Arco'ya:

- Bak sana “bu çarşaf ona çok taş getirecek” demedim mi? derken atıyordu kahkahayı!..

DUDU’NUN HİDDETİ!

Tanya'nın kendini toparlaması için, pek öyle uzun boylu gayrette, telkine falan gerek olmamıştır. Sadece kocasının:

- Sevgilim, o bağıranların hepsi muhalefetin tutulmuş adamları, sen onları gerçek halkla nasıl karıştırırsın?.. demesi yetti de arttı bile.

Tanya Dudu, zaten tabiat yönünden, fazla umursayan bir tip olmadığı gibi, hiç içli falan da değildi. Hemen kocasının kollarından

sıyrıldı ve odanın ortasında, dışı bir Napoleon gibi ufacık ama güçlü bir poz içinde:

- Yarından itibaren, bütün yurdu karış karış dolaşacağım. Bir defa halk beni yakından görsün ve o Lazos budalasıyla kıyasla-sın!.. diye adeta gürlledi.

Sabahlığının kemerini düzeltirken hırsla soluyor ve “Kefenci Dudu. Kefenci Dudu haa... Ben sana gösteririm salak” diye de ho-murdanıyordu.

Ve gerçekten de ertesi gün resmi uçağa atladıkları gibi yurt ge-zisine başlayıverdiler.

Parti kurmayları bu kadar acele bir gezi kararına başlangıçta karşı koymak istedilerse de Dudu’nun:

- Ne acelesi? Halkın beni görmeye hazır olmadığını mı sanıyor-sunuz? demesi karşısında boyunlarını büküp susuvermişlerdi. Hat-ta içlerinde:

- Haklısınız Sayın Başbakan, Halk sabırsızlanıyor. Aldığımız haberlere bakılırsa, “O bize gelmezse biz akın akın ona koşarız” diyenler o derece çoğalmaktaymış ki, teşkilattan merkeze uyarılar yağmaya başladı bile... yollu sıkı bir yağcılık denemesine dahi gi-rişenler olmuştu. Sonunda:

- Tamam.. dedi Tanya, Medya ve omuzcular ayarlansın bize ye-ter. Gerisi halkın içtenliği meselesidir. Ondan da hiç kuşku yok!..

Doğrusu istenirse, Medya hep ayarlı, omuzcular ise makine gi-bi baştan kurulu ve çoktaan yerlerini almış bekliyordardı.

Tekelonya gibi, küçük ve geri kalmışlığı sırtından bir türlü ata-mamış bir ülkede, kadın Başbakan olsun da, yabancı medya buna uzak kalsın, elbet olacak şey değildir bu!..

Nitekim Tanya Dudu’nun seçilmesi daha ihtimal halinde belir-diği andan başlayarak, yabancı gazeteciler, TV kameramanları Te-kelonya’yı adeta işgal etmiş gibiydiler.

Ve işte şimdi de onun resmi uçağına yerli medya ile birlikte yerleşmişler ve pisti dolduran uğurlayıcıların Tanya’yı etekleyişle-rini seyretmekteydiler.

Sonunda tören bitti ve Tanya Dudu arkasında eşi olduğu halde

uçağın merdivenlerini bir genç kız çevikliği ile koşarak çıktı, sahanlıkta mutad dönüşü yaptı ve ıslak gülüşünün en çıldırtıcısını takındığı inancıyla pisti dolduran adamlara kolunu salladıktan sonra, hızla girip yerine oturdu. Yanakları kızarmış, nefesi sıklaşmıştı ama, yine de şöyle bir yerinden doğrulup geride sıram sıram dizilmiş yerli yabancı medyayı selamlamayı da ihmal etmemişti.

Medya.. Medya.. fakat biz şimdi onun yerlisini bırakalım da yabancısına bakalım. Zira hikayemizde asıl rol oynayan o olmuştur.

Evet, hepsinin önlerine konmuş ikram tepsileri henüz yarı yarıya dahi boşalmadan, uçak Tekelonya'nın en güzel şehirlerinden biri olan Forbos'a gelmişti bile. Tanya pencereden piste bir göz attı ve hemen gülümsedi. Kalabalık vardı. Gerçekten de büyük bir kalabalık vardı. Kadın, erkek, çocuk, asker, öğrenci, yığın yığın pistin kenarını doldurmuş, uçağın inmesiyle bağırışmaya da başlamışlardı. Ne dedikleri, henüz durmamış motorlar yüzünden anlaşılmıyordu ama, Tanya'ya göre herhalde iyi şeyler, güzel sözlerdi bunlar..

Ve kapı açılıp da Tanya sahanlıkta belirince iyice duyuldular da:

“Başbakanın kadını, yüceltir Tekelonun adını”

“Tanya Dudu, Tekelonya sonunda seni buldu.”

Ve koskocaman bir pankart ki, kalabalığın tepesinde bir ilahi çizgi gibi gerilmiş duruyordu:

“Tanya'yı aldık ele, Es Pederos sana güle güle..”

Hakçası bu ya, uçağın merdivenlerinden kalabalığı süzen Tanya'yı, ne o kadın Başbakan methiyeleri, ne güçlü Başkan lafları, bunun kadar memnun etmiştir.

“Tanya'yı aldık ele, Es Pederos sana güle güle..”

Gerçi aynı pankartı gören bazı yerli gazeteciler içinde:

- Vay anasını, eyyamcılığın bu kadar hızlısı az görülmüştür.. diye mırıldananlar da çıkmadı değil. Ama onlar devede kulaktı. Ve hoop... nasıl verildiği anlaşılmıyan bir kumandayla beraber parti-nin güçlü kuvvetli omuzcuları, tuttukları gibi Sinyor Dudu'yu havaya uçurup, kurdukları kafa ve omuz gürültüsünden ibaret engeli alana oturtuverdiler!..

İçlerinden çoğunun, hatta hepsinin, dublörü değil de gerçeğini,

bacaklarına butlarına yapışarak havalandırıp başlarına oturtmak için çok şey vermeye hazır oldukları ötekine bakışlarından anlaşılıyordu ama, görev kutsaldı. Memleket uğruna yapılmalı ve emredilen her kim ve ne ise o omuzlanmalıydı.

Taa... yüzlerce metre ilerdeki arabalara kadar böylece Bay Dudu havada, Bayan Dudu korumalar arasında yerde bu ilerleme sürdü.

Arabaya güç halde girdikleri zaman Tanya kocasının elini tutarak:

- Ah!... canım.. dedi, biliyorum kolay olmadı değil mi?

Sinyor Dudu gerçekten perişandı:

- Valla.. dedi, katır sırtında Zenos dağına çıkmak bile bunun yanında kuştüyü dökeşte yatmak gibidir. Hani iyi de, kuyruk sokumumla butlarımı korumak için birşeyler düşünmem de gerek.

Ve sonra karısının kolunu okşayarak:

- Sen üzülme... dedi, biraz abartıyorum.

Aklında 200 bin pezos vardı!.. “Onunla düzelmeyecek but, onarılmayacak çürük mü kalır?” diye düşünmeye çoktan dalmıştı bile.

Gezi gerçekten muhtçşem olmuştur. Miting meydanı hınca hınç idi. Kolay değil, yüz yıllık bir demokrasi geçmişi olan Tekelonya’da bir kadın Başbakan görmek, bir iki hafta öncesine kadar ki-me sorulsa, tam hayal sayılırdı!.. Halbuki şimdi gerçek olmuş ve hayli güzel bir kadının şahsında halkın karşısında duruyordu!..

Hele Tanya, Tekelon politikacılarının o klasik macunlama diliyle, kelimeleri uzata uzata, çeke çekiştire konuşmaya başlayınca, bu kadın başbakanın erkeklerden farklı veya geri kalır bir tarafı olmadığını da görüvermediler mi?.. Of!.. Of!.. işte kıyamet koptu artık!.. Tanya’nın her cümleden sonra, yutkunmak için durmasını da-hi, alkışla noktalamayı adeta bir görev saydılar ve o ne söylerse söylesin bakmadan, anlamaya kalkışmadan, sadece duraksamalarını gözleyerek, tam oralarda bağırışa çağırışa alkış tuttular.

Hani iyi ki de söylenenleri dinlemiyorlardı da, duraksamaları gözlüyorlardı. Zira söylenenleri biraz dikkatle dinleselerdi, çiçeği burnundaki genç Başbakanın, burnundaki çiçeğe karşılık, ağzından dökülenlerin, öyle çiçekli miçekli şeyler olmayıp, kırk yıllık

cek'ler cak'lar tesbihinin tanelerinden ibaret olduğunu anlarlardı. Ama anlarlardı da sonuç değişir miydi?.. Yoo... Tam yüz yıldır çok defa dikkat ettikleri, hatta sözleri içer gibi dinledikleri olmuştur. Ama sonuç hiç değişmemiştir!..

Velhasıl işte bu sefer de Tanya, avuçladığı mikrofon demetine, zaman zaman ıslak dudaklarını deyiricesine yaklaşarak;

- Artık bundan böyle sıkıntınız olmayacak. Para mı? Bulacağız. İv mi? Yapacağız!.. Ocak mı? Tüttüreceğiz!.. Terör mü? Durduracağız!.. Huzur mu? Getireceğiz!.. Güven mi? Sağlıyacağız!.. dedikçe, halk sadece her “cağz”dan sonrasını kolluyor ve tam orada sırası gelmiş iyi bir orkestra davulcusu gibi, tokmağını indiriyordu:

- Yaşaaa!..

Dönüş yine aynı sıralamayla, yani kocası omuzcuların tepesinde, kendisi korumalar arasında yerde olmak üzere uçağın kapısına kadar süren sıkıntılı bir halde gerçekleşti Tabii Tanya sahanlıktan, aynı ıslak gülüş ve aynı baştan çıkarıcı saydığı kol hareketleriyle halke gene selamlamıştı ama, gelişte görüp de bayıldığı o pankartı dönüşte göremeyince biraz buruldu. Ve yerine oturur oturmaz da arkasında oturan özel kalem müdürünü çağırarak direktifini verdi:

- Sabahleyin meydanda gördüğümüz çok büyük pankarttaki ibare, bundan böyle her mitingde mutlaka görülecek ve gelişlerde olsun, dönüşlerde olsun hiç kaldırılmayacak. Hatta aynı cümleyi parti genel merkezinin bir tane cümle kapısına, bir tane büyük toplantı salonuna, bir tane de benim Başkanlık odama, çok zarif ve okunaklı levhalar halinde astırınız!..

Özel kalem müdürü, talimatı gerçekten dikkatle dinlemişti ama, pankartın hangisi olduğunu da tam olarak kavrayamamıştı. Yutkundu:

- Şey... dedi, emredersiniz Sayın Başbakanım. Ama bir yanlışlık olmaması için, cümleyi de tam olarak yazdırsanız...

Tanya hırsla patlayacaktı ki kocası imdada yetişip, özel kalem müdürünün elindeki kağıdı kapığı gibi yazmaya başladı.

Hem yazıyor hem de hecelerin üstüne basa basa homurdanıyordu:

“Tanya’yı aldık ele, Es Pederos sana güle güle..”

Fakat bizim Türkçe’deki gibi Tekeloncada da aynı anlamda bir ata sözü vardır. Biz “gülme komşuna gelir başına” deriz. Tekelonlar ise, “Komşusuyla eğlenenin şeytan kıcını parmaklar” derler. Nitekim Bay Dudu’nun Es Pederos’u silip süpüren o tekerlemeyi bu kadar yürekten söylemesi ve benimsemesi, onun için hiç de uğurlu olmamış, daha doğrusu tekelon tabiriyle, parmağını şeytan onun kaçına dokundurmuştu!..

Nasıl oldu bakın:

Akşam yorgun argın evlerine gitmişler, sevinçle yemeklerini yemiş, muhteşem salonlarında Tanya’nın büyük zaafı Medya’nın marifetlerini kah seyretmiş kah okumuş ve doğrusu ya huzur içinde yatıp uyumuşlardı. Hatta daha iki günü de böyle huzurlu, zaman zaman arzulu, istekli geçirmişlerdi. Fakat vaktaki üçüncü günün sabahı Tanya Başbakanlık makamına gelip, masasının üzerine konmuş o Amerikan, ingiliz, Fransız, İtalyan, v.s. gazetelerini karıştırmaya başladı... işte kıyamet de o zaman kopuverdi.

Hangi gazeteyi alsa, “sersemler.. eşşekler..” diye yere vuruyor ve hele bazılarına da dikkatle göz gezdirince boğulacak gibi oluyordu.

Evet hepsinde o muhteşem mitingün fotoğrafları vardı. Kalabalık iğne atsan yere düşmez kalabalık vardı. Pankartlar bile okunur haldeydi. Ama omuzlarda elleri havada görünen Sinyor Dudu’dan ibaretti. Ve daha tuhafı, gafil yabancı Medya, meselenin içyüzünü kavramasına imkan olmayan dangalak yabancı Medya, eşinin Tanya’dan daha popüler olduğunu, halkın onu omuzlardan hiç indirmediğini yazmıyor muydu? Diğerleri haydi gene neyse neydi ama, bilhassa Amerikan basınının meseleyi bu yönden alması Tanya’yı deli etmeye yetmiş de artmıştı bile. O ki, bir süre sonra Amerika’ya gidip orada kucaklanmayı planlamaktaydı.. O ki, Amerika için neler yapmaya ve vermeye hazırlanmaktaydı. Şimdi kocasını ondan daha popüler sanan bir Amerika’ya dayanmak ha?.. Hey Tanrım!.. Sen Tanya’cığın aklını koru. Artık bahis konusu kocası da olsa buna dayanamazdı o!.. Amerika indinde kimse onun önüne geçmemeliydi.

O da işte böylece gazeteleri yerden yere vurup üzerlerinde bir süre tepindikten sonra, zile basıp özel kalem müdürüne bağırdı:

- Partinin yüksek kurulunu derhal toplantıya çağırınız. Yarım saat içinde orada olacağım.

Yüksek kurulun üyeleri bu alelacele toplanıştan şaşkın, ne olup bittiğini birbirlerine sora sora süklüm püklüm geldiler. Ve Tanya yerine oturur oturmaz, hiç kimseye birşey sormadan söylemeden zabıt sekreterine:

- Yazınız.. dedi; Karar: Bundan böyle Genel Başkan yerine meydanlarda mitinglerde Sinyor Dudu'nun omuzlara alınması kararı iptal edilmiştir. Hiç kimse omuzlara alınmayacaktır!..

Hepsinde şaşkınlık şimdi büsbütün artmıştı, ama henüz ses çikarma cesaretini gösteren de yoktu. Birkaç tanesi teşkilat başkanına bakıp omuz silkti, bir başkası yanındakileri dürtüp ne olup bittiğini söylemelerini bekledi.. O kadar!..

Neden sonra ilk konuşma cesaretini gösteren de yine Teşkilat Başkanı olmuştur:

- Takdir tabii sizindir Sayın Başkanım ama, bu arada omuzcular ne olacak?

Bunu sorarken aynı omuzculara yağdırdığı laneti de Allah bilir. "Ulan" diyordu içinden, "bazı hergeleler adama mutlaka birşey yaptılar, parmak marmak bu itlerden herşey beklenir.."

Tanya hâlâ hırslı, hınçlı ve kıpkırmızıydı. Teşkilat Başkanının sorusunu bir süre anlamamış gibi cevapsız bıraktıktan sonra, birden toparlandı ve konuşabildi:

- Onu da düşündüm efendim.. dedi, hiç kimsenin işine son verilmeyecek. Omuzcular görevlerine bundan böyle büyük ve ağır pankartları taşıyarak devam edecekler!..

Ohh!.. Teşkilat Başkanı öyle bir soluk koyuverdi ki, yanında oturanlar neredeyse sallandılar. Ve az sonra bütün Yüksek Kurul sanki kurulmuş gibi:

- Harikasınız Sayın Başkan. Siz bir dahisiniz, bu sizden başkasının aklına gelmezdi... yollu öyle bir övgüye başladılar ki, Tanya'nın kendisi bile kararının bu derece etkili olduğuna inanmadı a-

ma, yine de hoşlandı. Hele mali işlere bakan muhasip üyenin:

“Efendimiz, bu kararın alınmasına en büyük amil olduğu için Sinyor Dudu’ya ayrılan ödeneğin devamında, hatta arttırılmasında bendeniz yarar görürüm” demesiyle birlikte kopan alkış, Tanya’yı öyle gevşetmişti ki, hani Amerikan gazetelerinin yaptığı hata göğsünün şurasında taş gibi oturmasa, bayağı gülebilirdi bile!..

Ve işte böylece Sinyor Dudu’nun omuzlanma saltanatı uçup gidiyordu. Geride 200 bin pezosluk bir ödenekle, birkaç çürük ve sıyrık bırakarak...

Sinyor Dudu ise bunu fırsat bilip Tekelonya’nın güneyinde arazi avına çıkmış ve hastalığından Dr. Slater’ın atladığı o doymamış tarafı doldurmak için gerçekten dahiyane işler çevirmiştir!..

Biçare Tanya bu defa bu doyumdan galiba habersizdi. O, merkezde hükûmet işleriyle, parti didişmeleriyle uğraşırken, eşi tartaklamadık tapu, kurcalamadık kayıt bırakmıyor ve adeta omuzlardan indirilmesinin acısını çıkarırcasına, toprağa, daha çok toprağa sokuluyordu!..

YENİ BAŞKANA YENİ KADRO

Tanya Dudu başlattığı “beyaz çarşaf” furyasını devlet kadrolarında tam bir fırtınaya dönüştürmüştü. Önce Es Pederos’un en yakınları görevlerinden alındılar. Daha sonra Es Pederos’un yakınları görevlerinden alındılar ve en sonra da Es Pederos’un yakını olduğu sanılan veya söylenen yahut da öyle oldukları ihbar edilenler görevlerinden alındı.

- Böylece... diyordu Tanya, devlet kadrolarına serilmiş olan o bembeyaz çarşafın üzerine, şimdi kendi yakınlarım, inandıklarım, sevdiklerim ve en çok da beni sevdiklerini bildiğim elemanları getireceğim!..

Ve doğrusu da öyle yaptı!..

Önce kocasının verdiği listeyi imzalayıp ilk tercihten tayinler grubuna kattı.

Ardından, kendisini borçlu hissettiği Tacirler Birliği Başkanı

Briko Teres'in uzattığı listeyi imzalayıp gönderdi.

Ve en sonunda da, konu komşu, okul arkadaşı, gezi arkadaşı, eski flört, emekli gözde, yazlık aşinası, kışlık mahallelisi... olarak kimi tanıyorsa, hepsinin verdikleri isimleri, bir Başbakanlık emri-ne çevirerek devlet kadrolarına yapıştırdı!...

Artık bu arada kocası, bir takım şahsi art hesaplarla, devlet bankalarına, tapu kadrolarına, mali kaynak başlarına sokuşturmalar yapmışsa, bunda onun kabahati ne?..

Tanya Dudu, ivazsız garazsız iş görüyordu!..

Gene bu arada, velînimeti Teres, bir takım şahsi ard hesaplarla, Maliye ve Gümrük kadrolarına tıkıştırmalar yapmışsa, bunda onun kusuru ne?..

Tanya Dudu, iyi niyetle iş görüyordu!..

Ve nihayet bu arada, o konu komşu, dost, arkadaş, eski flört, emekli gözde, yazlık kışlık aşinaları da bir takım şahsi çıkar hesaplarına dalıp, şuraya buraya kendi tasarımlarına uyan yerleştirmeler yapmışlarsa, bunda onun günahı ne?..

Tanya Dudu, tertemiz duygular ve düşüncelerle iş görüyordu!..

Tekelon Medyası, heryerdeki gibi, bu tayin fırtınasının da tabii hemen üzerine atlamıştır. Haber kaynağının böyle verimlişi doğrusu az bulunurdu.

Hergün bir kaç yüksek görevli yerinden alınıp, çoğu hiç tanınmamış veya getirildikleri görevlere nasıl uyduruldukları anlaşılmamış bir takım, yerlerine oturtuluveriyordu.

Böylece mesela Banca Nazionale'nin başındaki kırk yıllık bankacı Sukros'un yerine, ünlü bir Süpermarketin menajeri getirilirken, Maliye Müsteşarlığına bir döviz gişesinin sahibi yerleştiriliyor, Ekonomi Bakanlığının önemli bütün elemanları kapı dışarı edilirken, Bakanlığın öbür kapısından yerlerine, Üniversite asistanları, avukatlar, hatta bakkallar ve tezgaharlardan oluşan genç bir kadro konuyordu!..

Medya için gün doğmuştu. Yeni tayinlerin hal tercümeleri sütun sütun sayfalara yerleştirilirken, gidenlerin arkasından dahi pek bakan yoktu! Bu arada Medya'nın da kendi hesabına uygun tayinleri

yaptırmakta, diğerlerinin asla gerisinde kalmadığını söylemek, bakınız namus gereğidir. Tanya'nın kendisini siyasi varlığının oluşmasında borçlu hissettiği, Briko Teres ile Medya'dan başka ne vardı ki?.. Elbette meşhur beyaz çarşafını devlet kadrolarına sererken baş velînimet Medya cenaplarının arzuları da sorulacaktı!..

Ama hakçası istenirse, Tekelon medyası, bu nezaketi veya zaafı, çok sömürmemiş, fazla kötüye kullanmamıştır!.. Onların istedikleri zaten pek fazla da değildi!.. Devlet hazinesinden aldıkları faizsiz ve yıllar yılı ödemesiz paraları hemen kesmeyecek, kendilerine bağlı bir görevli, bir; yazdıklarını hiç bir cezai soruşturma ve kovuşturmayaya uğratmayacak bir Adalet Bakanı, iki!.. İşte hepsi bu kadar!..

Aslında daha çok talep karşısında kalacağını düşünen Tanya, bu iki basit arzuyu duyar duymaz öylesine sevindi ki, neredeyse havalara sıçırıyordu. Ve o coşkuyladır ki, Medya'daki en namlı gözdelelerine, her iki yerin tayinini de bizzat yapmak hakkını tanımış ve onlar da gerçekten bunun hakkını vermişlerdir!..

Tekelonya'nın en sünepe hukukçusu Pelte Seymos işte böyle Adalet Bakanı oldu!..

Ve yine Tekelonya'nın salaklığı yüzünden Maliye kontrollüğünden uzaklaştırılarak gümrük ambarlarına sürülmüş en geri zekalı maliyecisi Hazine'nin başına işte böylece oturdu!..

Doğrusu istenirse, Tekelon Medyası'nın topu birden bu işte ve işlemde ortak değildir!.. İçlerinde bu tutuma isyan edenler olduğu gibi, başlanı bile çevirmemiş, duydukları zaman ise ayıplayıp hayıflanmış olanlar da vardı. Hem de az değillerdi. Ama yarısı kendilerini etkisiz sanıyor ve bu tevekkülle oturup somurtuyorsa, diğer yarısı da "dur bakalım bu da geçer yahu"culuğu en geçerli tutum zannediyorlardı!..

Ya gidenler, yani kadrolardan uzaklaştırılanlar mı dediniz?..

Hiç önemsiz!.. Onların büyük çoğunluğu esasen yükünü tutmuştu. Tutmamış olanlarını da, ya Es Pederos sarayına, yahut da özel teşebbüs kendi koynuna almaya başlamıştı bile.

Pekiy ya gelenler? diyorsanız, haa doğrusu onlar dehşetti. Öyle büyük bir aşk ve şevkle göreve koşmaktaydılar ki, bir kısmının ar-

kalarından galiba eşleri bile yetişemiyordu da, ancak eski çalışma yerlerindeki sekreterleri, metresleri, aftosları koşuyor ve yeni görev yerlerindeki ofisleri, masaları kapışıyorlardı. Çoğu, yerlerine oturur otumaz, genelgeleri imzalayıp sevk etmeye koyulmuşlardı bile.

“Şu tarihten itibaren Tanya Dudu’nun emir ve arzuları dışında, bilhassa Başkan Es Pederos ve yakın arkadaşları başta olmak üzere hiç kimsenin istekleri kabul edilmeyeceği gibi, bu şekil iltimas, rica, talep, arzu her ne ise derhal makamımıza bildirilecektir..”

Ve çoğu “gizlidir” damgasıyla kızartılmış şu yolda genelgeler:

“Kadrolarımızda Es Pederos yanlılarının eğer kalmışsa tesbiti ile makamımıza sür’atle bildirilmesi...”

Ve çoğu “acele” damgasıyla karartılmış benzeri genelgeler:

“Zimmetinizde görülen gizli ve açık ödeneklerin derhal makamımıza iadesi...”

Tabii şu anda aklınıza gelen soruyu kestirebiliyorum:

Ya Muhalefet? Ya Es Pederos?..

Bütün bunlar olup biterken onlar ne yapıyorlardı? demektesiniz. Haklısınız. Zira sizin bildiğiniz demokraside böyle keyfi tayinler olmaz ya, kazara olursa, muhalefetler dünyayı iktidarın başına yıkarlar. Cumhurbaşkanı da kendi adları etrafında dolaştırılan bütün o kementlerin hesabını soran bir tavrı ortaya koyarlar!...

Ama ne yazık ki normal demokrasilerde tabii olan şeyler, Tekelon demokrasisinde biraz eski kitaplarda ve unutulmuş yasalarda yazılı, fakat hayatta hiç mi hiç yeri olmayan nesnelerdir.

Nitekim Tekelon muhalefeti de, başta ana muhalefet “Varlık Partisi” olmak üzere birer ikişer şu beyaz çarşaflyı tayin furmasına ses çıkarmaya çıkardılar da, içlerindeki sevincin etkisiyle, ancak mırıltı halinde, çok çok homurtu olarak.. Zira devlet kadrolarının sokulduğu hal, onlara göre Tanya’nın başarısızlığına yol açıyor, Tanya’nın başarısızlığı ise elbette onların iktidarına yol açmış oluyordu!..

Es Pederos’a gelince, o adamlarının çoğunu sarayında durmadan açtığı yeni kadrolara yerleştirmekle o kadar meşguldü ki ve yeni tattığı tarafsızlığa öylesine bayılmıştı ki, dünyayı gözü görmüyordu!..

Haa.. bakın ya halk.. ya millet bütün bunlara ne diyordu? diye soruyorsanız, Tekelon halkının artık kemikleşmiş umursamazlığını hiç bilmediğiniz anlaşılır ve size ait bu bilmezlikte de benim payım açıktır. Öyle ya, işe Tanya'dan başlamak, Tekelonya'nın serencamına sanki Tanya bir başlangıç noktası imiş gibi ondan başlamak upuzun bir filmin yarısından sonra sinemaya girip filmin başlangıcı hakkındayla ahkam kesmeğe benzer!.. Halbuki Tekelonya'yı bugünkü duruma getiren asıl sebep ortaya iyi dökülebilirse hali anlamak o derece kolaylaşır ki, ondan sonra hiç biriniz, hiç birşeye artık şaşamaz olursunuz. Ala ala hey giden devlet kadrosu mu gördünüz; normal der geçer; umursamaz koca bir parti, gülüp herşeyi atlayan koca bir lider, çalan memur, vuran bankacı, soyan Bakan, soğana çeviren Belediye Reisi, utanmaz yazar, arlanmaz çizer, pişkin papaz, şişkin hakim, hırsız polis, harami dindar, namuslu orospu, haydut rektör, alim talebe, cahil hoca.. velhasıl tuhaf olan garip olan tabiat dışı, örf ve görenek dışı neyi görseniz "oluuur olur, bal gibi olur" der geçerdiniz!..

Kabahat bende!.. İşe ortadan başladım, yani sebebi atladım da sonucu ele alıp anlatmaya daldım. Ve şimdi madem bunu görmüş bulunuyorum, izin veriniz de bari hemen düzelterek, asıl sebebi ele alıp anlatmaya koyulayım.

DON GUTAL!

Evet herşey, Tekelonya'da bundan tam 15 yıl önce iş başına gelivermiş, toprağı bol olasıca Don Gutal ile başlamıştır.

O tarihlerde, Tekelon ordusu yine memleketi kurtarma iddiasıyla, halkın sonradan Tilki Menon adını taktığı general Fos Menon kumandasında Es Pederos'u devirip iktidarı ele almış, fakat iş başına getirdiğı geniş bir kadroyu tıka basa doyurup iyice zengin ettikten sonra da, iktidarı, demokrasi adına güvendiğı birine yıkarak kışlasına çekilmeye çalışıyordu.

Bula bula Don Gutal'ı buldular.

General Fos Menon, arkadaşlarıyla yaptığı uzun bir durum de-

ğerlendirmesinden sonra, Don Gutal'ı makamına çağırarak:

- Haydi.. dedi, hiç vakit kaybetmeden hemen bir parti kur ve ilan edeceğimiz günde seçimlere katıl.

Don Gutal sevincinden kanatlanacak gibiydi. Generalin ellerine yapışırken:

- Sağ olunuz generalim, daima emirlerinizde olacağım, dedi. Hele seçimi kazanırsak, bu asıl sizin iktidarınızın devamı olacaktır!

Tilki Menon, iktidara geldiği günden beri hükûmette görev verdiği Gutal'ı yeterince tanımıştı ve onun çıkarı uğruna hiçbir sınır tanımayacağını iyi biliyordu. Ama o günlerde işine ancak o geldiği için, hiç renk vermeden, aynı hararetle o da uzanan elleri sıktı ve hatta bıyık altı o ünlü tilki gülüşüyle:

- Haydi hayırlısı olsun bakalım.. demeyi de ihmal etmedi.

Don Gutal'ın saraydan çıkarken, dans eder gibi sıçramasına ağır başlı yaverler, korumalar gülmelerini zor tutarak baktılar.. Ama o hiç birşeye aldırarak halde değildi. Hatta arabasına binerken, “yedim seni işte şimdi!.. yedim seni Es ağabey!..” mırıldanmasını duyan şoförü usulca haç çıkarırken, patronunun hafifçe çatlattığına hükmederek, içinden “O Allah'ın cezası general ne yaptı ki, bizimki böyle sapıtmış görüyor” diye geçişiğini uzun süre hep hatırlamıştır.

Şüphe yok, Don Gutal'ın yemekten bahsettiği Es ağabey, Es Pederos'tan başkası değildi ve o sıralarda devrik Başbakan bir adada hapiste idi ama, değil mi ki nefes alıyor, değil mi ki orada cap canlı dolaşıp kafa çalıştırıyordu, dışarıda pek çoğunun akli hep onda, akıllarını başlarından alan hep o. Rahatlarına kazık sokan da gene o idi.

Tabii bunların en başında da Don Gutal geliyordu.

Yuvarlakça, iyi doldurulmuş bir patates çuvalını andıran bu hırslı mı hırslı, azimli mi azimli, pişkin mi pişkin, ve hakçası hayli de cesur olan adamın, dini imanı bir süredir es Pederos'u silip süpürerek parti kadrolarını ele geçirmekten ibaretti.

Bu adeta klasik bir hikayedir. Yanında yetiştigi, ekmeğini yediği, nimetlerini tattığı kişiye bağlanmak yerine, onun imkanlarına konarak ondan daha üstün olduğu inancına kapılmak!..

Don Gutal, Es Pederos ailesinin çiftliğine bir yandaşma olarak

geldiği zaman, yaşı Es Pederos'tan olsa olsa 34 yıl eksikti. Ama bilgisi ondan en az birkaç kat noksan, görgüsü ise hemen sıfır denecek kadar aşağıda idi.

Es Pederos, hayli zeki ve o derecede de kabiliyetli saydığı bu yeni yetmeyi az sonra tam bir kardeş gibi benimsemiş, ona bildiklerinin çoğunu öğretmiş ve kısa zaman sonra da onu başkahyalığa oturtuvermiştir. Don Gutal, buraya kadar hep haddini hududunu bildi. Ama birdenbire yükseldiği başkahyalık başını mı döndürdü, yoksa içinde uyuyan bir şeytan vardı da silkinip uyanışı o devreye mi rastladı, her nedense, şu Başkahyalıkla birlikte Don Gutal'a öyle bir tavra geldi, öyle bir eda yerleşti ki, can dayanmaz!.. İlk hamlede ardından Es Pederos'un yaptıklarını hafifçe bozma denemelerine girişmiştir. Daha sonra onun girişimlerini baltalamak için komplolar, tuzaklar kurmaya başlamıştır...

Ne gariptir ki, Es Pederos bunların hepsini gördüğü, anladığı, bildiği halde hep hoşgörölü olmayı sürdürmüş, hatta kendisini uyaran yakınlarına: "Rahat bırakın adamı, zeki çocuktur, bir yanlış yaparsa kendi görüp düzeltebilir" diyerek umursamazlığına devam etmiştir.

Es Pederos sonunda politikaya atıldı. Kısa zamanda Parti Başkanı az sonra da Başbakan oldu. Ve Başbakanlığa gelir gelmez de Don Gutal'ı çiftlikten aldırıp baş yardımcılığına getiriverdi!..

O günlerde Don Gutal, politikada da tıpkı çiftlik yanaşmalığının ilk günlerindeki gibidir. Yani uysal mı uysal, çalışkan mı çalışkan ve saygılı mı saygılı!..

Ama vaktaki aylar yılları kovalamış ve Es Pederos kadar Don Gutal da iktidarda olgun bir Tekelon avocadosuna dönmüştür, işte o zaman, gene çiftlikteki Başkahyalıkta olduğu gibi hasut, kıskanç, kendini herşeye daha layık bulan bir Don Gutal olup çıkıvermiştir!..

Aksiliğe bakın ki, onun bu hale gelmesiyle, Tekelon Ordusunun periodik ihtilal sar'asının başlaması hemen aynı günlere denk gelir ve tabii "kurtarıcı" generaller en büyük tutamağı, Es Pederos kalesinin içindeki bu şamandra gövdeli adamda buluverirler. Kısa bir süre sonra da görüldü ki general grubu bando eşliğinde Saraya girerken,

Es Pederos Martı adasına sürgüne yollanmakta, Don Gutal ise, bu defa asker olan Başbakan'ın baş yardımcılığına getirilmektedir.

Askeri yönetim Tekelonya'nın tepesinde tam beş yıl adeta boza pişirmiştir. Ve yalnız boza da değil, adam da pişirmiş, insan da kı-zartmıştır. Nice butları morartmış, nice gözleri karartmış, nice yüz-leri kızartmıştır!.. Yalnız kendi yüzüne, sıkılmanın renginden bir damla olsun düşürmemiştir. Bu süre zarfında Don Gutal, askeri yö-netimin sadece baş yardımcısı değil, baş alkışçısıdır da... Hele Es Pederos'un adada tutulması vardır ya, onun devamı için, vermeye-ceğinin olmadığını, yapamayacağını kalmadığını hergün öyle göstermiş, öyle anlatmıştır ki, nihayet askerler bile ona "kin küpü" adını takmaktan kendilerini alamamışlardır!..

Ama doğrusu ya, askerlerin de, korkulu rüyası Es Pederos'du. Onu susturmuşlar, partisini dağıtmışlar, bir adaya tıkmışlardı ama, çıktığı gün intikam alabileceğini düşünerek ter dökmekteydiler ve işte bu yüzdendir ki Don Gutal onların gözünde gittikçe "demokra-tik bir cellat" olup çıkmaktaydı.

Çaresiz, tekrar demokrasiye atlamayı planladıkları vakit galiba tek güvenceleri de oydu. "Ondaki bu kin, hırs ve Es Pederos'a kar-şı duyduğu onulmaz haset varken diyorlardı, öteki asla belini doğ-rulataamaz. Eh! biz de bunun sağlığı ve sağlamlığı için devlet baş-kanlığında daha on yıl kalacak olan Tilki Menon sayesinde gere-kenden de fazla bir takım destekleri sağladık mı, Tanrı artık Es Pe-deros'un encamını hayreylesin!.."

Ve işte bu güvenledir ki, Tilki Menon, Don Gutal'ı çağırmış ve partisini kurma emri vermiştir!..

Don Gutal hiç vakit kaybetmedi. Ertesi günün sabahından itiba-ren, evini tam bir mahşere çevirecek kadar çok adam çağırıp konuş-maya girişti. Önce Es Pederos'un adamlarından ayarlayabildikleri-ni, sonra Hristiyan Parti'deki eski ahbaplarından kandırabildikleri-ni, daha sonra Faşist Parti mensuplarından ayıklayabildiklerini ve en sonunda da, partisiz fakat zengin, zengin fakat hevesi kursağın-da kalmış, bir alay ağa çocuğu, memur, tacir, sanatçı, şarkıcı, hepsi-ni derleyerek partisini kurdu ve ilan etti. Partinin adı Varlık Partisi

idi. Don Gutal'ın inancına göre herşey varlıktan geçer, varlıkla ilgili ve ancak varlıkla kaimdir. Ancak varlıklı insan kuvvetli idi ona göre. Parti de varlıklı olacak ve herkese varlık getirecekti. Kendine göre, yarı küfürlü yarı alaylı babacanca bir de konuşma edinmişti.

- Varlığın nedir karşıtı çocuklar? diye soruyor ve gevrek gevrek gülerek, göbeğini hoplata hoplata “yoksulluk” diye bağırdıktan sonra, “karşımızdakileri işte böyle kıştı oturtacağız” diye devam ediyordu.

Bir de anahtarlık edinmişti. Bir boğanın cinsel organlarını temsil eden gümüş bir anahtarlıktı bu. Ve hoşlanmadığı bir sözü duyduğu ve hele muarızlarından birinin kendisi hakkında söylenmiş bir iddiası nakledildiği zaman, cebinden hemen anahtarlığını çıkarıp gösteriyordu:

- Benden cevap yerine bunu alırlar!..

Ah! O günleri ve daha sonralarını bir görmeliydiniz. Tekelonca o devrede en cins küfürlere, argonun en rastlanmamış örneklerine ve hele siyaset edebiyatı olarak, sövgünün en yakası açılmadıklarının adeta istilasına uğramıştır.

Hepsinin baş kaynağı da daima Don Gutal'dı.

Hele seçim yapıp da Varlık Partisi'nin tek başına iktidar olduğu anlaşılır anlaşılmaz, önüne gelene kolunu ileri uzatarak yumruk yaptığı elini yukarıdan aşağı bileğinden büke büke sallaması, açtığı argo ve küfür sayfalarının adeta resimle takviyesi gibi olmuş ve partisi tarafından o kadara benimsenmiştir ki, sonunda o ve eşi bile bunun artık biraz fazla olmaya başladığını düşünerek, bu defa iki ellerini havaya kaldırıp başlarına bastırarak yeni bir selam şekli icadı ile o hareketi önlemeye çalışmışlardır!..

Doğrusu istenirse Varlık Partisi'nin iktidar olması Tekelonya'da tam bir bayram havası estirmişti. Bir defa hapiste olan Es Pederos'un çoğunluğu teşkil eden taraftarları bu zaferi herşeyden çok, kendilerinin kurtuluşu sayıyorlardı. Don Gutal kimdi? Es Pederos'un çömezi, yetiştirmesi değil mi? Ve bu inançla hepsi de ona oy vermemişler miydi? Sonra da askeri yönetimin baskısından bunalmış olan halk yığınları Don Gutal'da sivil idare özlemlerinin 1-

şıklarını gördükleri için de sevinçliydi.

Don Gutal bunların hepsini de görüyor ve gerçekten iyi değerlendiriyordu. Başlangıçta Es Pederos'u ağzına dahi almadan pek ala onun devamı olduğunu işaretlerini vermiştir. Ve halkın sivil idare özlemine iyi kolladığı için de askeri yönetimde kendisinin de katılmış olduğu bütün yönleri, yöntemleri yerden yere vurarak yürümeği denemiştir.

İktidarın ilk günü arkadaşlarına şöyle sesleniyordu:

- Yepyeni bir devir başlatıyoruz. Bu devrin adı varlık devridir. Hepiniz, herkes, bu ülkede varlıklı olacak, hedefimiz budur. Biz bu hedef uğrunda hiçbir engel de tanımayacağız.

Dinleyenlerin büyük çoğunluğu, başlangıçta buradaki “varlıklı olmak” deyiminden Varlık Partisi'ne dahil olmak mı, yoksa gerçekten maddi varlıklara sahip olmak mı kastedildiğini pek kavrayamamışlarsa da, az sonra hepsi anlamışlardır ki, kastedilen parti falan değil bal gibi paradır, maldır!

Ve tabii, bir coşkidur başlamıştı.

Bu coşkuyladır ki, Parlamentoda ilk kabul edilen kanun, utanmanın yasak edilmesidir!..

Evet yanlış okumadınız “utanma” Tekelonya'da resmen, kanunen yasak ediliyordu!

Kanunun tartışılması sırasında kürsüye yuvarlanarak gelmiş olan Don Gutal:

- Arkadaşlar... demişti, varlıklı olmanın en büyük engeli utanmaktır!.. Bunu kişisel deneyimlerimle iyi biliyorum. Biliyorum ki, bir insanın içinde utanç duygusu ne derece çoksa o ölçüde varlık sahibi olması da güçleşmiş demektir. Utanç duygusundan uzaklaştıkça varlığın tıptı tıptı geldiğini görebilir ve utancı tamamen tekmeleyip terkedebildiğiniz zaman da, varlığın sizinle bir, varlığın sizinle etiniz, deriniz, kanınız, canınız gibi içinize yerleştiğini görürsünüz!..

Ve lafın burasında büsbütün bağırıp sormuştu:

- O halde ne yapacağız arkadaşlar?..

Hep birden karşılık vermişlerdi:

- Utanmayı kaldıracağız!..

O gene sormuştu..

- O halde nasıl olacağız arkadaşlar?

Hep birlikte karşılık vermişlerdi:

- Utanmaz olacağız!..

Ve hakçası oldular da!..

Tabii önce Don Gutal ve ailesi efradı “utanmaz” oldular.

Daha sonra, destekçileri, yağcılar, alkışçıları, irili ufaklı partilileri utanmaz oldular!..

Varlığın bunlara gelip yapışması da, tam bu kıdem sırasına göre olmuştur.

En baş ve kıdemli utanmaz oldukları için Varlığın en çoğu da Don Gutal’a ve ailesi efradına yönelmişti.

Sonra kıdemleri biraz eksik olduğundan, daha düşükçe pay siyasal yakınlarına düşüyor; en sonunda da partililer, yağcılar, şakşakçılar geliyordu.

Don Gutal bu konuda hergün anketler yaptırıp, kamu yoklamayı hiç elden bırakmamıştır.

Hergün sorardı:

- Utanmazlık yüzdesi halkta ne ölçüde?..

Ve cevap eğer:

- Yükseliyor efendim... şeklindeyse sevinir, aksi ise küfrü basıp, bu uğurda daha çok çalışılmasını isterdi.

Daima da ümitli olmuştur. Kurmaylarının bazan ümitsizliğe kapılıp:

- Ne yapsak boşuna, asla yüzde 60’ı aşan bir utanmazlık elde etmeye muvaffak olamayacağız!.. yollu yikayetlerini hep iyiye yorar ve tersine çevirip:

- Partide nispet ne? Bir baksanıza yüzde 80’i geçmiş bulunuyoruz. O halde halkta da buna erişeceğiz demektir.

Ve karşısındakilerin:

- Sağlamlar hâlâ var. Kilisenin tesiri de hâlâ kırılabilmiş değil! demeleri üzerine de, meşhur boğa aletli anahtarını sallayarak bağırırdı:

- Onlar da olur, alışırlar.. alışırlar.

Doğrusu ya Parlamenteoya ikinci yasa tasarısını getirdiği zaman,

Tekelon halkındaki utanmazlık ölçüsü sanırım yarıdan pek fazla değildi!. Ama bu ikinci kanunun çıkmasıyla birlikte hafazanallah, Tekelonları tutabilirsen tut artık.

O yasa ki, bugün dahi kaldırıldığı halde, sanki uygulamadaymış gibi dimdik ayaktaadır, Tekelonya'nın altını üstüne getirmekte birebir olmuştur.

Don Gutal, gene kürsüye yuvarlanmıştı. Ve bir süre gerdan kırar gibi yutkunup gözlüklerinin üstünden salonu taradıktan sonra ikinci tarihi nutkuna başlamıştı:

- Değerli arkadaşlarım, varlıklı olmanın ilk gereğini başarıyla uygulamış olan hükümetiniz, bugün ikincisine sıra geldiği kanaatıyla huzurunuzdadır. Bundan şeref duyuyorum. (Alkışlar)

- Değerli arkadaşlarım, biz ekonomik sistem olarak serbest piyasa ekonomisini benimsemekte ve bunun gereklerini yapmaktayız. Fakat bugüne kadar Batı demokrasilerinde uygulanan bu sistemin, çağın artık gerisinde kalmış bazı bölümleri ne hikmetse Batı âlemince dahi ya görülememiş yahut da düzeltilememiştir!.. İşte biz şimdi çağı atlıyor ve bu sistemin uygulanması gerektiği halde bugüne kadar dünyada hiçbir ülkede içtenlikle ele alınmamış bölümünü, hayata geçirmenin eşiğinde bulunuyoruz...

- Sevgili arkadaşlarım, serbest piyasa ekonomisi demek, korunmasını sadece rekabetten alan hür bir alış veriş sistemi demektir. Devletin bu sistemde yeri açık ve seçik söylüyorum seyircilikten ibarettir. Halbuki devletin çok geniş bir memur kütlesi var ki, çağdaş bir gözle bunlara bakılırsa, devletle vatandaş arası ilişkilerde bunlar da, gene açık ve seçik söylüyorum ki, tam bir pazar ekonomisi içinde oldukları halde, serbest değildirler ve elleri kolları devletçe bağlıdır. Yani gene açık ve seçik söylenirse, devlet memuru bir çeşit satıcı, vatandaş ise tam bir müşteri olduğu halde, aralarında serbest pazar ekonomisinin hiçbir şartı oluşamaz!.. Ne satıcı malına bir fiyat oluşturabilir, ne alıcı bu fiyatın az veya çok olması karşısında kendisine has olan tavırları takınıp haklarını kullanabilir...

Lafın burasında, bir küçük gülleyi andıran yumruğunu kürsüye indirerek, adeta gürlledi:

- Böyle şey olamaz arkadaşlar! Böyle bir tersliği sıkı sıkıya bağlı olduğumuz serbest pazar ekonomisiyle bağdaştırmaya imkân olmadığı gibi, o sisteme bağlılıktaki samimiyetimize de sığdıramayız!..

Tuhafı, kendi arkadaşları kadar muhalefet de lafın nereye varacağını hâlâ kestiremediği için, hiçkimsenin gıkı çıkmıyordu!..

O bu sessizliği büsbütün kendi tesirinin yoğunluğuna vererek keyiflendi ve devam etti:

- O halde arkadaşlar, şimdi kabul etmenizi istediğim yasa teklifi ile biz, memurlarımızı, vatandaşla pazarlık etmekte serbest bırakıyor ve hizmetlerinin fiyatlarını karşılıklı konuşma ve anlaşma düzeniyle tesbit edebilme hakkını memurlarımıza ve vatandaşlarımıza sunuyoruz!.. Böylece serbest pazar ekonomisinin şartlarına ne derece bağlı olduğumuz çağı atlayan bir reformla bütün dünyanın gözüne sokulacaktır!..

Öyle bir alkış kopmuştu ki, Parlamento tavanındaki avizeler bile kıkırdadılar.

Zavallı muhalefet, içlerinden istediği kadar bağırın, kürsüye yürüyüp:

- Bu rüşvetin serbest bırakılmasıdır!.. Buna rüşvet kanunu derler! diye haykıran çıksın. Varlıklıların gürültüsü ve alkış sağanağı arasında bunlar kedi miyavlaması kadar bile duyulup tesirli olamadı!..

Ve işte böylece Tekelonya devlet dairelerinde serbest pazar ekonomisi, bütün takımı taklavatı ile hüküm sürmeye başladı.

Pek çok memur yasanın ilanını falan beklememişti. Parlamento konuşmalarını TV'lerden izlemeleri onlara yetip de artmıştı bile. Hemen ertesi sabah fiyatlarını açıklayanlar o kadar çoktu ki, Don Gutal bu haberi aldığı zaman:

- Hey benim aslanlarım, varlık kokusunu almaları nasıl da coşturdu hepsini!.. demekten kendini alamamıştır.

Dairelerde hiç öyle fazla karışıklık falan da yoktu, eskiden neyse yine aşağı yukarı öyleydi de bu defa iki taraf da rahat ve ne yapacağını bilir haldeydi. Mesela, maliye şubelerine vergi mi yatıracağını, eskiden sıra olur, itişir kakışırđınız. Halbuki şimdi kapıya yazılmıştı: Vergi yatırmak 500 pezos. Bunu veremiyor musun? İstersen

kapıda yat yatabildiğin kadar! Yook hatta daha fazlasını mı ödeme-ye hazırsın? Al önceliği ve kendinden az verenin geç önüne!..

Tapu daireleri daha da çabuk organize oldular. Onlar kapılarına koydukları gişelerde renkli fişler satıyorlardı. Alım için yeşil fiş: 5000 pezos. Satım için kırmızı fiş: 4000 pezos. Yeniden tapu çıkartmak: 10.000 pezos. Bilgi almak: 2500 pezos.

En kestirmesi ve formalitesizi yine trafik polislerinininkiydi. Onlar kusurunu gördükleri veya gözlerine kestirerek kusurlu saydıkları arabaların pencerelerinden kafalarını sokuyarlar ve “500 pezos arkadaş. Hemen ödersen böyle. Biraz geciktin mi bu defa trafiği aksatmaktan 1000’e çıkarırım!”

Doğrusu sistem, Don Gutal’ın dahi tahminini aşan bir hızla gelişmiştir. Nitekim 15. günüydü ki bazı hâkimler çekiçlerini masalarındaki abanoz tahtaya indirdikten sonra:

- Karar safhasına gelinmiştir!.. diyerek davaları belirsiz günlere bırakmaya başladılar.

Bu, kararı kim lehine istiyorsa, gelip fiyatı öğrensın demektı ve tabii hangi taraf arttırırsa kararı lehine çeviren o olacaktı!..

İşte o akşamdır ki, Don Gutal ünlü rezidansında bütün ailesini, arkadaşlarını, şarkıcıları, köçekleri, rakkaseleri toplayarak müthiş bir ziyafet verdi. Dom Perignon şampanyalarının rakkase göğüslerinden içeri boca edilecek kadar bol olduğu bu ziyafette kadehler hep varlıklı olmaya kalkmıştır. Ve dalkavukları Don Gutal’a devlet dairelerindeki serbest pazar uygulamasına ait nefis örnekler sundukça beriki keyifle bağırırmıştır:

- Aslanlarım benim... ve tabii cebinden o boğa organlarını çıkarıp sallayarak eklemiştir:

- Varlıklı olmayan işte bunları alır!..

O gece henüz hâkimlere ait hikâyeleri duymamıştı. Fakat sabah kahvaltı masasında gazeteleri görüp de serbest pazar ekonomisinin adalette de başarıyla uygulanmaya başladığını öğrenince karşısındaki eşine:

- Tamam.. dedi, bitmiştir bu iş!..

Gerçekten de işin bittiğine iyice akıl yatırmış olmalı ki, öyle re-

form niteliğinde bir kanun çıkarmaya bir daha gerek duymadı. Sadece bu arada muhalefeti biraz yatıştırmak için reformlarında iki değişiklik yapmıştır. Utanmayı yasaklayan yasaya 10 yıllık süre tanıdı, bir; serbest pazar ekonomisinin devlet dairelerindeki uygulamasını da belli bir süreye bağlayarak sekiz yılla sınırladı, iki!..

Bunları yaptığının akşamı gene rezidansta vur patlasın çal oynasındı. Meşhur anahtarlığını pencerelere doğru uzatarak:

- Muhalefet aldı bunları; onlar başarı kazandıklarını sanadursunlar, on yıl unutulmuş bir utanma on yıl sonra b...k kazanılır. Eh! Benim kadrolarıma da diğer taraftaki sekiz yıllık süre hem yeter, hem de o süre bitse de bir daha devlet kadrolarını serbest ekonomiden yine b...k kurtarırlar!.. deyişini öyle uzun alkışlamışlar ve öyle coşkuyla desteklemişlerdi ki, rezidansın dış kapısına kadar akse-den sesler kapıdaki nöbetçileri bile şaşkınlığa düşürmüştü.

Ve doğrusu ya, sistem tıkr tıkr işliyordu. Don Gutal rahatı. Her yatırımın, yerli yabancı, Tekelonya'ya yapılan her yatırımın, iznini oğluna bağlamıştı. Don Gutal Jr. izin vermeden Tekelonya'ya hiçbir temel çivisi çakılmıyordu. Don Gutal Jr. da ilamaşallah izin vermek için alıyor da alıyordu. Dolarlar, Sterlinler, Marklar, İsviçre Frankları dünyanın belli başlı bankalarında yığınla arzı endam ediyor, tabii bu servet himalayasını gören duyan, bilen veya hisseden diğerleri de, kendi dağlarını, tepelerini ve mevkileri küçüldükçe nihayet bir tümseğe dönmüş varlıklarını hababam çoğaltıyorlardı!..

Burada rütbe ve mevki sırasına hiç aldırmadan çok önlere geçebilen cür'etkârlar da olmuştur. Mesela Forbos'un ünlü Belediye Başkanı Varlık'lı Dolanos Megalomanos bunların başında gelir!.. Forbos'ta satmadık tepe, koru, orman bırakmamış, diktirdiği yüzlerce gökdelenden kendine ayırdığı paylarla, öyle bir servet oluşturmuştu ki, nihayet Don Gutal ailesi bile buna isyan ettiler ve Dolanos'un başlarına dikildiği suların hiç değilse bir kısmını kesmek, zorunluğuydu!..

Bütün bunlar olurken, Tekelon halkındaki utanmazlık ölçüsünün gittikçe çoğalması elbette normaldir. Ama hemen söylenmeli ki, buna karşılık sağlam kalabilen yarıya yakın kütle de inadına büsbütün

kemikleşmekte idi. Hâlâ hapiste olan Es Pederos için bu sağlamların çok büyük bir ümit kaynağı olduğu açıktır. Öbür muhalefet partilerini de ayakta tutan şüphe yok gene bu sağlam kütle idi. Tabii Don Gutal'ı bütün kendine güvenine ve gamsızlığına rağmen zaman zaman uykusundan eden de, yine onlar olduğu gibi, Devlet Başkanlığında, ona ve askerlerin bütün marifetlerine sözüm ona bekçilik etmekte olan Tilki Menon'a sık sık soğuk terler döktüren de bunlardı!.

ELLER ÇÖZÜLSÜN!..

Ve evet nitekim bir sabah Don Gutal, en tatlı uykusunda yarı mütebessim yatıp dururken, o gün erken kalkıp çoktaan gazetelere göz gezdirmiş olan karısının şaplaklarıyla gözlerini açtı:

- Hayrola darbe mi var?..

- Ne darbesi?.. dedi eşi, keşke öyle olsaydı, işimiz daha kolaydı.

Don Gutal artık iyice uyanmış ve kısacık tombul bacaklarını sallayarak oturmuştu bile.

- Şu Tilki Menon'un yaptığına bak.. dedi eşi, Es Pederos'u bu hafta hapisten çıkartıyormuş!..

- Nee? hapisten çıkartıyor muymuş?.. Peki ama bize danışmak yokmu?..

- Yok herhalde ki; danışmamış işte.. dedi karısı.

- Ama utanmazlık bu!..

- İyi ya onu biz zorunlu kılmadık mı?..

- Sahi.. dedi, Don Gutal, utanmayı biz kaldırdık!..

- Sen onu bırak da şimdi ne yapacaksın hemen ona karar ver.. dedi karısı.

Don Gutal alelacele kahvaltı etti. Acelesinden ancak dört yumurta, on dilim sucuk, beş on dilim peynir, bir çanak havyar, bir kepçe kadar da bal yiyebilmişti. Ve arabasına atladığı gibi, doğruca Devlet Başkanının sarayında soluğu aldı.

Tilki Menon onu, yine meşhur tilki tebassümü ve kısık gözlü tilki bakışı ile karşıladı. Don Gutal hemen konuya girdi:

- Gazetelerdeki haber doğru mu generalim?..

Hiç istifini bozmadan:

- Doğru.. dedi, Menon.

Don Gutal kıpkırmızı oldu:

- Fakat önce haberimiz olmalıydı, böyle birdenbire..

Tilki Menon, Başbakanın sözünü kesti:

- Unutmayın yetki benim. Hapseden bizdik. Çıkaran da biz olacağız elbet.

- Yetki elbet sizin ama, gereken hazırlıkların da yapılması lazımdı. Şimdi birdenbire Tekelonya'yı nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısınız? Bütün yaptıklarımız, sizinkiler de bizimkiler de mahvolacaktır. Hatta hayatlarımız bile tehlikededir artık!..

- Hayır.. dedi Tilki Menon, ben o fikirde değilim, hiçbir şey olmaz. Bir defa Es Pederos kan dökmez, dökemez!.. Sonra da, yaptıklarımız öyle yıkılmaz eserler ki, onları, değil o, şahı gelse yıkamaz..

Lafın burasında durdu ve sonra:

- Yani.. diye ekledi, şimdi o dışarı çıkınca, devlet daireleri serbest pazar ekonomisini uygulamaktan mı vazgeçecekler?.. Yoksa utanmazlığı artık gerçek tabiatları haline getirmiş olanlar, bundan koparak, tekrar utanır mı olacaklar?.. Haydi canım efendim, bırakın bu vesveseyi de, siz de apaçık tavır alın ve hep birlikte kendisiyle, meydan savaşı verelim!..

Tekrar durdu.. Yutkundu ve biraz isteksizce de olsa ekledi:

- Ben sizin arkanızdayım!..

Don Gutal içinden, "Sen benim arkamda olacağına, şu Es Pederos'u içerde tutsaydın iş daha sağlam olurdu.." diye geçirdi ama, hiç renk vermeden:

- Sağolun bu bizim için en büyük dayanaktır, demeyi de elden bırakmadı.

Gerçi saraydan çıkarken, içinden geçirdiği küfür kervanı, Menon'un yedi ceddini yaş bir peştemal gibi sarmıştı ve öfkesini yemeyen zavallı Gutal, arabasına girer girmez, muhafızlara el sallalar gibi yaparak, ünlü anahtarlığını aslında Tilki Menon'a doğru sallamıştı ama, ne de olsa gamsızdı ve rezidansa ulaşmadan sinir-

leri düzelmiş, hatta hafifçe keyiflenmişti bile..

Öyle ya, ne demişti Tilki Menon Es Pederos için, “Onu içeri atan bizdik şimdi çıkaran da biz..”

- Hımm.. başım dara geldi mi yapışırım bu söze, “Es Pederos!.. Sayın Es Pederos derim, sizi içeri atan onlardı.. kurtaran biz olduk..”

- İsa hakkı için, dara gelmem yaa.. Şayet gelirsem böyle yaparım, diyerek de diklendi ve arabadan aşağı adeta yuvarlanır gibi atarken, sekreterine:

- Kabineyi hemen toplantıya çağırın.. diye bağırdı!..

Az sonra tam tekmil toplandıkları zaman, bütün Bakanlarda ne bet vardı ne de beniz. Gülümsemeye çalışıyorlardı ama, bir taraflarına nırsır kocanı sokulmuşcasına kayıtsız durmaya uğraşıyorlardı ama, sırtlarında koca bir böceğin kıpırdısını duymuşların donmuşluğu içinde..

Don Gutal, hepsini teker teker süzdükten sonra

- Ne o?.. dedi, ölü evinde gibisiniz..

Baş yardımcılarından Rahip Okulu müdürü El Keços:

- Ölü evi.. dedi, bizim halimizin yanında düğün salonu gibi kalır..

Don Gutal güldü:

- Amma yaptınız haa.. bu halinizi gören olsa, adamın hapisten çıkmakla kalmayıp, hemen buraya oturmaya geleceğini sanabilir.

Hâlâ acemilikten kurtulamamış Bakanlardan en genci mırıldandı:

- Ergeç gelecek ve yerimizi alacak değil mi?..

Don Gutal bunu duymuştu. Hemen anahtarlığını çıkararak:

- Bunu alacak, dedi.. bunu..

İster istemez güldüler..

O devam etti:

- Bakınız açık ve seçik söylüyorum, uyguladıkları serbest pazar ekonomisiyle varlıklı olmuş bütün bürokratlar varken ve onları çok aşan bir sağlık ve sağlamlıktaki utanmayı bırakmış bizim öz be öz kendi eserimiz kütle varken, Es Pederos kış üstü oturacaktır. Gittiği her yerde bunları görecek ve evet, kış üstü oturacaktır!.. Bir tarafta tepeleme toklar, öbür tarafta enayiliklerinden miğdeleri kazınan açlar!.. Bu benim, o senin kütlen! Gel de savaş benimle! Üstelik ben ne diyorum, kim benim tarafıma geçerse, varlıklı olur, doyar, doyu-

rur. Kim onun tarafında kalırsa, sonu aklıktır, diyorum. O buna karşı ne diyecek?.. Ahlak.. diyecek, Namus.. diyecek, Şeref.. diyecek..

Yüzünü pislik koklamış gibi buruşturup, devam etti:

- Bunların hangisi karın doyuruyorsa, al ver kütlene!.. Ekmek bizim, yağ bizim, şeker bizim, havyar bizim kucağımızdayken, senin ağzındaki namus, şeref lafı hangi açın karnını doyuruyorsa, al oyunu ondan da şeyine sok!..

Gene durdu, gülümsedi ve tükürür gibi:

- B..k alırsın.. deyip sustu!..

Kabine artık tepeden tırnağa moral içindeydi. Az önceki perişanlar kabadayılık çıkışlarına bile başlamışlardı:

- Geleceği varsa göreceği de var!..

- İsa hakkı için, şehirlerin çoğuna giremez taşlanır!..

- İlk taş benden..

- İkincisi de al benden!..

Don Gutal bir süre keyifle arkadaşlarını süzdükten sonra, kısacık kollarını, atmaca kanadı gibi kaldırarak onları susturdu:

- Tamam arkadaşlar, şimdi hepiniz görevlerinizin başına koşunuz. Şu andan itibaren Bakanlıklarınızın bütün ödenekleri, Es Pederos'un silinip süpürülmesi uğrunda kullanılacaktır. Daha fazlası gerekince bana başvuracaksınız, hemen fazlasını göndereceğim!..

Hepsi zevkle fırladılar. Bir kısım Tekelon tarihçileri ve kenarda köşede kalmış birkaç dürüst tenkidci, bazı Bakanların bu tarihten sonra, büsbütün zengin olmalarını:

“Onlar Es Pederos zengindir!..” şeklinde adlandırmışlarsa, bu yanlış anlaşılmalı!.. Buradaki “Es Pederos zengini” tabiri ilk bakışta “onları Es Pederos zengin etmiş” gibi anlaşılırsa da gerçek tamamen, aksinedir, onların, Es Pederos’la mücadele uğruna önlerine yığılan ödenekleri rahatlıkla ceplerine indirmelerini anlatmaktadır!..

Hele bunlardan ikisi, Don Gutal’ın bu zaafını öylesine sömürmüş ve her isteyişlerinde milyarların önlerine gelivermesinden öyle keyiflenmişlerdi ki, ceplerine rahatça indirdikleri servetin küçük bir parçasını sırf muziplik olsun diye, el altından Es Pederos’un Doğruluk Partisine yardım olarak kaydırdılar ve muzipliği aralarında tadı

ölçüsünde heyecanlı ve tehlikeli bir macera olarak hep konuştular!..

Ama hakçası, öbürleri adeta deli gibi çalışıp, ödeneklerini harcamışlardır. Nerede bir Es Pederos ilgisi varsa, orayı bozmak, değiştirmek için adeta yırtındılar. Nerede bir Es Pederos sevgisi farketmişlerse, oraya bütün güçleriyle abanıp, Don Gutal sevgisine dönüştürmek için harcadılar da harcadılar. Çoğu fakir olan Es Pederos taraftarları, az sonra önlerine açılan bu rahat doyma kapısını gerçekten de iyi kullanmışlardır. Hemen dönüp Don Gutal taraftarı görünümünü alıyor, hatta bunun gereği olan görevleri hemen benimsiyor, fakat içlerinden “Hele seçime kadar karnımız doysun, sırtımız pekleşsin, size gösteririz” diye de, zamirlerini besliyorlardı!..

Es Pederos’un yıllar yılı hapis tutulduğu adadan serbest bırakılarak çıktığı gün, Tekelon tarihinin gerçekten müstesna günlerinden biri olmuştur.

Es Pederos’u adadan getiren donanmaya ait kapkara hücum botu sahile yanaşırken, tam etten yapılmış bir duvar boyuna gelip dayanmış gibiydi. Öylesine hınca hınç bir kalabalık bütün karayı doldurmuştu ki, hücum botunun genç kaptanı korkudan dilini yutacak gibi olmuş ve Es Pederos’un önünde selama dururken, şaşkınlıktan:

- Güle güle Başbakanım!.. deyivermişti..

Bu söz uzun süre halk arasında çalkalanıp durmuş ve Don Gutal’ın hemen emekliye sevkettiği genç kumandanın Es Pederos’un Doğruluk Partisi’ne alınmasıyla sonuçlanmıştı.

Es Pederos, koyverildiği adanın karşısındaki Cenos burnundan Başkentteki evine kadar, binlerce otomobil, otobüs, minibüs, kamyon ve motosikletten oluşan bir kervan eşliğinde getirildi. Başkentte de iğne atsan yere düşmez haldeydi. Es Pederos, bindirildiği üstü açık arabada, elinde meşhur tesbihi, başında siyah şapkası olduğu halde, biraz yorgun ama şevkli, biraz zayıflamış ama belki de daha güçlü görünüyor ve arada bir şapkasını salladığı halka:

- Sağolun, siz varken bizi kimse yıkamayacaktır.. diye bağırıyordu.

Başkenti dolduran kalabalığın coşkusunu akşam evindeki video’ndan seyreden Don Gutal:

- Aldırmayın.. demişti, bunların yarısından fazlası bizimkilerdir, herifin halini görmek istemelerinden tabii ne vardır ki?..

Aynı filmin başka bir kopyasını, arkadaşlarıyla birlikte Başkanlık sarayında seyreden Tilki Menon ise:

- Vay anasını, utanma yasağı, serbest piyasa ekonomisinin devlet dairelerine uygulanması, varlık, zenginlik, falan ama, demek hâlâ de utananlar bu derece çok haaa.. Yuh olsun sana Gutal!.. demekten kendini alamamıştır.

Aynı saatlerde evinde, kuyruk olmuş gözyadıncıları sabaha kadar sürecek bir kabule başlamış olan Es Pederos ise:

- Dünyayı ikisine de dar getireceğim.. diyordu, onlara öyle bir ders vereceğim ki, doğduklarına pişman olacaklar!..

Ama, şu Don Gutal ile Tilki Menon'un talihine bakınız ki, Es Pederos'un gözyadın ziyaretlerini kabul edişi tam altı ay sürmüş, binlerce, onbinlerce insanı her sabah dokuzdan akşam altıya kadar bir yemek tatilleri hariç kabul edip ellerini sıkarak, aynı 'lafları söylemekten bizzat Es Pederos dahi öylesine bıkmıştır ki, kabuller bitip de kendini geniş kanepesinin üzerine külçe gibi bıraktığı vakit, sadece derin bir ohh çekmiş ve ondan sonra, Don Gutal ile Tilki Menon'a dünyayı dar getireceği iddiasını ancak seçim meydanlarında laf bula-
madığı zaman söylediği bir dil pelesengi yapmakla yetinmiştir.

Zaten üçüncü ayın sonundaydı ki Don Gutal:

- O kadar çok söylediyse, yapmayacak demektir.. deyivermişti. Tilki Menonda:

- Bu kadar söyleyen yapamaz. Kavgada kaidedir bu!.. deyip çevresini rahatlatmıştı.

Tabii utanmayı asla elden bırakmamış ve bütün kurtuluş ümitlerini Es Pederos'a bağlamış olan kütle bunları ne bilsin?..

Onlar ümitlerini gittikçe şişirip parlatmışlar, Es Pederos'un iktidara geleceği günleri gittikçe artan bir heyecan ve iştiyakla beklemeye koyulmuşlardı.

Utanmazları ve utanmazlığı gördükçe, "az kaldı, az kaldı.. hele Pederos gelsin görürsünüz dünyanın kaç bucak olduğunu!.." diyorlardı da başka tarafı gözleri görmüyordu.

Es Pederos'un yakın arkadaşları, doğrusu ya bu durumu hiç gözden kaçırmamış ve liderlerine asla elden ve dilden düşürülmemesi telkinini devamlı yapmışlardı.

Onlara göre bütün kampanyaları Don Gutal devrinin hesabını sormakta düşümlenmeliydi!.. Don Gutal ailesinin soygunları, saltanatı, servetleri birer birer didiklenmeli ve ibret tabloları halinde halkın gözleri önüne serilmeliydi!..

Es Pederos, halkın nabızı olarak kendisine getirilen bu isteklerin daha hapiste iken farkındaydı ama, dedik ya dışarı çıkıp da o altı ay boyunca sürü sepet kabul ettiği tebrikçilere söylemekten de o derece yorulmuş ve bıkmıştı ki, galiba kendini söylediğini yapmış gibi hissediyor ve artık tavsiyeleri kerhen kabul ediyordu. Gerçi her mitingde gene söylüyordu ama o kadar canlı değil, gerçi yine hep tekrarlıyordu ama sanırım o derece içten değil!

İşte o günlerdedir ki Es Pederos daha değişik ve geniş bir etraf oluşturma arzusuna kapılıvermiştir. Eski arkadaşlarının bir kısmından galiba bıkmıştı; bir kısmını da çoğu solculardan oluşan bir gü-rültücü grubun etkisine, farkında olmadan, kapılarak tükenmiş, geri kalmış buluyordu.

Haaa... bakınız. Sözün tam burasında Tekelonya komünistlerinden bahsetmemek, haksızlığın da ötesinde bir ahmaklık olur!..

Rusya'nın çökmesi üzerine heryerde perişan olan komünistler, hele Batı'da kalpleri yerine artık yüzleri kızarmaya başlayan komünistler, Tekelonya'da tam tersine hiç aldırmamışlar, sistemleri sanki daha da güçlenmiş ve karşıtlarını hak ile yeksan eden asıl olmuş gibi, çalımlarını, şirretliklerini, sertliklerini sürdürmüşlerdir.

Don Gutal utanmayı yasaklamıştı ya.. başka konularda onun yaptıklarını tefe koyan Tekelon kızıllığı bunu hemen benimsedi ve zaten pek az tanıdığı utanmayı büsbütün yere sererek çalımına devam etti.

Askeri yönetim, aslında bunlara fazla dayanak bırakmamıştı. Ama Don Gutal'ın iktidarı ile başlayan utanmazlık furyası, soygun fırtınası, vurgun kasırgası ve devlet kadrolarındaki pazarcılık curcunası onlara öyle can verdi ki, Es Pederos daha hapisten çıktığı gün kendisini sıram sıram tebrike gelenler arasında bunla-

rın da hayli çok olduğunu görünce önce çok şaşırmıştı.

Her birine:

- Vay sen de burada mısın? Memnun oldum!.. derken onlar sorulu bakışlarını hemen anlıyor ve ezberlemiş gibi:

- Sizi çok aradık.. Artık ülkeyi bırakmayın.. diye karşılık verdikten sonra ekliyorlardı:

- Değiştiğinizi görüyor ve seviniyoruz.

- Değişmeniz hayırlı olsun sayın Es Pederos..

- Değişmeniz ülkeyi aydınlığa götürecektir..

- Değişmeniz..

Doğrusu ya, Es Pederos bu değişme laflarından başlangıçta hiçbir şey anlamamıştı.

Aradan bir aynaya bakar:

- Yahu benim neyim değişmiş ki? diye kendi kendine sorardı.

Bazan da çok yakınlarına:

- Sen bende bir değişiklik görüyor musun? diye sorduğu olmuştur.

Ama aradığı cevabı bulsun bulmasın, hakçası odur ki Es Pederos, 40 yıllık muarızları Komünistler tarafından değişme uydurması gibi bir bahaneye bulanarak da olsa, övülüp desteklenmeye öyle bayılmış, öyle keyiflenmiş ve öyle heyecanlanmıştı ki, işte onu bazı eski dostlarından ayıran bazılarıyla ayırmasa da soğuklaştıran da bu coşku olmuştur.

İlmaşallah, Tekelon komünistleri, solcuları, eski densizleri, huysuzları, hatta eski teröristleri de ondaki bu yeni heyecanı beslemek için yapmadık oyun bırakmadılar.

Es Pederos bir bakıyordu ki, düne kadar hatta onun ölümünü az bulan bir Komünist yazar, kalemine tükürdüğü gibi döktürüyor:

- Es Pederos'daki değişim büyük devrimin işareti olduğu gibi..

Haydiii... gel de Es Pederos'un ağız sularını tut artık.

Bir bakıyordu ki, devrilmeden önce kendisini yerle bir etmek için, değil ihtilalci askerler, dış ülkelerdeki bombacı güçlerle bile işbirliğine girmekten kaçınmamış bir kızıl maloğlu mal, yazı makinanının başına geçtiği gibi sıralıyor:

- Es Pederos, bu ülkenin kurtuluş işaretlerini vermek niteliğine ve değişimine uğramakla, gönlümüzü öylesine coşturmuştur ki..

Haydiii.. gel de Es Pederos'un keyiften çatlama derecesine gelmesini önleyebilirsen önle artık!..

Bazı eski dostlarının arkadaşlarının, gerçi yine yüzlerine bakıyordu ama, onları ikinci dereceye de düşürdüğü açıktı.

Ve işte o günlerdedir ki, Tekelon medyası işgüzarlarından biri Es Pederos'a ufak tefek bir kadın getirerek:

- Sayın Başkan.. dedi, size Tekelonya'nın yetiştirdiği büyük ekonomist ve sizin hayranınız Tanya Dudu'yu tanıtmakla şeref duyarım.

Tam tamına aynı günlerdedir ki, Tilki Menon'un Devlet Başkanlığındaki görev süresi iyiden iyiye azalmış ve yerine Don Gutal'ın atlaması hazırlığı bir yana, seçim de gelmiş çatmıştı.

O günlerde Es Pederos, Don Gutal'ı Devlet Başkanlığına çıkarmamak için, neredeyse Şeytanla işbirliğine hazır, neredeyse İblisi partisine almaya amade idi. Nerede kaldı ki, güpgüzel, tertemiz bir tazeyi getirecekler, üstelik bu taze dehşetli bir ekonomi allamesi olacak da ona kayıtsız kalacak!.. Hemen elini uzattı ve hiç vakit kaybetmeden ertesi sabah, Tanya Dudu'yu tuttuğu gibi partiye götürüp bizzat kaydını yaptırdı.

Tanya Dudu, Es Pederos'un iddiasını iyi yakalamıştır. Partiye girme töreninde gerçi büyük bir gaf yapıp Doğruluk Partisi diyecek yerde Varlık Partisi deyip çoğunun başından aşağı soğuk sular döktürmüştür ama, hemen ilgi mahrekini düzelterip Don Gutal hakkında gerçekten yenilmez yutulmaz, ama hepsi de bilgiyle besili kaskatı gerçekler söylemiştir. Ona göre Don Gutal, memleketin önce ahlakına, sonra ekonomisine ve hepsinden dolayı da, geleceğine öylesine fenalık etmişti ki, hiçbir işgal kuvvetinin, hiçbir dış düşman ordusunun bir memlekete bu kadar fenalık etmesine imkân yoktu!..

Ey sevgili okuyucu, şuraya lütfen parmak basar mısın!.. Ama lütfen iyice bas, bas, parmağın acıyuncaya kadar lütfen bas!.. Zira bu aynı Tanya Dudu'nun ilerde bir gün Başbakan olup da Es Pederos'u silme sar'asına tutulur tutulmaz, "Ben Don Gutal'ın kızayım" diye ortaya çıkışını yine birlikte seyredeceğiz!..

SEÇİM

O seçim, yüz yıllık Tekelon demokrasisinin galiba görüp göreceği en heyecanlı ve kıran kırana seçimdir. Don Gutal, Es Pederos'un bütün aksi çabalarına rağmen Parlamentoda henüz elinde tuttuğu çoğunluğa bir işaret vermekle, kendini Tilki Menon'dan boşalan Devlet Başkanlığına seçtirivermişti. Partisinin başına geçirdiği Lazos ise ilamaşallah onu, ancak çok az aratarak, devletin bütün güçlerini Es Pederos'u silip süpürme uğruna kullanmaya çoktaan başlamıştı bile!.. Bu arada serbest pazar ekonomisinin devlet dairelerindeki uygulayıcıları da hiç boş durmuyorlar, vatan-daşın işlerini getirerek görebiliyorlardı.

Buna karşılık Es Pederos ise dağ taş geziyor ve halkın refahı için yapacaklarını sıralayıp dururken, kalabalıktan yükselen:

- Hesap.. hesap.. sorulmasını istiyoruz!.. feryatları karşısında ister istemez lafı çevirerek kükrüyordu:

- Hepsini burunlarından getireceğim. Bir pezosluk vatandaş hakkını dahi kursaklarında bırakmam, ellerimle karınlarını parçalar çıkarırım!..

Ve halk işte ancak bu laflarladır ki coşuyordu:

- Vur Pederos vur!. Vur dağlar inlesin..

Pankartları, levhaları nasıl da ayarlayıvermişlerdi. Kürsüde Es Pederos başka konuları biraz fazla uzattı mı, hemen pankartlar, yaftalar kalabalığın başları üzerinde dalgalanıveriyordu:

- Ya hesap?..

- Hepsinden hesap sorulmazsa oyumuz senin boynunda borç kalır..

- Çalan alıp kaçacak da ardından bakacak mıyız?..

Bu böylece uzayıp gidiyor ve ancak Es Pederos'un lafı çevirerek, hesap soracağını, tek pezosun dahi karşılığını isteyeceğini bangır bangır haykırmasından sonradır ki, durulup yatışıyordu.

Doğrusu istenirse, Es Pederos'un işi gittikçe kolaylaşıyordu. Ötekilerin çeşitli sloganlar bulmak, oyunlar tertipleyip türlü iddiaları

sergilemek zorunluluğuna karşı bu, sadece hesap sormanın çeşitli şekillerini söylemekle halkın büyük ilgisini topluyor ve gittikçe artan bir coşkuyla kucaklanıyordu!..

Gerçi başka vaatleri de sıralamıyor değildi. Mesela bu arada, iyiden iyiye yanına alıp itibar ettiğini göstermek için, her mühim toplantıda ille de konuşturmadan olamadığı Tanya Dudu ile birlikte ortaya attıkları, “Her çiftçiye bir traktör, her şoföre bir araba ve her memura on yılda emeklilik hakkı” formülü çok tutmuş ve bu sebeptendir ki seçim günü yaklaştıkça genişletilmiştir:

“Her hastaya bir doktor, her işsize bir tezgâh, her öğrenciye burs, her kadına kurs...” gibi..

Hele seçime bir hafta kala işi büsbütün azıtmışlardı:

“Her cebe para, her tencereye aş, her aileye yakacak, her çocuğa bakacak, her yoksula kucak..”

Tanya Dudu, bazı mitinglerde, hangi gazinolarda assolistten önce sahneye çıkıp, müşteri oyalayan ikinci sınıf şarkıcılar gibi Es Pederos’tan önce kürsüye çıkıyor ve tıpkı onun üslubu ile:

- Biiiz iktidara gelincee, aşız mide, susuz çeşme, ışıksız köy, yolsuz tepe kalmayacaaak.. diye bas bas bağırıyor, pos bıyıklı ve katmer enseli politikacı görmekten bıkmış olan kalabalık da güzel bir kadın seyretmenin keyfini, adeta politikasına katık yapar gibi onu alkışlıyordu!..

Es Pederos’un henüz iktidarda olan Varlık Partisi ile muhalefetteki diğerlerinden çok fazla kalabalık topladığı mitingler Don Gutal’dan boşalan Başbakanlığa atlamış olan Lazos’u iyice rahatsız etmeye başlamıştı.

Yaptırdığı kamuoyu yoklamalarına göre, hele bunun sebebi olarak şu hesap sorma meselesinin gösterilmesi onu büsbütün tedirgin ediyordu. Lideri, hocası, piri, şahı, Don Gutal, utanmazlığın yüzde 70’lere ulaştığını ona söylemişti ama, Es Pederos’un sahneye çıkmasıyla bu oranın hızla düşmekte ve utananların durmadan yükselmekte olduğu aşikârdı. Mutlaka bir tedbir almalı, ya utanmazlığı tekrar çoğaltmanın yollarını açmalı, yahut da apaçık gerçeği kabul edip çark ederek, o da kendisinden öncenin hesabını sormağa yönelmeliydi!..

İşte çiçeği burnunda Devlet Başkanı Don Gutal ile halefi Lazos arasındaki ilk uyuşmazlık burada başlamıştır.

Don Gutal, onun utanmazlığı çoğaltma gayretine girmesini istiyordu. Halbuki Lazos öteki yolu, başka bir cins hesap sormacılık yolunu seçti.

Tabii araları hemen açılıvermiştir!..

Hoş, zaten o seçimin devrin iktidarına kazandırdığı tek şey de bu ara açıklığıdır. Ondan sonrası öyle bir kayıptı ki sonucun ilanı ile birlikte halk sokaklarda, ünlü Tekelon gaydaları ve timbal'leri ile çılgınca dansederken, Varlık Partisi ileri gelenleri o muhteşem Genel Merkez binasında ülke dışına kaçmakla, içerde saklanmak arasında kararsız, titreşip duruyorlardı..

Es Pederos, gümbür gümbür iktidara gelmişti!..

Oy nispetini sormayın!..

Pek çok yabancı gözlemci ve gazeteci, böyle bir nispeti Tekelonya'daki utanırlıkla utanmazlık ölçülerinin ta kendisi gibi görüp gösterdikleri için, bu konularda hassas olan Tekelonları hayli üzdüler!.. Gerçi yabancı gözlemciler fazla haksız da değillerdi ve bu sonuca onları götüren, Varlıkçıların marifetlerinden başkası da değildi ama, bir ülkedeki seçimin utanmazlık ölçüsü olarak gösterilmesine katlanmak da kolay değildi.

Aslında sonuçların ilanı ile birlikte, Tekelonya'yı baştan aşağı saran ve sarsan coşkuya bakılınca Es Pederos'un yüzde yüze yakın bir çoğunlukla iktidara geldiğine ve böylece Tekelon utanırlarının, utanmazları ezip geçtiklerine de pekâlâ inanılabilirdi ha.. Zira bu defa kendi tıynetlerinin gereği olarak az önce oy vermedikleri bir Es Pederos'a aynı coşku ile alkış tutmaya koyulmuşlardı.

Ve evet Es Pederos kendisini devirmiş, ihtilalci generallerin tesir güçlerini paspasa ve iktidar olmasını önlemek için devlet araçlarını salmadık yer bırakmamış Don Gutal ve ailesinin gayretlerini de bulaşık teknesine çevirerek iktidara gelip yerine oturdu!.

Ve onun oturmasıyla da birlikte, başını solcuların çektiği bir hi-noğlu hinler kervanı, daha çoğu Medya davulunda tokmaklanan o meşhur yağvesine tekrar başlayıverdi:

- Değişti.. değişti, çok değişti. Hele bu sefer adamakıllı değişti.
- Bu yepyeni bir Es Pederos artık.
- Öyle değişmiş ki nerede eskisi?.. Şimdi onda eskinin zerresi bile yok!..

- Yeni Es Pederos ülkeye kutlu olsun!..

Hapisten çıktığı zaman başlatıp da tesirini gördükleri değiştirme kampanyasını şimdi Başbakan olur olmaz birden öylesine azdırarak yaymaya koyulmuşlardı ki, artık bu defa yalnız Es Pederos değil, ailesi ve yakınları bile kendilerini kurtaramadılar.

Bizim Türkiye’de “Bir adama kırk defa deli dersin deli olur” yollu bir laf vardır ya, henüz araştırmadım ama Tekeloncada da herhalde bir adama kırk defa değiştin dersin değişir yollu bir tekerleme olmalı ki, Es Pederos, evet, kırk yıllık kurt politikacı Es Pederos nihayet iyice değişivermişti!..

Değişmiştir de ne mi yapmıştır? Ne yapmamıştır ki?..

İlk işi Başbakanlığı sırasında devlet kesesinden yaptığı israfı ayıpladığı bir Don Gutal’ın savurganlığını aynen benimsemiştir!..

Laf aramızda, galiba biraz çoğalttı da!

Resmi saltanat uçaklarını ise, şimdi o kullanıyordu. Lüks araba kervanına gelince 68’i bulmuş bir uzunlukla artık hepsini o kullanıyordu!.. Don Gutal, canı istediğine eflatun renkli Tekelon diplomatik pasaportlarından dağıtıp, danışmanlık, uzmanlık, yardımcılık, konsey üyeliği, sırdaşlık, sekreterlik.. gibi aklına ne sıfat gelmişse yapıştırarak, iğne atsan yere düşmez yoğunlukta bir çevre mi oluşturmuş?.. bu aynını yapıyordu. Gene laf aramızda galiba biraz çoğalttı da!..

Ve Don Gutal, kabinesinin derme çatma, partisinin karman çorman ve çevresinin saçma sapan olmasına hiç mi aldırmamıştır? Bu da yapıyordu. Haydi yine eğiniz kulağınızı da söyleyeyim, laf aramızda galiba biraz çoğalttı da..

Tabii bu arada Don Gutal, kasıldığı başkanlık sarayında keyiften dört köşe idi. Korktuklarının hiçbiri gerçekleşmediği gibi, her geçen gün yeni bir tutamak yakalıyordu. İlk günlerin korkusu ve şaşkınlığından sıyrılan partisi de yavaş yavaş canlanıyor ve hepsinin betleri benizleri kanlanıyordu!..

Dağ doğruya doğruya, yok haksızlık etmeyelim, pek fare değilse de, tavşan doğurmuştu!..

Tanya Dudu'nun yıldızı işte asıl bu sıralarda parlamaya başlamıştır.

Dağın doğurduğu tavşanın, bir kulağını o teşkil ediyor, Es Pederos'un kabinesinde para, pul, hesap, kitap, ekonomi, mekonomi, vergi mergi, bütün gelir gider işlerini yürüten bakanlığa getirilmiş bulunuyordu.

Es Pederos, bazı arkadaşlarının hatırlatması üzerine, bir de "hesap sorma bakanlığı" kurmuş ve bunun başına da, ilkokuldan başlayarak üniversiteye kadar hesaptan daima ikmale kalarak sınıf geçebilmiş bir arkadaşını bilhassa getirmişti!..

Görevi verdiği gün, sevinçten dört köşe olmuş bakanın:

- Emirleriniz?.. diyerek direktif beklemesini bir süre düşünür göründükten sonra:

- Bir alay dosya tanzim ettirecek ve durmadan bunları çoğaltacaksınız.. Sonra bir kısmını yarı yarıya kısaltıp, tekrar düzenliyeceksin.. Bu böylece sürüp gidecek.. İşte bu kadar... dediği rivayet olunur.

Günler, aylar geçtikçe ortaya çıkan, daha doğrusu çıkmayan sonuca bakılırsa, bu rivayete inanmamak mümkün de değildir!..

Ama Es Pederos, o kendine has inançlı tavrı ve kurt edasıyla, "Hani hesap sorulacaktı?" diyenlere daima şıp diye cevabı yapıştırmıştır:

Bir hesap sorma bakanlığını kim kurdu? Biz kurduk. Var mı bizden önce böyle bir iş başaran? Daha ne istiyorsunuz?

İşte tam o günlerdeydi ki ben eski dostum ünlü Tekelon yazarı ve şair Emilyyon Caranba'dan bir mektup almıştım:

- Seni yine davet ediyorum.. diyordu. Gelirsen çok enteresan şeyler göreceğinden de eminim. Hem artık geçen mektubunda hiç hoşlanmadığını yazdığın, o Don Gutal'lar, Menon'lar falan yok sayılır. Tam tersine sevdiğin Es Pederos şimdi iktidarda..

Doğrusu ya, içim kıpır kıpır oluvermişti. Çok sevdiğim Tekelon-ya'ya şöyle böyle 20 yılı aşkın bir süredir gitmemiştim. Bu süre zarfında orada neler olup bittiğini, bana sık sık, hele bir süre hemen

her gün yazan dostum Caranba başta olmak üzere, İngiliz medya-sından izleyebilmişim. Öyle günler hatırlıyorum ki, merakımdan çatlarçasına, Caranba'nın mektupları ile yetinmez, TV seyriyle doymaz ve hemen telefona yapışarak şair dostuma sorar da sorardım:

- Utanmazlık neden bu kadar gerekli görüldü?
- Tekelon kilisesi bu durumda neden sessiz kalıyor?
- Ordu ne tarafta?
- Üniversite neden suskun?.. v.s....v.s...

Aslında şimdi fırsat da işte önümdeydi ve üstelik de İngiltere'deydim. Buradan Tekelonya'ya günde dört uçak seferi vardı. Mesafe dediğiniz de en çok iki buçuk saat!.. Ama talihsizlik, tam o günlerde eşim rahatsızlandığı için benim Londra'dan ayrılmama imkân kalmadı ve çaresiz dostum Emilyo'ya telefon edip durumu bildirdim. Böylece gidişimi ilerde bir tarihte gerçekleştireceğim sözünü vererek dostumla anlaştık.

Kısmet, Es Pederos'un Başbakanlıktan Devlet Başkanlığına geçtiği üç yıl sonrasınınmış ama, tabii ben ailevi derdim arasında bunu hesaplayacak durumda değildim. Yalnız, işin bu kadar uzayacağını da asla tahmin etmediğimi söylemeliyim.

Herneyse böyle oldu ve ben şimdi size önce gidişime kadar süren o üç yılın belli başlı olaylarını anlatmaya devam edeyim de, seyahatime ve çok iyi tanıdığım Es Pederos'u arayışına sıra gelsin!..

AMELİYAT

Son on oniki yıllık Tekelon tarihinin en mühim olaylarını şöyle bir sıralaması istenen hemen her Tekelonyalı:

- Don Gutal'ın ameliyatı biiir..
- Es Pederos'un değişmesi ikiii..
- Tilki Menon'un milli kahraman seçilmesi üçççç..
- Don Gutal'ın ölümü dööört..
- Tanya'nın Başbakan olması beeeşş..

diye sıralamaya koyulur.

Yeryüzünde nice Devlet Başkanı, nice şöhret, nice kahraman, nice deha ameliyat olmuştur ve olmaktadır ama, hiç kimseninki Don Gutal'ın ki kadar bir ülkeyi yerinden oynatmamıştır.

Don Gutal'ınki ise Tekelonya'yı gerçekten sarstı, salladı ve az daha da yıkıyordu.

Herşey bir sabah başlamıştı. Banyoda çişini güçlükle, pipisinden değil de, bir damlalıktan gelir gibi kesik kesik etmiş olan Don Gutal, Devlet sarayının, muhteşem banyosundaki onix'lere damlattığı idrar tanelerine bir süre endişeyle baktıktan sonra, karısına seslendi:

- Sinyorita Gutal, eşiniz prostat olmuş bulunuyor!..

Senyorita Gutal'ın benzi uçtu. Bir süre durumu o da enine boyuna yokladı, inceledi, kokladı.. ve sonra telefona koşarak, sarayın sağlık merkezini alarma geçiriverdi.

Beş dakika sonra, Don Gutal'ın en iri deniz kaplumbağlarının bile yanında bücür kalacağı haşmetli poposu ve kabahatliymiş gibi boynu bükük pipisi, Saray doktorlarının elinde, parmak basıncından, mıncıklamaya kadar her türlü tıbbi muayeneye uğramış ve sonunda başhekim Totos üzüntüyle mırıldanmıştı:

- Evet ne yazık ki, haklısınız sayın Başkan.. Kutsal prostatınız..

Don Gutal keçi sakallı hekimin sözünü keserek:

- Bırak kutsallığı falan da çare söyle.. dedi:

- Çaresi.. diye sayıklar gibi tekrar homurdandı Totos, çaresi sayın Başkan, elbette ameliyattır.

- Peki nerede ve kim yapacak? diye bu defa Sinyorita Gutal gürlledi:

Kim mi yapacaktı? "Bir defa ben değil ya.." diye içinden geçirdi Başhekim. "Ben olmadıktan sonra da kim yaparsa yapsın. En iyisi bu herifi Amerika'ya postalamaktır."

Ve hemen düşüncesini açığa vurdu:

- Şüphesiz Tekelonya'da da bu operasyonu rahatlıkla yapacak doktorlar ve şartlar hazırdır ama, benim tavsiyem hiç vakit kaybetmeden Amerika'ya gitmenizdir.

Tamam. O saat bitmişti herşey. Don Gutal ile eşi de zaten bunu bekliyorlardı ve aksi söyleneşeydi doktorun canına tükürecek ne lafları vardı ama, buna hiç hacet kalmamasına gerçekten pek sevindiler.

Ve derhal önce hükûmetin başı Es Pederos, sonra irili ufaklı bütün medya tayfası haberdar edildiler.

Es Pederos, emrindeki 68 arabadan sıradakine atlayarak doğru saraya koşmuş ve o makama çıkmasını önlemek için çatlattığı göbeğini hafifçe tutarak aynı Don Gutal'ın yatak odasına hızla ulaşmıştı.

Don Gutal'ın yatacak kadar sıkıntısı falan yoktu ama, eşi mi-zansenı böyle hazırlamıştı. Herkes gelip, onu yatakta görmeli hele hükûmet böyle bulmalıydı ki, Don Gutal ailesinin hesabı tutsun.

O hesap nedir derseniz, çok basitti. Ameliyatın bütün masrafları, tantanası, debdebesi, ıvır zıvır herşeyi Tekelon Devleti tarafından ödenmeli, servetinden bir pezos bile çıkmamalıydı!..

Ne olur ne olmaz diyordu kadın içinden, Es Pederos gerçi çok değişmiş, hem de hiç tanınmayacak kadar değişmiş görünüyorsa da ya eski halini, asıl tutumunu ve kendi karakterini takınıverirse!.. O zaman alimallah Don Gutal'ın tedavi masraflarını gene yaptırmasına yaptırdı ama, Tekelon yetimlerinin hakkı için, o hesaba kök de söktürürdü!..

İşi sağlama bağlamayı yeğ bulan “kadın hesapçılığı”nı nasıl ayıplarsınız. Halbuki o bunları düşünürken, haberi alıp da saraya seğirten Es Pederos öylesine eski Es Pederos değildi ki, paradan sorumlu Tanya Dudu'ya emrini vermişti bile;

- Önce bir milyar pezos'u hemen tahsis ediniz, yetmezse arttırırız.

Bir milyar pezos, bir prostat ameliyatı için bu kadar yüksek bir tutar Tanya'nın bile aklına sığmamıştı ama, az sonra hemen görüldü ki, bu iki eski arkadaş Es Pederos ile Don Gutal, birbirlerini gerçekten iyi tanımaktadırlar.

Bakınız daha neler oldu:

O gün öğle saatlerinde bütün Tekelon radyoları haberi verdiler. Devlet Bakanı Don Gutal, prostat ameliyatı için Amerikaya gitme hazırlığına başlamıştı. Hükûmet gereken tedbirleri almaktaydı. Sa-

ray geçmiş olsuna koşan ziyaretçilerin yarattığı izdiham karşısında, ek koruma istemek zorunda kalmış, Tekelonya'nın çeşitli illerinden ilçelerinden Başkente koşmaya çabalayan insan seli yüzünden trenlerde, uçaklarda yer kalmamış, ek seferler düzenlenmiş onlar da yetmeyince bütün açık göz taşıma şirketleri devreye girerek, Başkente gereğinden on misli, yirmi misli fazla ücretlerle yolcu taşımaya başlamışlardı.

Fakat bu da birşey değildi ve asıl kıyamet Amerika'ya gidecek kafilenin tesbiti sırasında koptu.

Don Gutal ve bayan Gutal, hükûmete önce tam 180 kişilik bir liste gönderdiler. Kendileri, oğulları, kızları, gelinleri, damatları, kardeşleri, yeğenleri, dünürleri, baldızlar, bacanaklar, dört sekreter, yirmi iki koruma elemanı, dört şoför, iki berber, iki masör, altı aşçı, on sekiz garson, yedi fotoğrafçı ve kameraman, altı gazeteci, sekiz TV ropörtörü ve üç doktorla iki hastabakıcı..

Çok değil, altı saat sonra bu listeye bir ek yapılmıştır:

- İki şarkıcı, üç komedyen, dört rakkase ve tam altı çalgıcı!..

Bazı Bakanlar listeleri görür görmez:

- Rezalet bu, kabul edilemez!.. diye çalım satmışlarsa da, Es Pederos:

- Ne olmuş? Devlet Başkanı bu, yalnız başına gidecek değildi ya, biraz mübalağalı davranmışsa da bize bunu ancak karşılamak düşer.. diyerek hepsini susturmuşlardır.

Aynı akşamdır ki, Tanya Dudu'ya emir vererek tahsisatı iki milyara çıkardı.

Ama ertesi sabah daha da müthiş bir sürprizle karşılaştılar:

Tekelonya'da ne kadar varlıklı, ama çok çok büyük varlıklı iş adamı varsa, sanayici, ithalatçı, ihracatçı, fabrikatör, banker, müteahhit... hepsi birdenbire prostat olup, Amerika'ya gitmeye kalkmasınlar mı?

- Valla.. diyordu çoğu, birdenbire oldu, Başkanı duyar duymaz bir de baktım bende de yok mu?

Bir kısmı ise, böyle bir ameliyatı çoktaan geçirmişlerdi ama, Don Gutal'a bağlılıkları öylesine derindi ki, şimdi onun hastalığını

duyar duymaz, prostatları tekrar oluşmuş nüksetmişti!..

Bunların en tuhafı, ünlü zengin, sanayici, müteahhit ve Banker Terkos Şirko'nun'kidir. Cebinden kırk tilki çıkartacak kadar kurnaz mı kurnaz bu adam, Don Gutal'ın prostat olduğunu duyar duymaz, o gece bir uçak ayarlayarak Amerikaya uçmuş ve Don Gutal'ın yatacağı besbelli olan lüks hastanenin elli yatağını birden, değerlerinin ikişer üçer katı parayı hemen ödeyerek tutuvermiştir.

Sırf Don Gutal geldiği zaman buraya akacak olan işadamlarından tehlikeli gördüğü rakiplerine yer kalmaması için!.. Nitekim bu sayededir ki, elindeki yatakları yalnız tehlikesiz dostlarına vererek Don Gutal'ın etrafında bir ağ ördüğü ve masrafını devede kulak bırakacak işleri rahatça çevirdiği hâlâ söylenir durur!..

Evet, Tekelonya'da prostatı arızalanan bir Başkan değildi artık. Cebi para görmüş, Varlık Partisinin reformları sayesinde bitki kanlanmış bütün bir kesimin Başkana bağlılıkları, prostatlarında kendini göstermiş ve kelimenin tam anlamıyla patlama yapmıştı. Varlık'lı bazı kadınların:

- Ah bende niye prostat yok! diye ağlaştıklarını dahi görmüş olanlar hâlâ anlatırlar...

Evet ama sayısı iki yüzü bulan Başkanlık listesi haydi Tekelon hava yollarından ayrılmış bir uçakla halledilsin, ya gerisi ne olacaktı? Aksi gibi herkes de Don Gutal ile beraber gitme yarışı içinde değil miydi?

İkinci günün akşamı, Tekelon hava yollarından istenen uçak sayısı üçe çıktı. Aynı saatlerde Amerika Büyükelçisi Dışişlerine çağrılarak Amerikan hükûmetinin kafiye kolaylık ve anlayış göstermesi istendi. Bu arada 22 koruma elemanı, silah taşımayı kalem taşımanın çoktan önüne geçirmiş bazı müteahhitlerle sanayicilerin tabancalarına izin verilmesi de istenmişti ama Amerikan Elçisinin biraz sertçe bir tavırla reddetmesi karşısında bundan hemen vazgeçilmiştir.

Amerikan Büyükelçisi yerine döner dönmez hükûmetini hemen uyardı. Bu ameliyat hikâyesi, tam bir Tekelon karnavalına dönmek eğilimindeydi. Amerika'da karışıklıklar olabilir, oteller, eğlence yerleri, lokantalar, kumarhaneler ve tabii Don Gutal'ın yatacağı has-

tane ve diğerleri, tam bir kaos'a dönüşebilirdi. Tedbir gerekiyordu.

Büyükelçi şiddete kaçmamak şartıyla, sıkı tedbirler alınıp, laubaliliği başında önlemenin faydalarını da tavsiye yollu sıralamıştı.

Evet ama, ne kadar uyarılırsa uyarılsın, bir devletin ve hükûmetin belli bir misafirlik anlayışı, kavrayışı vardır. Nihayet bir devlet başkanının ameliyatı idi bahis konusu olan. Bunda, evet Amerika tarafından da bilinen o meşhur Tekelon abartıcılığının payı olsa ne kadar olabilirdi ki?..

Evet ama, süper devlet olmak iyidir hoştur da, ille de herşeyi bilip kavramak demek değildir. Nitekim, tarihe çoktaan "Don Gutal"ın ameliyat festivali" olarak geçmiş bulunan o geziyi de, Amerikan devleti fahimesi asla boyutlarının yarısı ölçüsünde bile kavrayamamış ve bu yüzden de zaman zaman ne yapacağını şaşırmıştır!..

Don Gutal'ı getiren dev Boeing, Dallas hava alanına indiği zaman, Amerika Cumhurbaşkanı temsilen karşılamaya gelmiş olan zenci Astsubay önce onu normal yolcu uçağı sanmış, fakat az sonra atmaca kanadını andıran kısacık kollarını uzatarak kendisine doğru gelmekte olan Don Gutal'ı ve arkasından piste yığılanların da Tekelon Cumhurbaşkanı'nın refakatçileri olduğunu kavrayarak afallamıştı. Ama o hemen Astsubayı iki yanağından öptükten sonra, bir uçak dolusu insanı sıraya dizip takdime girişmiş ve daha teşrifat kervanının yarısına gelmeden, bir ikinci Tekelon uçağının piste indiği, on dakika geçmeden onu bir üçüncü ve arkadan bir dördüncünün izlediği anons edilmişti!.

Siyahi Astsubay iyi yetişmiş bir ordu elemanıydı. Üstelik şu anda da Tekelon devletinin başına karşı, Amerikan Cumhurbaşkanı temsil ediyordu. Kalabalığın kargaşa boyutlarına dayanmasına izin veremezdi, çevresine bir işaretle ne demek istediğini hemen anlatıverdi. Aynı anda dört güçlü federal er, Don Gutal ile eşini, adeta uçurarak kenarda bekleyen Cadillac'a saktular. Don Gutal'lar daha nerede olduklarını anlamadan kapkara Astsubayın, şoförün yanından yükselen sesini duydular "Bas!.."

Araba öyle hızla yola atıldı ki, sayıları ikiyüzü aşmış olan yakın refakatçiler, oğul, uşak, bit, yavşak, arkasından ancak baka kaldılar.

Bu kaçınılr gibi götürölüş tabii, en çok Medya'yı üzmüştür ama onlar, ceplerindeki yağdanlıklarla daima kaygan tuttukları hayal güçleri sayesinde bunu hemen atlatmışlardır. Bir araştırmacı, o tarihteki Tekelon gazetelerine şöyle bir göz gezdirirse, bu ibret seferin, tekemonya tarafından Amerika'nın yarı yarıya fethedilmesiyle sonuçlandığına, ve Amerika'da çığlaşan bir Don Gutal sevgisinin dostu düşmanı çatlattığına hükmedebilir!..

Hani o, Amerikan Cumhurbaşkanı temsilen Don Gutal'ı karşılamaya gelen siyahi Astsubay vardı ya, Tekelon Medyasının sihirli kalemleri dokunur dokunmaz ne oldu bilir misiniz?

Bir defa Amerikan ordusunun bir numaralı kahramanı oldu. Sonra, Amerikan Genel kurmay Başkanı da siyahi olduğu için, aynı renkle Tekelon Cumhurbaşkanı ne kadar büyük önem verildiğinin işareti oldu. Ve nihayet Don Gutal ile eşinin apar topar bindirildiği Cadillac, sırf bu sefer için özel yapılmış bir hatıra aracı, şoförü, dört Amerikan Cumhurbaşkanı şoförlük etmiş bir direksiyon harikası, Cadillac'ın önündeki istavrozlu Tekelon bayrağı oraya bizzat Amerikan Cumhurbaşkanı tarafından takılmış bir itibar göstergesi, arabanın sağında ve solunda giden iki motosikletli trafik polisleri de, biri tebdili kıyafet eylemiş FBI Başkanı, öteki de CIA'nın tepesindeki zat olup çıkıverdiler...

Bu daha ayak basılır basılmaz döktürölmüş olanlardır. Saatler geçip de önce Don Gutal'ın kalacağı hastane, sonra diğer sağlık kuruluşları ve oteller tam bir ana baba gününe dönünce, Amerikan hükümeti, mahalli önlemlerin yetmeyeceğini görmüş ve hemen federal tedbirlere başvurmuştur ama Tekelon medyasına da büsbütün gün doğmuştur. Bu defa, hastane çevresine dizilen federal askerleri, Don Gutal'a gösterilen saygının sonucu sayıyorlar, otel lobisinde her Tekelonun hayli sıkıca üstbaş yoklamasına uğramasını memleketlerine gösterilen ilginin ve itinanın eseri olarak görüyorlardı. Ve tabii kalemlerine tükürdükleri, makinalarını yağladıkları gibi, başlıyorlardı şaheserlerini geçmeye:

- Amerika'yı tam bir Don Gutal sevgisi ve ilgisi sarmış ve öylesine çoğalmaya başlamıştır ki, konuştuğumuz pek çok Amerikalı-

nın “Ah bizde de böyle bir Başkan olsaydı..” dediğine bizzat şahit olduk sevgili okuyucular..

“Hastane yetkilileri, dün bir basın toplantısı yaparak, meslek hayatlarında bu kadar heyecan verici ve o nispette de şerefli bir görevle karşılaşmadıklarını bildirdikten sonra, Don Gutal’dan çıkaracakları prostatı Amerikan Sağlık Müzesi’nin Şeref Köşesi’nde korumak için izin istediklerini söylemişlerdir. Prof. Dr. John Kebabci, ‘Böylesine tarihi bir prostatın, Amerikan tıp literatüründeki müstesna yerini takdir edersiniz’ derken heyecanından elleri titriyor ve göz pınarlarında da yaşlar parlıyordu.”

“Dün dört ünlü Hollywood prodüktörünün Don Gutal’a başvurarak hayatını filme almak istedikleri söylentisi çıkmış, fakat doğrulanmamıştı. Bugün durum açıklığa kavuştu sevgili okuyucular. Rakam dört değil, tam ondört imiş. Ve yalnız Hollywood’dan başvuranlar bu kadar iken İngiltere, İtalya, Fransa, Almanya ve bütün Güney Amerika’dan başvuran prodüktör sayısı...”

Bütün bunları yazılı ise gazetesinde okur, görüntülü ise ekranlarında seyreder de kimde can kalır artık. Nasıl ki, Tekelonya’da da bu can bir avuç insanda kalmış, diğerleri sokaklarda, eğlence yerlerinde, evlerde hatta bürolarda kah Don Gutal’ın prostatı kâh Amerika’yı fethetmenin şerefi uğruna kadehler parlatıp, horalar tepmişler ve böylece hâlâ bazı takvimlerde görülen prostat festivalini başlatmışlardır.

Doğrusu Tekelon medyasının tam yağcı, yarı yağcı ve çeyrek yağcı olarak ayrılmış “yağ bölümü” dışında kalanlar, bu festivale başından beri karşı idiler. Rezalet... ayıp... kepezelik... hırsızlık... soygun... gibi ağır kelimeleri dahi kullanan vardı. Ama kimin umurunda? Zavallılar çoğu gün kendi kendine söylenen mecnunlar gibi, satış kulübelerinde veya gazete satıcılarının koltuk altlarında pinekleyip durmuşlardır.

Hatta Don Gutal’ın ameliyatı başarı ile yapıлып, Tekelonya’nın bütün şehirlerinde bu olay yüzbir pare top atışıyla kutlandığı gün, bazı fanatik Don Gutal hayranlarının, bunların basıldığı matbaaların önünde toplanıp “Dürüst basına ölüm!..”, “Yağcı basın istiyoy-

ruz..” diye bağıarak taş savurmaları, yağcılar tarafından halk küt-
lelerinin tamamen uyanmış olduğuna delil sayılmıştır.

Artık Tekelonya’da tam anlamıyla gemler azıya alınmıştı. Don
Gutal’ın don gömlek kameramanlara poz vermesi ve bu defa ünlü
anahtarlığı yerine, kendi aletlerini işaret eden bir görünümde kasıla
kasıla durması, gazetelerde çarşaf çarşaf yer buldukça halk sevinç-
ten havalara sığıyor, Tekelon TV’leri daha ameliyatın ertesi günü
kafilenen köçeklerine eşlik eden Başkanlarının kıvırmalarını gös-
terdikçe sokaklarda göbek atanlar trafiği felce uğrattıyor. Ve nihayet
Es Pederos hükümeti, halktaki bu foraya ve medyanın yağ kesimin-
de oluşmuş o boraya uymak zorunluğunu duyarak hemen toplanıp,
o ameliyat gününü milli bayram yapmaya karar veriyordu!..

Hükûmetin bu kararı ancak oy çokluğu ile aldığını hemen söyle-
meliyiz. Es Pederos, bayramın kabulü tarafında yer almasaydı, bel-
ki de hiç bahis konusu bile olamazdı. Hele genç Robokon söz alıp:

- Arkadaşlar, kendimize gelelim!.. Köçeklere, rakkaselere ve
şarkıcılara kadar devlet hazinesinden dağıtmakta olduğumuz para-
lar, halkı burada yaya bırakıp, kafiledeki dalkavuklara, dolapçılara
ve işbitiricilere ayırdığımız uçaklar yetmedi de, şimdi bu bayram
ayıbını da mı yaşayacağız?.. Yetmedi mi, oteller dolusu bir hısım
akraba ve yaran sürüsü için, ve sırf onlar orada keyif çatıp hora
tepsinler diye ödediklerimiz?.. Yetmedi mi, bütün dünyanın gözleri
önünde sıram sıram terzileri, parfümcüleri, kuyumcuları, gömlek-
çileri, pabuçcuları, hastane koridorlarında kuyruğa dizip siparişler
vermekten utanmayanları, devlet kesesinden beslediklerimiz?..
Yetmedi mi?.. Yetmedi mi?.. diye uzayıp giden sert söylevi ile ka-
bineyi gerçekten sarsmıştı. Tanya Dudu’nun bile tek kadın olduğu
için pek belli sesinin, homurdanın bakanlar arasında “Rezalet, bu-
nu kabul edemeyiz” diye cırladığı duyuluyordu.

Es Pederos bir süre arkadaşlarını süzdü, bekledi ve neden sonra
yüzünü buruşturarak konuştu:

- Arkadaşlar, Robokon arkadaşımız soruyor, Yetmedi mi? Ben
cevap vereyim kendisine: “Yetti..”

Lafın burasında sustu.

Hepsini teker teker süzdü ve bu sefer hafifçe gülerек devam etti:

- Yetti, yetti. Ve işte yettiği içindir ki bayram yapmalıyız. Çünkü böylece, hastalık bahanesiyle milletin iyi kalbini ve temiz duygularını sömürmeye başlamış olan Don Gutal daha fazla ileri gidemeyecek ve şayet gitmeye kalkar da biz istediklerini karşılamazsak, halka birşey söylemeyecektir. Uğruna milli bayram ilan edilen bir adam, kendisine ilgi gösterilmediğini iddia edemez. İşte mesele budur!..

Haydiii.. az önce rezalet, soygun.. diye homurdananları şimdi de Es Pederos'u alkışlarken tutabilirsiniz tutunuz.

- Siz bir dâhisiniz.. diyorlardı da başka söz bulamıyorlardı.

Ve işte böylece de kabinenin milli bayram teklifi, ertesi gün Parlamentoda büyük bir çoğunlukla kabul edildi. Açıkğöz bazı Varlık Partililer, fırsatı ganimet bilip küçücük de bir ilave yaptırmışlardı:

Bayram yasasının ilk kabulü şerefine Parlamento 15 gün, resmi daireler ve okullar bir hafta tatile gidevereceklerdi!..

Milli bayramın ilanı Don Gutal'a anında müjdelendi. O sırada o ve eşi, yanlarında kızları, damatları, gelinleri, kardeşleri ve dünürleri ile yeğenleri olduğu halde, kendisine ayrılmış olan 400 metre karelik suite, Tekelon halk havaları sanatçısı İbos Tero'yu dinlemekteydiler. Ve sanatçı tam Don Gutal'ın da kendisine eşlik etmesini istemekteydi ki, salona gülerек giren ünlü yağ medyası patronlarından birinin müziğe ve sanata boşverin edasıyla elini sallayıp bağırduğu duyuldu:

- Sayın Başkan, Tekelon Parlamentosu ameliyattan kurtuluşunuzu milli bayram olarak kabul etmiş bulunuyor!..

Aman allahım öyle bir gürültü koptu, öyle bir bağırış, çağırış, çığlık, ıslık sağnağı boşaldı ki, koridorlardaki federal korumalarla, Tekelon meslektaşları ve bir tanesinin ne olur ne olmaz diyerek duvardaki alarm koluna asılması üzerine de bütün hastane anında alarma geçiverdi!.. Artık sirenler çalışıyor.. görevliler asansörlere, merdivenlere koşuyor, doktorlar, hastabakıcılar, sedyeciler, itfaiye elemanları birbirlerine çarparak perişan bir çırpınış içinde kendilerini oradan oraya atıyorlardı.

Tam kırk dakika sürmüştür bu çalkantı. Bu arada üç kadın ba-

yılmış, iki görevli ağır yaralanmış ve üç ihtiyar kalp hastası da vefat eylemiştir.

Don Gutal ortalık yatışıp da telefata kendisine bildirildiği zaman, o üç ihtiyarın ailelerine yüzerbin dolar verilmesini, yaralı görevlilerin tedavi masraflarının da hesaba geçirilmesini söyleyerek yeni bir sükse ve masraf yapmak imkânını bulduğu için Hazreti İsa'ya teşekkür etmiştir.

Amerikan gazeteleri tabii bu bonkörliğe gereken ilgiyi göstermekte gecikmediler. Don Gutal'ın göbek attığı rakkaseli, çalgıcılı sahnelerden birini gösteren güzel bir fotoğrafını basmışlar, altına üstüne de, "Tekelonyalı Başkanın güzel jesti Don Gutal yüzbinlerce dolar dağıttı" diye yazmışlardı.

Gazeteye basılan fotoğrafta Don Gutal'ın önündeki rakkasenin memeleri arasına bir tomar para sıkıştırdığı görülürse, bu yayın şüphe yok daha tesirli olacaktı. Ama fotoğrafın yan tarafındaki yazıyı okuyanlar, dağıtılan dolarların köçeklere, rakkaselere dağıtılanlar değil, Amerika'daki kargaşa kurbanlarına verilenler olduğunu çabucak anlayacakları için, yayının tesir gücü yine de azımsanamazdı. Nitekim, "Amerika'da sağa sola para saçan bir Başkanımız olduğu için sevinmeyelim, utanalım.." diye yazan bir gazeteciye yağ tayfası hemen yayılım ateş açarak:

- Birkaç yüz bin doların ne önemi var. Bu hareketle Don Gutal bütün Amerika'yı fethetmiştir. Bugün orada bir seçim olsa da Don Gutal katılabilir, Amerika'ya Cumhurbaşkanı seçileceğine Amerikalılar bile muhakkak derken, bizden birinin üç beş dolar için bu kadar menfi olabilmesi... yollu yaygaraya geçmeleri öyle bir gürültü koparmıştır ki, gerçeği haykırmaya kalkan biçare yazara patronu bir ay kadar ortalıkta görünmemesini isteyerek ücretli izin verme gereğini duymuştur.

Ama çok değil, bir hafta sonra, çekildiği evinde TV'leri deli gibi seyredip, gazeteleri son satırına kadar okuyarak oyalanmaya çalışan zorunlu izinli gazeteci, öyle haklı çıktı ki, Es Pederos'un bile bu defa rezaleti örtmeye gücü yetmedi.

Aslında olayın beklenmeyen bir yanı falan yoktu. Karşı taraftan

para koparmak için kendilerini ustaca arabalar altına atmaktan çekinmemekle şöhretli Amerikan açları, işsizleri, bir yabancı devlet başkanının kaza ve kargaşa kurbanlarına para dağıttığını duyarlar da boş otururlar mı?

Hemen teşkilatı kurmuşlar ve birer ikişer kapıya dayanmışlardı. Çıkkı omuzlar, kırık kollar, patlamış dudaklar, sarkmış çeneler hat-ta kopmuş parmaklar ve ezilmiş ayaklar... Hepsinin sahipleri de o günkü kargaşada ya hastane önünden geçerken, ya koridorlarda bir hastalarını ararken yaralandıkları iddiasındaydılar.

Mesele tabii yine derhal Don Gutal'e duyurulmuş ve bu merha-metin evci balasında yuva kurmuş iyi kalpli Başkan da derhal emri yapıştırmıştı:

- Hepsine yirmişer bin dolar dağıtınız, Tekelonya'dan getirilen hediyelerden de münasip görülenleri veriniz!..

Allah'tan nasılsa kalabilmiş cin fikirli bir medya elemanı akıl etti de bu bonkörlüğün Amerikan gazetelerine geçmemesi için, ge-reken sıkılık gösterildi. Yoksa, derler ki, kuyruklar halinde yaralı ve sakatın, günler, aylar süren bir başvuru kervanı oluşturarak, Teke-lon hazinesini tırtıklaması işten bile değilmiş!.. Ama tabii Tekelon medyası bu bonkörlüğü atlayamazdı ve gereken ilgiyi göstererek:

- Dolarlar gidiyor ama ne gam!.. Şan geliyor, şeref geliyor.. di-ye manşetler atmakta birbirleriyle yarışa girdiler.

Ve işte bu yarışın kabinede görüşüldüğü gündü ki, Es Pederos önündeki gazete tomarını elinin tersiyle yere atarken bağırıyordu:

- Yetti artık, dolarlar ceplerinden gitmiyor ya umurlarında bile değil. Karşılığında geldiğini sandıkları şeref ve şan yerine gelen zamları gördükleri zaman bakalım halleri ne olacak?..

Ve zam lafını duyar duymaz gözleri parlayan Tanya Dudu'nun

- Zamlara ne karşılık bulalım sayın Başbakanım.. diye sorması üzerine de, tükürür gibi:

- Milli prostat zammı!.. dersiniz deyivermişti!..

DÖNÜŞ

Don Gutal'ın prostat ameliyatı tam 22 dakika sürmüştü ama sonrası, 22 günü aşmış, 23, 24, 25 derken otuza gelip dayanmıştı. Ama hazretin dönmeye niyeti pek yok gibiydi. Kolay da değildi doğrusu, Amerika'yı fethetmeye devam buyuruyorlardı. Tekelonya'da etrafında kimler varsa, burada da yanında mübareği hoşnut etmeye çabalıyorlardı. Halk havaları dersin, çın çın koridorlara akseden sesleri bastırmak için hastane yönetimi her tarafı ses geçirmez malzeme ile kaplamak zorunda kalmıştı. Tabii masrafları Tekelonya'nın hesabından!.. Rakkase, köçek dersin, döşemelerin sarsıntısını önlemek için hastane yönetimi, yeni kaplamalar bulup döşemez zorunda kalmıştı. Tabii masraflar yine Tekelonya Hazinesi hesabından!..

Çalışma mı?.. Aman efedim lafı mı olur?.. Salonun yanındaki bölüm, Don Gutal'ın oğluna ayrılmıştı. Ve delikanlı orada hergün bir alay Amerikalı ve Tekelon işadamlarını kabul edip, görevini (!) yapıyordu!..

Öbür taraftan Sinyorita Gutal'ın da boş durduğu mu vardı ki? İşadamlarının eşleriyle, sekreterleriyle ondan başka kim uğraşıyor, kim gereken müdahalelerle zorlukları yeniyor ve kim Tekelonya'ya yapılacak yatırımlara yön veriyordu ki?..

Ve evet işte böylelikle ki, ameliyatın 31. günü Başbakan Es Pederos, önündeki dosyayı dikkatle inceledikten sonra, bağırarak kendini alamamıştı:

- Bu artık rezaleti de aştı! Hemen son vermeliyim, yoksa koskoca devlet, dilenecek duruma gelecek!..

Es Pederos'un önündeki dosya, Tekelon dışişlerinin "Çok Gizli" damgası ile işaretlenmişti ve "Tekelonya Cumhuriyeti Washington Büyükelçiliği" titrini taşıyordu.

Ve içinde öyle bir masraf listesi vardı ki, Es Pederos gibi, solcu vaveylasına uyararak çok değişmiş ve hoşgörüyü ciddiyet sınırlarının çok dışına taşımış bir adamı bile deli etmeye yeterdi. Es Pederos dosyayı kapatırken yanındaki Başdanışmanı El Emros'la yardımcısı Sünepedöz'e:

- Bakın.. dedi. Bundan medyanın haberi olmamalı. Bakanlar kurulunu derhal toplayalım, dosya bende kalsın, kurula onu bizzat götüreceğim...

Ve öyle de yaptı ama Sezar'ın hakkını hemen vermeliyiz. Tekel-on medyasının yağcısı, dürüstü, ciddisi, sulusu, hepsi hepsi iş haber koparmaya geldi mi, bakınız zehir mi zehirdiler doğrusu. Nitekim Es Pederos'un önündeki dosya içeriğinin bakanlar kurulunda görüşüldüğü aynı saatlerde Tekelonya sokaklarında gazete satıcıları çoktaan bağırmaya başlamışlardı bile:

- Yazıyor, yazıyor Don Gutal'ın Amerika'daki sarfiyatını yazıyor...

Ve bir kısmının bağirtısı hatta yorumlu idi:

- Don Gutal'ın Amerika masrafları Hazine'yi iflasın eşiğine getirdi!...

- Don Gutal'ın prostatı bir hazineye bedel!..

- Don Gutal'ın yalnız havyar ve şampanya masrafı Forbos belediyesinin altı aylık bütçesine denk!..

Sokaklar böyle inleye dursun ve çok değil, bir gün önce Don Gutal'ın şerefine hora tepip meyhane dolduranlar bu gazeteleri, "Vay canına" bağirtıları ile okuya dursunlar, aynı saatlerde, Es Pederos da kabinesinin karşısında bas bas bağırmakta idi:

- Şu dakikadan itibaren her türlü ödemeyi kesiyoruz. Bunu hemen Amerikan hükûmetine de bildireceğim!.

Kabine, bermutat suspus idi. Tabii içlerinde genç Robokon gibi taa başından beri bu işe karşı çıkmış olan bir iki tanesi kıpır kıpır yerlerinde duramaz haldeydiler ve patlamamak için kendilerini güç tutuyorlardı. Ama onlar da Es Pederos'un hiddeti önünde susmayı yeğlemekteydiler.

Es Pederos devam ediyordu, elindeki kâğıtları sallıyarak:

- Şu sıkılmazlığa bakınız, Amerikan kazazedelerine yardım: on milyon dolar! Don Gutal için yaptırılan yat: 160 milyon dolar! Gerekince elektronik silahlarını ateşleyebilen dört zırhlı Cadillac: 80 milyon dolar.. Böyle uzayıp gidiyor.. İşte havyar masrafları yüzbinlerce dolar, işte terzilerin, kuyumcuların, ayakkabıcıların faturaları, milyonlarca dolar...

Es Pederos lafı burada birden kesip kocaman yumruğunu masaya indirdi:

- Şu dakikadan itibaren karşıysındayım artık. Ona o sarayı dar getireceğim ve öyle bir mücadeleye girişeceğim ki orada oturamayacaktır!..

Haydi biz gene bu Sezar'ın hakkını da kendisine verelim, evet o dakikadan itibaren de dediğini yapmış ve az sonra, bütün Tekelonya Es Pederos Don Gutal çekişmesiyle adeta boks ringine dönmeye başlamıştır.

Don Gutal'a gelince, o Tekelon hükümetinin sert kararlarına karşı, pek de tedbirsiz değildi. Bir defa dönüş emrini çoktaaan vermişti de yeni uçağının hazırlanmasını beklemekteydi. Sonra da geri kalan ödemelerin küçük bir kısmını, kendisiyle beraber prostat olup oralara kadar gelmiş işadamları arasında birer şeref payesi gibi paylaşmış, büyük bölümünü de büyükelçiliğin üzerine çoktaan yıkmıştı. Ve yeni uçağının hazırlandığını öğrenir öğrenmez de, işadamı Terkos Sirko'ya hizmetlilere uygun bahşişleri dağıtma şerefini bahşederek hava alanının yolunu tutmuştu.

Tabii gene trafiğin canına okuyan bir festival kafilesi halinde meydana gelindi. Bu defa Amerikan Cumhurbaşkanı ihtimal sevincinden uğurlayıcı olarak bir Astsubayı değil tam bir Subayı, Yüzbaşı Collins'i memur etmişti. Bu üstelik kara değil, beyazdı. Ve gelişte karasını iltifat saymış Tekelon medyası, bu defa da bunu Don Gutal'a hayranlığın bir ifadesi saymakta hiç duraksamadı.

Kafilenin Tekelon başkentine varışını artık anlatmayacağım. Varlık Partililer, eski başkanları Don Gutal'ın yeri yerinden oynatacak bir tören kalabalığı ile karşılanması için popolarını yırtmışlarsa da bunun hiç tesiri olmamıştır. Es Pederos, arabanın tekerine öyle bir taş koymuştur ki, törenin sönüklüğü karşısında Don Gutal'ın prostat bölgesi bile sızladı. Yağcı medya refakatçileri içinde ise, töreni görür görmez ayakları suya erenler olduğu gibi, daha uçağın merdivenlerinden inerken:

- Ben söylemiştim biraz fazla ileri gitti. Bu kadarı da olmazdı ki... diyenler hiç de az değildi.

Es Pederos, karşılamaya gitmediği gibi, hükümeti temsilen de sadece Tanya Dudu'yu göndermişti.

Ne tuhaftır ki, birkaç hafta önce, ‘‘Dürüst basına   l  m, yağcı medya istiyoruz’’ diye matbaa önlerinde bağırmış olan belki tam tamına aynı adamlar, Don Gutal'ın arabası   nlerinden geçerken, şimdi dürüst basının manşetlerini gösterip, sayfalarını ellerinde birer bayrak gibi sallıyorlardı!..

Ve evet ameliyat, dünyanın en şanlı, şatafatlı, debdebeli, tantanalı, muhteşem mi muhteşem, masraflı mı masraflı ve eğlenceli mi eğlenceli prostat ameliyatı bütün takımı taklavatı ile bitmiş ve şimdi yerine Es Pederos Don Gutal savaşının Tekelonya ufuklarına yığılmaya başlamış kara bulutlarına terketmişti.

Savaşın kara bulutları yığıldılar.. yığıldılar ve nihayet günün birinde hani   yle çok da değil, dönüşün beşinci gününde Tekelonya Devlet Başkanlığı Sarayının kabul salonunda bir sağanak olup d  k  l  verdiler.

Es Pederos, elinde o masraf dosyası olduğu halde, sabahın   nunda saraya gelmiş ve hayli endişeli olduğu yüzünden kolaylıkla okunan Don Gutal'a geçmiş olsun bile demeden, dosya içeriğini döküp sa  maya girişmişti.

- İpin ucunu fazla kaçırdın arkadaş... diyordu, bu sefer onu tıpkı çiftlik kahyası yaptığı günlerdeki gibi, hazine masraflarını karşılamakta âciz kaldı.

Ve kâğıt destesini avu  layarak ekliyordu:

- Bunların içinde, sipariş şeklindekileri elçilik vasıtasıyla derhal iptal ettirdim. Yatın hemen satılması için talimat verdiğim gibi, zırlı Cadillaclarını da geri   evirtiyorum...

Don Gutal halsiz halsiz nefes alıyor, suçüstü yakalanmış bir   ocuk edasıyla boynu bükük hoşgörü bekler gibi görünüyordu.

Bir ara sadece:

- Bir Devlet Başkanına Tekelonya ve onun Başbakanı, bu kadar cık bir masrafı çok mu görüyor?... diyecek olduysa da, Es Pederos'un:

- Yahu!.. senin bu kadar cık dediğin masraf hazineyi tamtakır edecek kadar büyük! Sen bir Devlet Başkanı olarak bunu idraktan

âciz misin? diye gürlemesi üzerine, ancak fenalaşmış gibi görünme çaresine başvurarak işin içinden sıyrıldı.

Zaten yan odada konuşmaları izlemekte olan Sinyorita Gutal, Don Gutal'ın, "Of.. of.. fenalaşıyorum" diye bağırmasını bekliyordu, yanında doktor olduğu halde hemen koştu ve Don Gutal'ı kol-tuklayarak yatağına sürüklediler.

Es Pederos, çarnaçar dönerken, içinden: "Ben sana göstereceğim, daha bu birşey değil" diye homurdanıyor, aynı anda yatağına ohh! diye kendini atmış olan Don Gutal da karısına göz atarak fısıldıyordu:

- İşte böyle şeyimi alırsın!..

Bir yandan da meşhur anahtarlığını arıyordu!..

ÇEKİŞME Mİ? ANLAŞMA MI?

Hiç bir sıkıntı Es Pederos'un uykusunu kaçırmaya yetmez. O geceyi de mışıl mışıl uyuyarak geçirmişti. Ama sabah kalkar kalkmaz ondaki hiddeti ve şiddeti görenler, bir dakikalık bile uyku tadamadığına yemin edebilirlerdi.

Kimbilir belki de, bu derece hiddetlenmesinin altında biraz da kendini suçlama azabı yatıyordu. Öyle ya, Don Gutal'a gereğinden çok fazla meydan bırakmıştı. Ne demişse yapmış veya yapılmasını sağlamış, hesap sorma iddiasıyla geldiği iktidarda, hesap sormak şöyle dursun, Don Gutal ile tayfasına arka çıkar gibi görünmekten bile kaçınmamıştı. Hele şu son ameliyat rezaletinde, gösterdiği hoşgörü, arkadaşlarının uyarılarına kulak asmaması, milli bayram ilanıyla, yol açtığı israfı önleyeceği avuntusuna kapılması...

Kahvesini yudumlarken, kendi kendine söyleniyordu:

Biran önce savaşa başlamalıyım. Ona oturduğu sarayı dar getirmeli, gerekirse oradan alaşağı etmeliyim...

Ve hemen danışmanlarını topladı. Başbakanın burnundan soluyarak, önündeki evrakı evirip çevirdiğini gören danışmanlar, içle-

rinden, “Şükürler olsun, galiba eski günlerine dönüyor” diye geçirmekten kendilerini alamadılar. Gerçekten o da tıpkı eski günlerindeki gibi azimle söze başladı:

- Hemen kabineyi toplantıya çağıracağım. İlk iş olarak devlet kadrolarında bugüne kadar dokunmadığımız ne kadar Don Gutal tayfası varsa hepsini temizleyeceğiz. Şimdi sizden isteğim, bunların başlıcalarını hemen tesbit edip, bildirmenizdir. Dikkatli olunuz, kuruların yanında yaşların yanmasını istemiyorum.

Sustu.. Başdanışmanı Emros’a dönerek sordu:

- Bu ne kadar sürer?

Başdanışman:

- Çoktaan hazırda Sayın Başbakan, dedi. Ama size verememiştik, daha doğrusu söylediğimiz zaman...

Es Pederos elini kaldırarak adamın sözünü kesti:

- Tamam.. tamam o günler artık geride kaldı, şimdi dosyayı hemen kabine sekreterine veriniz!..

Ve sonra tekrar hepsine bakıp sordu:

- Başka?.. Bu tarz hazırlığı olanınız var mı?

- Var.. dedi, Basın Danışmanı Arco Kalbos, Varlık iktidarında alınmış helikopterlerin ve diğer askeri araç ve gereçlerin kullanılmaz halde olduklarına dair Genel Kurmay raporu var, Milli Savunma bir köşeye atınca ben bulup ayırdım.

- İyi.. dedi, Es Pederos onu da kabine sekreterine hemen veriniz. Başka?..

Baş Danışman Emros iyice cesaret bulmuştu:

- Daha çok var efendim.. dedi, Uydu anlaşması var, devlet arsalarının satışları var, devlet mallarının taksimi var, devlet fabrikalarının bölüşülmesi var, gemi alımları, uçak, araba, karavan, kamyon, mobilya alımları var...

Es Pederos aslında bunların hepsini biliyordu da, dedim ya, hesaplarının sorulacağını söyleye söyleye, sonunda kendisini o hesapların hepsini sormuş sanmaya başlamıştı. Ama şimdi tıpkı bir rüyadan sıyrılır gibi, karşısında devleşmeye başlayan yolsuzluk yığının önünde işte kıpkırmızı idi.

Sıkıntıyla yutkundu. Bir yudum su içti ve sonra:

- Tamam anlaşıldı.. dedi, hepsini bir daha inceledikten sonra, ekleyecekleriniz varsa onları da koyarak, hükûmete gönderiniz..

Danışmanlar biraz heyecan ama çoğu sevinçle dolu olarak çıktılar. Es Pederos cebindeki küçük not defterini çıkardı ve beş on dakika ince ince notlarla doldurduktan sonra, arabasının hazırlanmasını emrederek, rezidansın bahçesine doğru yürüdü.

Aynı saatlerde Don Gutal da, Sarayda kurmaylarını toplamış kükrüyordu:

- Gözünüzü dört açınız. Bu adam şimdi bana savaş açacaktır, tabii açık ve seçik söylüyorum, ben de onu karşılıksız bırakmayacak ve kış üstü oturtmak için elimden geleni ardıma koymayacağım.

Ve anahtarlığı yine sallıyordu:

- Bundan böyle Anayasanın bana verdiği yetkilerin hiçbirini bu hükûmet lehine kullanmayacağım. Bu saraya gelen her hükûmet yazısı...

Anahtarlığı pencerelere doğru tekrar salladı:

- Cevap olarak...

Hepsi gülüştiler, cümlelerin tamamlanmasına gerek yoktu..

İki uşak, gümüş tepsiler içinde kahve getirdi. Don Gutal, yüzünü buruşturarak:

- Götürün onları sersemler diye gürlledi. Şampanya ve havyar getirin bizlere..

Çevre bu defa ağız şapırdatarak gülüşmekte ve birbirlerini dirsekleriyle dürterek:

- Ne adam be!.. diye yayılmaktaydı.

Sanki bir siyasi mücadele arifesinde değil de, bir zaferin bayram sevinci içindeydiler.

Don Gutal'ı herkesten ayıran bir taraftır bu!.. Hep kazanmış gibi görünmek ve hep bir kazancı, zaferi, şanı paylaşıyormuş gibi yaparak etrafını doyurup kendine bağlamak!.. Nitekim şampanyalı, havyarlı o toplantı sonunda da, hepsini ellerini sıkarak uğurlarken, içleri tepeleme para dolu kocaman zarfları koltuk altlarına tutuşturmayı da hiç ihmal etmemişti!..

Evet Es Pederos Don Gutal savaşı, tarihteki yüz yıl savaşlarını andıracağı benziyen bir macunluk istidadı içinde başlamıştı.

Tekelonya artık kelimenin tam anlamıyla ikiye bölünmüştür. Ve işin tuhafı, utanmayı çoktaan elden ve inançtan çıkarmış bir kısım Tekelonun da bu defa Don Gutal karşısında yer almasıdır!..

Bunların arasında medyanın tam yağcıları vardı.

Yarı yağcıları çeyrek yağcıları dahi mevcuttu.

Şüphe yok bunda, Es Pederos'un eski günlerindeki gibi yürekleri coşturup tutuşturan davranışının payı büyük olduğu gibi, son prostat ameliyatı ile, artık dünya basınının bile diline geçmiş olan Don Gutal rezaletlerinin de tesiri büyüktü.

- Biz Tekelonya'yı sokakta bulmadık diyordu, bunlardan biri, varlık kazanç hepsi güzel de, hazineyi tam takır bırakacak kadar azgını oldu mu.. yook arkadaş, benden buraya kadar!..

Ve arkasından ekliyordu:

- Bundan ötesi, bize daha fazla dokunur!.. Neme lazım hesap hengamesinin içinde olmak hiç işime gelmez!..

Gerçi bütün hiddete ve şiddete rağmen hesap hengamesinin falan başladığı yoktu ama, o tayin furyası, o kadroları temizleme hareketi öyle şiddetle başlamıştı ki, Don Gutal dahi bu kadarını ummuyor olmalıydı, bir süre şaşkın günler geçirdi ve ancak neden sonra kendini toplayarak, devlet kadrosundan atılmış her adamını saray kadrosuna katmayı akıl edebildi!..

Ve medyanın büyük kısmı artık Don Gutal'ı tutmamaya karar vermişti ya, tamam!.. Hükûmetin sormadığı hesabı da, bunlar sormaya başladılar ve yolsuzluk dosyalarını birer ikişer yayınlayarak, eski günlerini unutturma yolunu tuttular!..

Es Pederos'un keyfi de formu da artık yerindeydi. Hergün iri bir Don Gutal tayfasını kulağından tutarak devlet kapısından fırlatıyor, hergün bir Don Gutal devri yolsuzluğunun gazetelerdeki çarşaf çarşaf yayılışını görüp, yenisini hazırlatıyordu.

Keyfini bozan tek nokta, Don Gutal'ın hiçbir hükûmet kararını imzalamaz olmasıydı. Es Pederos bu uğurda muhalefeti bile yanına çekmeye çalışmıştır. Son ameliyat rezaletinin, bizzat don Gu-

tal'ın eski partisini dahi çileden çıkardığını, ana muhalefet lideri Lazos'la zaten perileri barışık olmayan Don Gutal'a karşı, parti içinde dehşetli bir kızgınlığın oluştuğunu göremeyecek insan değildi elbet!.. Ama ana muhalefet lideri Lazos, ne Don Gutal'a karşı a- çıkça bir cephe aldı, ne de kendisini muhalefet etmekle yükümlü saydığı Es Pederos hükûmetini haklı bulan bir tavır sergiledi. Daha ziyade susmuş ve çok az konuşmuştur. Medyanın yaydığı yolsuzlukları da partisine hiç mal etmemiş, sadece Don Gutal ile çevresinin marifetleri sayan bir tavır takınmıştır!..

Bu ağırlığın ona puan kazandırdığı da sonradan ortaya çıkacaktır.

Es Pederos, muhalefetten fazla köstek görmüyorsa da, fazla destek de bulamayışının çaresizliği içinde, sonunda yine herkesi hayrette bırakan bir karara vardı:

Saraya gidip, imzalanmayan hükûmet kararlarının hesabını, Don Gutal'dan soracaktı!..

Hükûmet üyeleri ve danışmanları bu kararı duyar duymaz, yerlerinden sıçradılar:

- Nasıl olur, tam savaşın ortasında, bunca taraftarımıza ne deriz? Herkes sizi barış istemeye gitti zannedebilir... Bu adamı bizden iyi tanıyorsunuz ama işine geldiği zaman hiçbir engel tanımayan bir oyunbaz olduğunu biz galiba sizden iyi biliyoruz.

Yollu neler söylemediler ki!.. Ama Es Pederos'tu bu!.. Kararını vermişti ve uygulayacaktı:

Hiçbir şey yapamaz diyordu, siyasi savaş başka, küskünlük başka!.. Ben onunla savaşıyorum, dargın değilim ki. Ben onu oradan almaya, yıkmaya, devirmeye çalışıyorum. Devleti yıkmak, devirmek istemiyorum ki..

Ve ben istemesem de hâlâ Devlet Başkanlığı görevinin onun üstünde olduğunu biliyorum. Ben neyim?.. Başbakanım. Gidip konuşur ve devletin işlerini yürütürüm.

Ve ayağa kalkarak hepsini şöyle bir selamladıktan sonra öyle bir hışımla çıkıp yürüdü ki, arkasından şapkasını dahi güç yetiştirdiler.

Ve yirmi dakika sonra da sarayın kabul salonunda Başkan Don Gutal ile karşıkarşıya idiler.

Doğrusu ya ikisi de sakindi. Uzaktan bakanlar onları bir savaşın içinde iki politikacı değil iki kafadar sanabilirlerdi!..

Hatta Don Gutal misafirini sanki çok eski günlerdeymiş gibi:

- Hoşgeldin Es ağabey!.. diyerek karşılamıştı bile!..

Gerçi bu samimi davranış Es Pederos'u şüpheye düşürmedi değil. Zira o eski günlerde beriki ne zaman ona "Es ağabey"leri sık söylemişse, mutlaka altından bir rezaletin çıktığını görmüştü. Ama bu defa "Yok canım, artık koskoca Devlet Başkanı oldu, bunu sadece saygısından, eh biraz da korkusundan yapıyor olsa gerek" diyerek kuşkusunu hemen atlattı.

Don Gutal'ın kayıtsız görünüşüne karşılık, Es Pederos'un gerginliği o kadar açıktı ki, cebinden not defterini çıkarırken, kalemını düşürmüş, onu eğilip alırken bu defa defteri elinden kaydırmış, velhasıl kendi kendine hafifçe söylenerek nihayet söze girebilmişti:

- Niçin hükûmet kararları imzalanmıyor?

Don Gutal güldü:

- Neden benim adamlarım devlet kadrolarından atılıyor?

- Hükûmet onlarla çalışmak istemiyor, onlara güvenmiyor da ondan!..

- O halde ben de hükûmetin bazı kararlarına güvenmiyorum da ondan imzalamıyorum!..

Es Pederos soğukkanlılığını takınmıştı:

- Bazıları diyorsun, ya diğerleri?..

- Onları belki imzalayacağım..

- Ne zaman?

- Ne zaman imzalamak gereği duyarsam.

- O halde savaşı, elinden bütün yetkilerin alınması noktasına götürmeyi göze alacak kadar kararlısın!..

Don Gutal, cesur adamdı. Ama pabucun pahalı olduğu noktalara sıra geldi mi, durmayı duraklamayı da bilirdi!..

Nitekim Es Pederos'un son derece rahatlıkla söylediği cümlenin altında yatan tehlikeyi günlerdir düşünmüş ve işi o noktaya vardırmanın yanlışını ve zararını kendi kendine çok tekrarlamıştı.

Birden gülerek:

- Gel bir anlaşmaya varalım! deyiverdi.

Es Pederos şaşırmişti, kaşlarını kaldırarak:

- Nasıl bir anlaşma.. diye sordu.

Don Gutal önündeki çikolata kutusunu Başbakana uzatırken:

- Haydi.. dedi, tatlı yiyelim de tatlı konuşalım.

Es Pederos irkilerek:

- Aramızda eski hatıralardan başka tatlı birşey kalmadı ki.. derken bayağı içlenmiş gibiydi.

Don Gutal bastı kahkahayı:

- İyi ya onların hatırı için tatlı konuşalım ağabey.

Bak yine "Ağabey.." demişti.

Es Pederos yine irkildi, fakat bu defa sessiz kalmayı yeğledi.

Don Gutal ise onun susuşunu teklifi beklediği anlamına almış ve hemen sözü patlatmıştı:

- Bir senden, bir benden...teklifim işte bu!..

Es Pederos, hinliği anlamıştı ama, anlamazlıktan gelip saf saf sormayı denemekte fayda bulmuştu.

- Ne demekmiş o?

- Şu demek.. diye devam etti beriki pişkin pişkin, her imzaladığım kararnameye karşı isteyeceğim birşeyi de sen kabul edip yapacaksın.

Ve hemen ekledi:

- Tabii makul şeyler isteyeceğimden emin ol!.. Bunu temin ederim.

- Ne gibi mesela? Bir örnek verir misin?..

- Tabii veririm, mesela bugüne kadar kadro dışına attığınız dört adamımı saray kadrosuna aldım. Bu, saray bütçesine ek bir yük demektir. İlk olarak bunu karşıla ve mesela örtülü ödeneğime elli milyon pezos kadar basit bir ek yaptır ve önümüzdeki kararnamelerden en önemli gördüğünü söyle, hemen imzalayayım!..

Es Pederos, çok iyi tanıdığı muhatabından hayli tuhaf şeyler bekliyordu ama, bu derece pişkinliği doğrusu tahmin edememişti. Adeta tutuldu, dudaklarını ısırmaya, parmaklarını büküp germeye başladı ve neden sonra konuşabildi:

- Bu yaptığın ne derece ağır bir...

Kelimeyi arıyor, buluyor ama daha ağırlığını ayırarak bir öncekinden vaz geçtiği için cümleyi bir türlü tamamlıyamıyordu.

Don Gutal elini kaldırarak:

- Hiç yorma kendini.. dedi, ne ağırlıkta olursa olsun kabul ediyor ve başka yol göremiyorum. Varsa senin teklifin onu da söyle!..

Es Pederos, bir ateş çukuruna düşmüş gibiydi.

Buradan kapıyı vurup çıkırsa, devletin bekleyen işleri içinden çıkılmaz yaralar alacaktı. Gitse de o yetki alma savaşını başlatsa, muhalefetin oylarıyla parlamentoda savaşı kaybedecekti ama bu adamın teklifine yanaşınca da, bu anlaşma duyulduğu anda bunun ayıbına, sorumluluğuna katlanmak kaabil değildi.

Derin bir soluk koyvererek:

- Peki dedi, şöyle bir teklif yapacağım. Söylediğin gibi parasal konularda anlaşabiliriz belki. Tabii hükûmetin imkân ve yetkileri içinde!.. Buna ek olarak, benim teklifim de şu: senin devrene ait bir alay suç evrakı hükûmetin elinde, ben bunları artık daha fazla bekletemem. Yalnız her imzalayacağın hükûmet kararına karşılık bunlardan birini geriye atacağım!.. Kabul mü?..

Don Gutal, parasal konuda açılan ümit kapısına gözleri dalmış gibi bir süre cevap vermedi. Aslında bu kadarı bile ona yeterken, şimdi bir de ek çıkmıştı. Ama hemen üzerine de atlamamak lazımdı.

Durdu, canı sıkılmış gibi dudaklarını gerdi, çenesini kaşdı ve sonra:

- Peki ama dedi, o suç evrakının önem sırasını kim tayin edecek?..

Hiç düşünmeden Es Pederos patladı:

- Tabii ki ben!..

- Peki o halde, hükûmet evrakının önem sırasını da ben tayin edeceğim ağabey.

Bak gene “Ağabey” demişti ama Es Pederos artık okun yaydan çıktığını görenlerin kayıtsızlığı içinde, hiç aldırmadan:

- Bence dedi, hükûmetin her kararı, aynı önem derecesindedir. İmzala da neyi sıraya koyarsan koy!.. Tamam mı?..

Don Gutal, birden duraksamıştı. İçinden “Bu herif yoksa beni tongaya mı bastırdı” diye şöyle bir geçirdi ama hemen toparlandı:

- Tabii tamam. Yalnız bu anlaşma medya tarafından...

Es Pederos ayağa kalktı:

- Sen çenenin tutarsan.. dedi, medya hiçbir şey duyamaz!.. Haydi ben gidiyorum.

Halbuki daha yoldayken, geri bırakacağı her evrakı medyaya akıtmayı planlıyor, imzalatacağı her karara karşılık ödeyeceği bedeli de nasıl düşürebileceğinin hesabına geçmiş bulunuyordu!..

İkisi arasındaki bu anlaşma doğrusu ya hep gizli kalmıştır. Böylesini değilse de, biraz yakınıni tahmin edenler çıkmadı değil ama ellerinde bir dayanak olmadığı için sadece birbirlerine söyleyebilmişlerdir.

Halbuki, Tekelonya’da hızla gelişip akan ve orada bile hâlâ herkesin şaşırması geçmemiş olayların pek çoğunu sadece bu anlaşma aydınlığa çıkarmaya yeterdi.

Mesela neden mi, Tekelon medyası yazılı, görüntülüsü, seslisi, sözlüsü ile, yargının yerine geçmişti? Her dosya yargıdan önce onlara gidiyor ve yargıdan önce onlardan hükûm bekliyordu da ondan? Pekiy neden onlara gidiyordu? Don Gutal’dan imza alma karşılığı, geciktirilenlerin tesirleri kaybolmasın diye elbet!..

Gene mesela neden mi Es Pederos gibi bir kurt ve Don Gutal gibi bir tilki, bunca yolsuzluk iddiası karşısında, biri yapıp yaptırarak suçlanır, diğeri kayıtsız kalmakla ayıplanırken, hiç istiflerini bozmuyorlardı.

İşte elbet bu anlaşmadan!..

Ama tabii bu arada medyanın her türlüüne gün doğmuştu. Ve onlar Don Gutal devrinin yolsuzluk dosyalarını yazdıkça coşuyor, coştukça yazıyor ve bundan da, her şeye rağmen yine de ister istemez Es Pederos kârlı çıkıyordu.

Doğrusu ya, medyanın bu kadar yüklenmesi karşısında halk da iyiden iyiye dönmüş ve bütün kamu yoklamaları Don Gutal’ın ibresinin hızla düştüğünü göstermeye başlamıştı.

Artık meyhanelerde, kahvelerde, evlerde:

- Devresini bir tamamlasa da mahkemesi başlasa.. diye bağırان-
lar gırla idi.

Televizyon kanallarının hepsinde, hemen hemen her gün hem de birkaç defa, memlekete yaptığı fenalıklar sıralanıyor, hesap vermekten kaçmasının mümkün olmadığı tekrarlanıyor... Gazetelerde de, aman allahım, ilaç için kalmış gibi duran bir hayranı hariç, eli kalem tutan kim varsa, hergün canına okuyordu.

Taa başından beri Don Gutal'a karşı çıkmış ve onun bütün marifetlerini ortaya dökmekten aslaa yılmamış cesur bir gazeteci olan Kros Dezertos bile, neredeyse geride kalacaktı. Eski meddahlar, hayranlar, dalkavuklar birbirleri peşi sıra öylesine karşıya geçmişler, öylesine ateş püskürür olmuşlar ve öylesine hakçı hukukçu kesilmişlerdi ki, öteden beri Don Gutal'la mücadele eden diğerleri, şimdi biraz şaşkın, biraz da, hatta kızgın gibiydiler!..

- Yahu diyorlardı, enselerini sıksanız, hepsinin poposundan Don Gutal'ın kazandırdığı milyarlar dökülür. Şimdi birdenbire yetim hakkı arayıcısı olmalarına nasıl şaşılmaz?

Ve Kros Dezertos, hergün sütununda bu defa hem Don Gutal'ı, hem de şimdi ona karşı çıkan beslemelerini yerden yere vururken adeta haykırıyordu:

“Bu, değersiz etraf yaratıp besleyen bütün politikacılara ibret olmalıdır! Böyleleri dayandıkları ağacın çürüdüğünü anlar anlamaz, o ağacı çürüten sebepler arasında kendilerinin de var olduğunu unutarak, hemen başka ağacın altına koşarlar.”

Ve Es Pederos'u büsbütün uyarıyordu:

- Bunu gör ve şimdi senin gölgene sığınmış görünen ve sana destek verme yarışına giren bu yağcılar, dönemleri iyi belle!

Ama Es Pederos'un hiçbir uyarıya dönüp bakacak zamanı yoktu artık. Don Gutal'ın bütün tesir gücünü yitirdiğini görüyor, çevresinin, medyasının, beslemelerinin ve diğer tayfasının çözü-lüp dağıldıklarını hergün hazla, keyifle seyrediyordu. Ona daha da çok keyif veren, tabii halktaki Don Gutal nefreti idi. Hemen hergün Tekelonya'nın bir başka köşesinden buna dair haberler, filmler, ses kayıtları geldikçe Es Pederos çevresine neş'eli fıkra-

lar döktürüyor, Don Gutal'ın gençlik devresine ait çeşitli maceralar anlatıyordu!..

Artık anlamayı da pek umursadığı yoktu. Don Gutal, gittikçe şiddetlenen yıkıcı ve yakıcı havayı kokladıkça sarsılmakta ve ne yapsa, faydasız olduğunu görerek tükenmekteydi! Gerçi yine kararları imzalamıyor, yine sarayın araba kervanına yenilerini katmaya devam ediyor ve yine balolar, köçekli, şarkılı, göbekli, danslı eğlenceler tertipliyordu ama, nafile! Tesiri bitmiş, itibarı sifıra doğru yönelmiş ve kendisine, değil halktan, eski partisinden bile hayır gelmez olmuştu!..

Tam bu sıradaydı ki, bazı akrabaları bile ayaklandılar. İki yeğeni, hakkında bir alay ağır ithamlar sıralayarak eski partisinden ayrıldı. İki kızının kocaları, hemen karılarını boşadı ve dört gelininden yalnız biri kaldı, diğer üçü evlerini terkettiler!..

Es Pederos, doğrusu ya, bunları pek hoş bulmamış ama aynı gün eşine:

- Ooo.. gemi iyice battı demektir, artık onu kimse kurtaramaz!.. demekten kendini alamamıştı.

Ya Tanya Dudu, ya diğer Bakanlar? Bakınız o sıralarda Don Gutal düşmanlığında onları geçse geçse, ancak medyadaki yeni fazilet kahramanları geçmiş sayılabilirler. Hele Tanya'daki şiddeti bir görmeliydiniz. Medya'da makale mi istersiniz, en ateşli Don Gutal yıpratıcılığı ondaydı!.. Ekranlarda konuşmamı isterdiniz? En alaycı ekonomi eleştirisi ondaydı!..

Bunlardan bir örnek, uzun süre elden ele gezmiş ve sonunda el ilanı halinde partice bastırılarak halka dağıtılmıştır. Bu ateşli, tuzlu biberli, salçalı, tabaskolu, naneli yazısında Tanya Dudu:

- Don Gutal'ın ekonomimize getirdiği zararlar, Tekelonya tarihinde yerini almıştır ve belki de yüz yıllar sürece kadar tahribat yapmıştır. Tekelonyamızın belini çökertecek kadar ağır bu yükü Doğruluk partisi olarak biz hafifletme savaşı verirken, Don Gutal, sarayında hâlâ bizi engellemek için didiniyor! Bu, Tekelonya'yı batırma uğruna yapmadığını koymamış bir Devlet Başkanı ile, Tekelonya'yı kurtarma uğruna canını dişine takmış bir hükûmetin savaşıdır...

Ve son cümle kapital harflerle basılmış olarak: FAZİLET CEPHESİ KAZANACAKTIR!...”

Bu naneli, salçalı, tuzlu, tabaskolu, ateşli mi ateşli yazının hemen her eve girdiği günün sabahı, Tekelon kahvelerinde, berber dükkânlarında, pastanelerde, bazı otellerde ve tabii hemen bütün evlerde asılı olan Don Gutal’ın resimleri indiriliyor, hatta bir kısmı yırtılıp tekmeleniyordu!..

Gemi gerçekten batmak üzereydi. Armut olmuş olmuş, yere düşmezse, dalında kurumaktan başka çaresi kalmamıştı!..

Es Pederos ellerini oğuşturup, meyveyi koparacağı anı bekliyorsa, artık nasıl hak vermezsiniz?

Nelere katlanmamıştı ki? Ne fedakârlıklarla onu ıslah etmeye, işi bu noktaya getirmeden kendiliğinden çekilmesini sağlamaya çalışmamıştı ki?

- Eee diyordu, durmadan, doğru yolu görmemekte direnenler, uçuruma düşmeye hazır olmalıydılar!..

Ama Don Gutal’dı öbürü de!.. Ne demişler, “Şeytanın aklının köşesinden bile geçmeyen oyun, Don Gutal’ın göbeğinde hopurdar!..”

Ve ne yazık ki öyle de oldu sevgili okurlar. Tam bitti tükendi diye düşmanlarının hora teptiği sıralarda, Don Gutal, şeytanın aklının köşesine dahi sığdıramadığı bir oyunu göbeğinde hopurdattı, öyle bir oynadı ve düşmanlarına öyle bir kazık attı ki, Tekelonya hâlâ bu kazığın izlerini taşıyor!..

Ne mi yaptı? Son derece basit; Bir sabah neş’eyle kalktı, dört yumurta, bir çanak havyar, iki bardak sütlü kahve, beş on çeşit peynir yedi ve sonra salona geçip kanapeye otururken, kazığının atı-verdi:

- Ölmüştü!..

Evet, Tekelonya’yı dalkavuklarına göre, bir süre öncesine kadar göklere çıkarmış, muarızlarına göreyse yerin dibine sokmuş ünlü Casito Eskobar Nantes Don Gutal, artık yoktu!..

Şimdi hepinizi görür gibiyim, bunun nesi kazık? demekte haklı-sınız.

Çürümüş, itibarını yitirmiş, dostları tarafından bile hırpalanmaya başlamış bir adamın ölümü kime kazık olabilir ki?

Tekelonyanın çok büyük çoğunluğuna olamaz. Onlar çoktaan karşı idiler. Eski partisine olamaz, onlar ondan çoktaan kopmuş idiler. Eh!.. Es Pederos'tan başlayarak Tanya'ya kadar onunla savaşıp yıkmaya uğraşanlara ise hiç olamaz!.. O halde ne kazığı bu?..

Evet ama bahis konusu olan ülkenin Tekelonya, bahis konusu olan kütlenin de Tekelon olduğunu unutmamalısınız!..

Ben size, Don Gutal'dan başlayarak Tekelonya'da olup bitenlerin şöyle bir özetini yapıverdik mi, artık hiçbir şeye şaşamaz olursunuz, demedim mi? O halde hâlâ duraksamak niye?

Tekelonya'da çok eski bir söz vardır:

“Şeytan ölebilseydi, İsa'ya gerek kalmazdı..” derler.

Gene başka bir atasözünde de:

“Ölüsü dirisinden daha canlı olandan şeytan bile kaçarmış..” deniyor!..

Don Gutal daha öldüğü anda galiba bunların ikisini de doğrulatmıştı!.

ÖLÜM MÜ? DİRİLME Mİ?

Don Gutal'ın ölüm haberi bir anda ülkeye yayıldı ve duyulur duyulmaz da, sanki sihirli bir sopa Tekelonya'nın kafasına indirilmiş gibi, herşey, ama herşey, değişip tersine dönüverdi!..

Sanki o Tekelonya gitmiş bir anda bambaşka bir Tekelonya gelmişti.

Sanki o Tekelonlar hemen yok olmuşlar, yerlerini bir anda yepyeni depdeğişik Tekelonlar almıştı.

O medya gitmiş, tersi gelmiş; o küfredenler gitmiş bu öve öve dövünenler gelmiş; o düşmanlar gitmiş, bu can dostlar gelmiş... Hatta o Es pederos'un yerine, şimdi giden Don Gutal değil de kendi canıymış gibi dövünen takdirkâr, övücü, destancı bir Es Pederos gelip oturuvermişti!..

Çok değil, canım daha dün Don Gutal'ın resimlerinin indirilip çiğnendiği kahveler, meyhaneler, evler, pastaneler, şimdi ne müşteri ne de ekmek peşindeydiler. Sadece Don Gutal'ın resimlerini arıyor, daha irisini daha gösterişlisini bulmak için çırpınıyorlardı!..

Hani o, hesaptan kaçamaz, devresi bir bitsin de görüşürüz.. diye yazanlar vardı ya, aman efendim, şimdi hepsi hüngür hüngür idiler. Ve gözyaşlarına daldırdıkları kalemliyle döktürüyorlardı:

“Tekelonya, tarihinin en büyük liderini kaybetmiştir. Bu kaybı telafi etmek belki asırlar boyu mümkün olamayacak ve Tekelonya onu hep arayacaktır..”

Hani o, “Don Gutal'ın Tekelon ekonomisine verdiği zararların ve Tekelon sosyal yapısında açtığı yaraların kapanmasını imkânsız” gören ekonomistler, yorumcular, forumcular vardı ya, aman efendim şimdi topu birden acılar içinde adeta haykırıyorlardı:

“Tekelonya bir dâhi kaybetti!.. Öyle bir dâhi ki, ekonomide yaptığı reformlar ve Tekelon sosyal yapısına getirdiği çağüstü, insanüstü, akılüstü yenilikler, yüzyıllar boyu unutulmayacak ve karşı çıkmış olanların yüzünü daima kızartacaktır!..”

Meyhaneler, sinemalar, eğlence yerleri, tiyatrolar, kumarhaneler hemen kapanmıştı. Dükkânlarını kapatıp, kepenkleri üzerine Don Gutal'ın resmini yapıştırdıktan sonra altına “Onu hep arayacağız” diye yazan bakkal, kasap, manav hadsiz hesapsızdı...

Bütün televizyon kanalları eğlence programlarını kaldırıp, yerlerine ağır mistik havalar koymuşlar, diğer bölümlerin hepsini de Don Gutal'ın Tekelonya'ya getirdiği saadeti, refahı ve mucizeleri anlatmaya ayırmışlardı.

Gazeteler, renkli değil sadece siyah beyazdı. Tabii bayraklar yarıda, bakışlar ıslak, ağızlar kuru, burunlar akıntılı idi!..

Öğleye doğru hükümet Es Pederos imzasıyla bir bildiri yayınlayarak kırk günlük yas ilan etti!..

Yas süresince, okullarda ders olarak sadece Don Gutal'ın hayatı ve eserleri okunacak, resmi dairelerdeki fotoğrafları önünde de sabahın gün batımına kadar iki memur ihtiram duruşunda bulunacaktı!..

Hükûmet, bütün yabancı elçiliklere, cenaze törenine ait bilginin hemen verileceğini de bildirmeyi ihmal etmemiş, böylece de bütün dünyada Tekelonya'ya koşacakları tahmin olunan devlet ve hükûmet başkanlarına kolaylık yapılmıştı.

Parlamento tam 15'te toplandı. Başkan acıdan kırıla kırıla pek azı kalmış bir sesle, duyulan büyük acıyı dile getirmeye çalıştıktan sonra, hıçkırarak:

Sözü şimdi hükûmete veriyorum, buyrun sayın Es Pederos, dedi.

Es Pederos, her zaman koşarak çıktığı kürsüye bu defa acıdan kıvrınarak ağır ağır geldi ve her zaman gülümseyerek baktığı salona bu kez ağlamaktan kızarmış bulanık gözlerle baktı ve kıvrılıp ağağı düşmek üzereymiş gibi sarkık dudaklarla da konuştu:

Değerli arkadaşlarım acımız o kadar büyük ki...

Durdu..yutkundu..derin nefes almaya çalıştı ve daha kısık ve kırık bir sesle devam etti:

- Millet en büyük evladını, ben en can arkadaşımı ve Tekelonya kendisine hizmet etmekte adeta mucizevi bir başarı göstermiş en değerli devlet adamını kaybetti!. Hepimizin başı sağolsun.. onu hiçbir zaman unutmayacağız. Daha fazla konuşamayacağım, acım yüreğimi kavuruyor. Beni lütfen anlayınız ve bağışlayınız..

Başını eğdi, haç çıkardı ve o gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle silerek kürsüden inerken, Parlamento Başkanı da yerinden kalkmış, Parlamenterleri, beş dakikalık saygı duruşuna çağırmıştı.

Tekelon televizyonlarının bu sahneyi naklen yaydıklarını tabii söylemek bile fazla. Halk o anda zaten ne işinde ne gücünde, herkes TV'lerin başında idi. Ağlayan ağlayana, dövünen dövünene...

Çok değil bir gün sonra, Tekelon medyasının en kodaman patronlarından biri, gazetesinde hemen bir yarışma açıyordu.

Don Gutal'ın eserlerinin en güzel tahliline tam bir milyon pezos vermeyi vaad ederek...

Ve tabii arkasından diğerleri hemen koşular. Biri en güzel heykeline beş milyon, diğeri en güzel şiirlerin herbirine 10'ar bin pezos ödül koyuyordu!..

Aynı akşam, yıllardır Don Gutal'ın itibar gradosunu daima yüz-

de 15'in altında bulmuş olan ünlü bir kamu araştırma kurumu, Don Gutal'ı yılın adamı ilan edivermiş, ama baş rakibi Sinsi Nezos'un "Asrın Adamı" damgasını yapıştırıvermesi karşısında, bu derece i-leri gidemediğine de yanıp tutuşmuştu!..

Evet, artık besbelliydi, Don Gutal ölmemişti, Tekelonya'ya dil çıkarıyordu, attığı kazığı belki de yattığı katafalkın ipek örtüleri altında kıs kıs gülererek seyrediyordu!..

Aynı akşam, Don Gutal'a karşı açtığı savaşıyla ünlü, cesur gazeteci Kros Dezertos, önüne bir şişe whisky koymuş, yarı acı, yarı hayret, yarı gülme, yarı ağlama arasında bocalayan bir ruhsal dalgalanma içinde söyleniyordu:

"Ulan bu adam bu kadar kıymetli idiyse, ne b..k yemeğe, onları yazdınız, söylediniz?.. Daha düne kadar ekonomiyi batıranın o olduğunu söyleyen siz değil miydiniz?.. Ya sen koca Es Pederos? Acını anlarım, haydi eski arkadaşınız; ama ya o destan yazma gayreti?.. "Tekelonya'nın en büyük evladı haa?.. Yahu o büyürse siz küçüleceğinizi bilmiyor musunuz?..

"O ekonomi dehası olursa, karşısındakilerin ekonomi belası olacağını bilmiyor musunuz?"

Daha kimbilir neler sıralayacaktı ama, eşi gelip, yatmasını isteyince, masayı olduğu gibi bırakarak ve:

"Ulan dirisi bela iken ölüsü deha oldu çıktı, vay anasını.." diye söylene söylene odasına yürümüştü!..

Şüphesiz bu duyguları paylaşan büyük bir çoğunluk da vardı. Ama birdenbire bastıran sağnak karşısında apışıp kalan kır kuzuları gibiydiler. Hepsi, bu, lahzada tersine bükülüvermiş duygu alabarası önünde sadece ağızları açık bakışıyordu!.. Öylesine donmuş, öylesine tutulmuşlardı ki, bir gün önce Don Gutal'a sövüp sayan bir politikacının şimdi onu övmek için kelime bulamaz haldeki perişanlığına; yahut Don Gutal'la açılan arasını düne kadar kurtuluş olarak göstermeye pek itina eden bir parti liderinin bugün onun ölümüyle benliğinin en az yarısını kaybettiğini söyleyebilmesine, yuhh!.. bile diyemiyorlardı!..

Halbuki Tekelon halkı iyi yuhh'cudur ha!.. Tam zamanında pat-

lattığı yuha'larıyla ünlüdür ha!.. Ama bu defa bu belirgin reaksiyonunu dahi ortaya koyamıyordu işte!.. Elbette bunda kilisenin ölümler karşısında saygı gösterilmesi gereğini iyi belletmesinin etkisi kadar, Es Pederos'u birdenbire sarıvermiş olan o yürek dayanmaz Don Gutal bağlılığının da büyük payı vardır!..

Bir köylü güzel söylüyordu:

- Yahu bu Don Gutal bana, Es Pederos'a yaptığından da daha büyük fenalık yapmış olamaz ya!.. Eee o şimdi hüngür hüngür ağlıyorken, ben hâlâ tutup Don Gutal'a sövecek değilim ya!..

Bir ev hanımı, daha başka yoldan aynı kapıya çıkmıştı:

- Aman kardeşim diyordu, hapiste kalsın diye yırtındığı Es Pederos; yaptığı her işte küçümseyip kötülediği de Es Pederos. Ama şimdi o öldü diye en çok ağlayan da gene Es Pederos!.. Valla kalbin böylesi bir İsa'da var sanırdık, meğer bizimkinde de varmış!..

Ve şair dostum Emilio Caramba aynı saatlerde günlüğüne şöyle yazmıştı:

“ Yağmur nasıl toprağa dökülmüş bir şeker parçasını yok ederse, ateş nasıl yaklaştığı bir yağ topağını eritirse; bir ölüm, Tekelon yüreklerindeki şekerleri, yağları da öyle eritiverdi ve geriye kendine ait bütün fenalıkları düşmanlarının sırtına yükleyip, yeniden doğan bir adam kaldı!.. Ölüm, ölüm olarak ilk defa Tekelonya'da can almamış, can vermiştir!.. Öldürmemiş, diriltmiştir!..”

Evet bir kısım halk böyle söyleşe dursun, Başkentteki tören de bu arada bütün haşmetiyle başlamıştı.

Senyorita Gutal, katafalkın saray bahçesine kurulmasını istemişti! Ölümü pek ani olmuş, kendi kendisini de ölüme hiçbir zaman yakın görmemiş bir Başkanın nasıl olmuş da bu derece detaylı bir vasiyet döktürmüş bulunduğu hiç anlaşılamamışsa da, Senyorita Gutal istekleri karşısında biraz duraksama gördü mü hemen lafı yapıştıırıyordu:

- Vasiyeti böyledir.

Katafalkın saray bahçesine kurulmasını bu yoldan gerçekleştirdiği gibi, cenazenin Başkentten Forbos'a naklini ve orada göze kestirilmiş olan güzel alanın bir Don Gutal kilisesi ve anıt mezarı

yapılmak üzere ayrılmasını da gene bu yolla elde etmişti.

Vasiyeti böyleydi!..

Hükûmet soruyordu:

- Bütün saray arabalarının da Forbos'a gitmesi gerekiyor mu?

Senyorita Gutal cevap veriyordu:

- Evet, vasiyeti böyleydi!..

Es Pederos haber gönderiyordu:

- Cenazeyi havadan bir Boeing'le göndereceğiz. Uçağa, iki uçak da yakınlarını götürmek üzere eşlik edecek, uygun mudur?..

Senyorita Gutal cevap veriyordu:

- Uçaklar beş olmalı, iki özel tren de hareket etmeli, vasiyeti böyleydi!..

Tabii bu, detaycılıkta romantizmin en ağıdalı macun devri yazarlarını bile gölgede bırakan vasiyetin, daha neler taşıdığı, hükûmetin merakını uyandırmamış değildi!..

Mesela cenaze töreninin ıvrını zıvrını için kurulmuş hükûmet komitesinde üye olan genç Bakan Robokon, önlerine gelen vasiyet tomarı karşısında:

- Yahu.. demişti, bu adam, planla programla ölüme hazırlanmış da haberimiz olmamış!.. Hani mezarına ilk kazmayı kimin vuracağını bile vasiyet etmiş olduğu söylenirse, şaşmam artık!.. İhtimal hangi malzemenin kullanılacağını, eninin boyunun ne olacağını da eşine fısıldamıştır!..

Galiba daha da konuşacaktı ama, odaya Es Pederos, kolunda matem pazubendi, boynunda simsiyah bir kravat ve yakasında Tekelonya'da düğünlerde beyazı, cenazelerde koyu kırmızısı kullanılan bir çeşit pat olduğu halde, girivermiş ve:

- Daha bitiremediniz mi? diye gürleyince, hepsi yerlerinden fırlamışlar ve genç Robokon'a da susmak düşmüştü. Ama içinden homurdanmıyor da değildi ha:

- Ah! Ulan diyordu, dirisinin aldıkları yetmemiş gibi, şimdi ver ver ölüsüne de ver!.. Uçak ver, araba ver, toprak ver!..

Evet ama istersen verme de göreyim! Ölümle beraber tam tersine bükülmüş medya, neredeyse verilenleri, yapılanları bile az bu-

luyordu. Don Gutal'dan kopmanın handiyse bayramını yapmaya hazırlanan eski partisi, şimdi onu yerlere göklere sığdıramıyor, ne yapılırsa yetersiz sayıyordu!..

Doğrusu halk da akın akın katafalkın önünden geçerken, tam bir saygı ırmağı oluşturmaktaydı. Hıçkırınlar mı istersiniz, sel sele sümük sümüğe ağlayıp, yanındakilerin kollarına yığılanlar mı?

Tekelon halk havaları sanatçısı İbos Tero, göğsünü öylesine yumruklamış, parlak yeleğini öylesine parçalamıştı ki, kortejin daha yarısında onu çıkarıp bir ambulansla hastaneye gönderdiler. Ve tabii bu olayın TV'lerde, gazetelerde bulacağı yerin azametini düşünen diğerleri, şarkıcılar, rakkaseler, köçekler, çalgıcılar öyle bir dövünme, kendini yerlere atıp öyle bir paralanma yarışına girdiler ki, aynı akşam Başkent hastanelerindeki ilk yardım bölümlerinde geberseniz yer bulamazdınız!..

Bu hazin geçit, iki gün iki gece sürmüştür. Halka kalsaydı haftalarca da sürebilirdi. Bir defa TV'ler geçiti canlı olarak yayınlanmaktaydılar, böylece ekranlarda görünme hastalığının en şifa bulmasına düşmüş olan Tekelonlar, hayli ferahlıyorlardı.

Kameraların kendilerini atladığı duygusuna mı kapıldılar? Dönüp tekrar korteje katılıyor ve bu defa daha dikkatle boy gösteriyorlardı. Sonra da sarayın bahçesi çok güzeldi, geçit onlar için bayağı iyi bir gezinti gibiydi. Üstelik çıkış kapısının ağzında-da pizzacı, börekçi, sosisçi, cipsçi.. ne isterseniz vardı..

Ama Sinyorita Gutal geçitin iki günden fazlasını istememişti. Tabii gene vasiyet gereğince!..

Nasıl ki, aynı vasiyet gereğince beş gün ve gece gibi kısa bir zamana sığdırılan mezar yapımında da İtalyan mermeri, İngiliz sıva ve boyasıyla, Alman çeliği kullanılmasını sağlamıştır.

Cenazenin Başkentten Forbos'a uğurlanması da gerçekten dehşet olmuştu. Bir yandan askeri bando Chopin'in matem marşını çalmaya uğraşırken, öbür taraftan Don Gutal'ı öteden beri kendilerine mal etmeye özen göstermiş St. Kadros mezhebi papazları, papaz yardımcılarını, papaz adayları, zangoçlar ve çömezler avaz avaz mezheplerinin ilahilerini okuyarak, bandoyu iştirilmez kılmaya çalışıyorlardı.

Kortej bu defa gya devlet protokolünün ciddiyeti ve katılığı içinde oluşuyordu ama, en çok on dakika sürdü bu!..

Töreni izlemek imkânını bulanlar az sonra gördüler ki, ne sıra kalmıştı, ne de rütbe!.. Mesela bir St. Kadros papazı Ordu Kuman-dannn önünde yürürken, saray hademelerinden biri Tanya Du-du’nun yanında gidiyor; bir kilise zangou cübbesini savurarak Es Pederos’un önüne geçmeye çalışıyordu.

Günler sonra, kendisine başsağlığına gitmiş olan bir yakınına Sinyorita Gutal, eşinin etiketten hoşlanmadığını ve St. Kadros mezhebine de çok bağlı olduğunu söyleyerek, o tören kargaşasının dahi vasiyete uygun olduğunu bildirmiştir!..

Töreni nndeki TV’den seyreden gazeteci Desertos ise, acı acı gülerek:

- Hey allahım! şu işe bak, tam adamına göre tören!.. diye ho-murdanırken, ancak çok sıkı bir koruma halkası içinde ezilmekten kurtulan yabancı diplomat kafilesinden bir kısmı da, elçiliklerine döner dönmez, şifreleri dktrmekteydiler:

“Başkanın trene katılmaması isabetli olmuştur. Bu tören değil, bir kargaşa idi. Elçilik devletimizi yeterli şekilde temsil etmiş olup...”

Gerçekten de, Amerikan Cumhurbաřkanndan, İngiliz Başbakanı-na kadar dünyanın belli başlı ülkelerinden en ön sıradaki temsilcilerin geleceği sanılan trene, büyük devletlerin çoğu elilikleriyle katılmış, Don Gutal’ın birkaç ay önce fethettiği Amerika’dan da, herhalde o fethin yorgunluğundan olacak, bir emekli Bakan gönderilmişti!..

Ama Tekelonya birşeyin büyük olduğuna bir defa karar verme-ye görsün; o büyüktür hem de öyle büyük öyle büyüktür ki, ilk l olarak karşısına Tekelonya’nın çevresi çıkarılır, denir ki, “Ok-yanusya’da böyle büyük yoktur.” Az sonra bununla da yetinilmez, bu defa, “Bütün Güney Amerika’da, Orta Amerika’da daha by-ę yoktur” diye tutturulur, en sonunda da “Vur anasını satayım dünyaya” denip, “Dünyanın en byğ” iddiasına yapışılıverir!..

Tekelon medyası bu sefer, bu kadar sabırlı olamamıştı. Daha başında, “Dünyanın en muhteşem cenaze töreni” deyip işin içinden ıkıverdiler!..

Forbos'taki tören ise, Başkenttekini de aratacak bir kargaşa hengamesiydi ama, Tekelon medyası ihtişam damgasını eline almıştı bir kere, o karnaval görüntüsünün üzerine de onu hemen basıverdi!..

Herneyse, kargaşaydı, ihtişamdı, rezaletti, intizamdı.. her kafadan çıkan bütün bu ayrı sesler bir yana, Don Casito Eskobar Nantes Gutal nihayet toprağa da verilmişti!.. Yepyeni mermerlerin ısıldayan anıt mezardaki gömme töreninin, en bitkin kişisi hiç şüphe yok Senyorita Gutal'dı. En fazla ilgi çeken, sırf bu tören için alelacele diktirdiği siyah kostümü içinde acıdan taşlaşmış gibi durmaya çabalayan Tanya, en düşüncelisi Es Pederos, en ilgisizi genç Bakan Robokon, en sevimsi Forbos'un yeni Belediye Başkanı Don Sıvasol, en uygunsuzu da hafif çiseleyen yağmura rağmen, omuz başlarına kadar açık ve renkli mi renkli bir giysi içinde, sağa sola davetkâr bakışlar atan ses yıldızı Amelia Sayilos'tu.

Senyorita Gutal, anıt mezara asker nöbetçi konmasını istemişti. Tabii gene vasiyet gereğince!.. Asker yerine, Don Gutal'ın kurduğu parti ile bağlandığı St. Kadros mezhebinin elemanları, bekçilik işini pekâlâ yapabilirlerdi. Forbos valisi bu asil istek karşısında uymaktan başka ne yapabiliirdi ki, hemen bir emirle kalabalık çekildikten sonra nöbete hazırlanan küt'ayı geri çekti. Ama çok değil, bir hafta sonra, bazı münasebetsizlerin, belki de teröristlerin, anıt mezarın o canım mermerlerine birtakım yazılar çiziktirdikleri görülünce, işi gene askere bırakmaktan başka çare kalmamıştır.

“Ki Viva Kakando, Morto Haveno Esperanto”

Mermerlere yazılan cümle bu idi. Tekelonca'dan çevirisi:

“ Kim etrafına pislik saçarak yaşarsa, hayal ettiği cennete göçer” şeklindeki bu ifade besbelliydi ki, öyle sokak çocuklarının veya basit teröristlerin falan harcı değildi.

Bu, tek cümle içinde bir devrin hicvi, Tekelonya tarihinin önemli parçalarından birine buruk kara bir mizah aynasının tutulmasıydı!..

Ben, ilk duyduğum zaman sizden saklayacak değilim ya, dostum Caramba'dan şüphelenmiştim. Hâlâ da bu kuşkuyu taşıyım ama ne zaman açacak olsam, o hep laf karıştırmış ve işi tam aydınlatmama imkân bırakmamıştır.

Ama bugün dahi Tekelonya'nın pek çok evinde, iş yerinde, küçük küçük kuşe kâğıtlara basılmış Don Gutal'ın anıt mezarının resmi ve altındaki bu cümleyi bir yerlerde saklayan sürüyle insan vardır. Hoş, bizim Caramba'ya sorarsanız, dua gibi birşey olmuş o!.. Mezarın önünden geçenler haç çıkarırken, artık hep onu mırıldanıyorlarmış:

“ Ki Viva Kakando, Morto Haveno Esperanto!..”

D.G.S. = DON GUTAL'DAN SONRA

Cenazenin toprağa verildiği günün akşamı, Es Pederos Başkentte hükûmetini toplantıya çağırmişti bile. Yüzü ömründe hiç gülmemiş gibi kaskatıydı, hemen konuya girerek:

- Sıradaki bütün yasa tasarılarını hemen meclise gönderiniz, dedikten sonra, Hesap Sorma Bakanına döndü:

- Elindeki dosya sayısı kaçta yükseldi?

- 480 efendim.

- İyi, 500 olunca bana hemen haber ver. Çok da gecikmesin, anlaşıldı mı?

Bakan hafifçe kıcını kaldırıp eğildi:

- Başüstüne efendim.

Es Pederos bu defa Adalet Bakanına sordu:

- Serbest piyasa ekonomisinin adaletle uygulanma yasağı nasıl sonuçlar veriyor?

- Yarı yarıya başarılıyız diyebilirim. Ama şiddetle işin üzerindeyiz.

Es Pederos:

- Adalette yüzde elli doğruluk az değil ama, yeterli de değildir, en az seksene çıkabilmeliyiz!.

Adalet Bakanı da kıcını hafifçe kaldırıp eğildi:

- Haklısınız, çalışacağız efendim!..

Es Pederos şimdi de İçişleri Baanına dönmüştü:

- Ya sizdeki sonuç? O pis kanunu kaldırdık ama, her devlet kapısında hâlâ derin izleri olduğuna dair şikâyetler alıyorum.

- Bizde.. dedi, İçişleri Bakanı, iyileşme ölçüsü hâlâ yüzde 15-20 seviyesinde!.. Bütün gayretlerimize rağmen, çok ağır ilerliyebiliyoruz. Uzmanlarım, analistlerim, buna sebep olarak, İçişleri kadrosunun, Don Gotal kanunundan önce de aşağı yukarı serbest pazar ekonomisine benzer bir uygulama içinde olmasını gösteriyorlar ki, buna katılıyorum..

Tanya Dudu hemen atıldı:

- Benim kadrom için de aynı durum bahis konusu, daha önce de...

O sözünü tamamlamadan Gümrükler Bakanı adeta bağırdı:

- Ya ben ne yapacağım? Benim kadroma Don Gotal'ın o kanunu hiçbir yenilik getirmemiştir ki, işlem öteden beri aynı iken, sadece kanuni olmuştur o kadar. Biz kanunu kaldırıncı da, işlem gene yerinde kaldı ve eskisi gibi kanunsuz oldu gene!..

- Yani? diye sordu Es Pederos, iyileşme nisbeti sıfır mı?

Çok realist ve rahat bir adamdı Gümrükler Bakanı, hiç duraksamadan:

- Evet efendim..dedi, bir değil, hatta iki sıfır!..

Es Pederos'un yüzü büsbütün katılaşmıştı, diğerlerine sormaya dili varmaz gibiydi. Çaresiz konuyu değiştirmeye yöneldi ve Tanya Dudu'ya:

- Döviz durumumuz? diye sordu.

Tanya yutkundu, dudaklarını ıslattı ve hafif bir sesle:

- Ameliyatın çok büyük masraflarına rağmen açık vermedik ama.. dedi, rezervimiz güvenli bir noktada da değil!.. Yalnız Amerika'dan ümitli finansman işaretleri geldi ki size bunları arzetmiştim, onlar gerçekleşir, şu günlerde artma istidadı gösteren exportumuz da gürelediği kadar yağarsa ki yağacaktır bence, meselenin içinden çıkarız sanıyorum.

Bakanlar, ikisi arasındaki bu konuşmayı, az bildikleri bir dili şakır şakır konuşan iki insanı görmüşlerin hayranlığı içinde dinliyorlardı. "Döviz, konvertibilite, egalite, export, import, sensibilitte..ne güzel kelimelerdi bunlar, finans diyorlardı, ne de güzel söylüyorlardı. Parite diyorlardı, amma da güzel patlatıyorlardı haa..

Ahh!.. şunları biraz öğrenmek varmış ama politikaya erken atılmayı da bırakamazdım ya.." İçlerinden bu ve buna benzer özentiler geçmeyi, hemen hemen yoktu!..

Es Pederos, Tanya ile biraz daha dövizli, ödemeler dengeli, pariteli.. konuştuktan sonra:

- Peki çocuklar.. dedi, bugünlük bu kadar. Başkentten ayrılmayın, biliyorsunuz şimdi başımıza bir de Devlet Başkanlığı seçimi geldi çattı. Herkes bu konuda bu dakikadan itibaren fikir üretmeye başlamalıdır. Önümüzdeki günler çok olaya gebe gözüküyor, uyanık olmak zorundayız.

Ve arabasına atladığı gibi rezidansa koştu.

Kapıdaki, kameraman, fotoğrafçı ve gazeteci kalabalığı bu sefer her zamankinden fazlaydı. Medya Don Gutal'ın ölümü üzerine ona ayırdığı eleman bölümünü, sanki buna eklemiş gibiydi. Ama hayır, az sonra anlaşıldı ki, aldıkları koku onları oraya yığmıştır. Evet, Es Pederos'un rezidansa ayak basmasından bir dakika sonraydı ki, Don Gutal'ın oğlu Don Gutal Jr. muazzam bir limuzin içinde, kapıda arzı endam eylemekte ve soruları cevapsız bırakarak hemen içeri süzülmekteydi...

Bir saat sonra dışarı çıktığı zaman da, Don Gutal Jr. yine suskunluğunu korumuş ve bir alay soruya karşılık sadece:

- Es Pederos, babamla kardeş gibiydi. Demek ki benim de amcam gibidir!.. demekle yetinmiştir.

Ve ancak üç gün sonradır ki, "Mülakat"ın gerçek yüzü ayan beyan görülebildi:

O gün bir Çarşamba günüydü ve Parlamento 15 dakikalık bir toplantı sonunda hükûmetin teklif ettiği iki maddelik bir yasayı oy çokluğu ile kabul ediyordu. Sonradan halkın "Yeğen Yasası" adını verdiği ve hâlâ da öyle anılan bu yasaya göre, Don Gutal Jr. "Milli Yeğen" ilan ediliyor ve mallarına, mülküne, servetine, sağmanına hesap sorulması yasaklanıyordu!..

Medya bu kanuna, bir ikisi dışında, pek aldırmamıştır. Sanki pek doğalmış gibi davrananları bile vardı. Hele Es Pederos birkaç gün sonra Forbos nehri üzerindeki devriye motorlarından birisini

ve iki adet de helikopteri bir sürü hizmetkârla birlikte Sinyorita Gutal'ın emrine verince, Tekelon medyasının ağzı iyice kulaklarına varmıştı.

“Kadirbilirliğin böylesi ancak Es Pederos'a yakışır” diyorlardı da başka söze gerek görmüyorlardı.

Es Pederos bununla da yetinmez. Senyorita Gutal'ın yurtdışı gezilerinde kendisine Büyükelçi mertebesinde bir sivil görevli ile, Albay rütbesinde bir askeri temsilcinin eşlik etmesi kararını da çıkarıverir!..

Ve.. galiba Başbakanlığının son icraatı olarak da akıllarda Don Gutal ailesine karşı gösterdiği bu ilgiden başka birşey yoktur!..

Sahi bir de Tekelonya'nın her şehrine bir üniversite kurma kararını Parlamentodan koparmış ve bazı illerde kerpiç, bazı illerde ahşap, bazılarında da beton evlerden oluşan ve başlarına sadece birer rektör tayin edilen, ama hepsi de pek parlak adlarla süslü, hayali üniversiteleri, Tekelon eğitimine hediye eylemiştir!..

“Olsun..” diyorlardı arkadaşlarının hepsi de, bir defa başladık ya, profesörleri de, doçentleri de, laboratuvarları, cihazları, araçları gereçleri da yavaş yavaş olur, şimdi yüzlerce üniversitemiz var ya, sen ona bak!..”

Böylece Tekelonya, güney yarım kürenin en fazla üniversiteli, en yüksek enflasyonlu, en kalabalık nüfuslu, en bereketli topraklı, en rüşvetçi memurlu, en ihtilalci ordulu, en çalçene politikacılı, en kirli medyalı, en vurdum duymaz yığınli bir ülkesi olaraak... evet tam tamına da böyle olaraak Don Gutal'dan boşalan Cumhurbaşkanlığına Es Pederos'un aday olmasıyla birlikte bir daha çalkalanıverdi!..

Aslında o koltuğa daha layık olanı da yoktu doğrusu. Hatta Don Gutal'ın oturmasıyla hayli sarsılmış, hafıfsenmiş ve itibar gradosu alabildiğine sarsılmış olan Devlet Başkanlığının, ancak Es Pederos gibi karizmatik bir liderin varlığı ile, eski saygınlığına kavuşacağı inancı, akli başında herkeste vardı.

Bu vardı ve Es Pederos'un Cumhurbaşkanlığı olağandı veya kolaydı da, arkası ne olacaktı?

Bizzat Es Pederos, Tekelon halkına karşı bunu da adeta garanti etmiştir:

“ Doğruluk partisi, diyordu, öyle köklü öyle zengin kadrolu ve öylesine engin deneyimlidir ki, kolaylıkla birçok Başkan ve dola-yısıyla Başbakan çıkarabilir!..”

Sanırım, bu iddiaya Tekelon vatandaşlarından önce, onun parti-si inanmış ve hemen yapışmış olmalı ki, birkaç gün sonra Parla-mentoda görkemli bir seçim ciddiyeti içinde Es Pederos’u Teke-lonya’nın onuncu Cmhurbaşkanı seçiverdiler!..

Ve onun Devlet Başkanlığına sıçramasıyla boşalan parti başkanlı-ğına, hani o, “köklü, zengin kadrolu, engin deneyimli ve içinden bir-çok başkan çıkarmaya yeterli” Doğruluk Partisi var ya, Tanya Du-du’dan başkasını çıkaramadı ve böylece Es Pederos’tan boşalan Baş-bakanlığa da Tekelon tarihinde ilk defa bir kadın getirilmiş oldu!..

Ve işte onun gelmesiyle birlikte biz de, Tanya Duda devrinin i-yi anlaşılması için yaptığımız geçmişe dönük kısa gezintiyi ta-mamlayarak, gene hikâyemizin başına dönmüş olduk!..

DEMİR MASKE

Es Pederos’un Cumhurbaşkanlığına gelmesini ben Londra’da öğle üzeri TV’den öğrendim. Ünlü BBC:

“ Tekelonya Devlet Başkanlığına ülkenin en deneyimli ve usta politikacısı Başbakan Es Pederos seçildi” dedikten sonra, yeni Başkanın hayat hikâyesini anlatmış ve bu seçimin Batı dünyasında da sevinçle karşılandığını söylemişti.

Es Pederos’u Tekelonya’ya ikinci gidişimde tanımıştım. Haberi duyunca kafamdan yılları bir bir saydım, aşağı yukarı otuza yakla-şıyordu. O zamanlar gepgenç bir parti lideriydi. Dostum Emilio Caramba onu dilinden hiç düşürmez ve asla laf söyletmezdi. Arka-daşımın kolay adam beğenmezlerden olduğunu bilmesem o kadar üzerinde durmazdım. Ama kimseleri beğenmeyen ve tenkid ve hatta hiciv oklarını fırlattığı zaman karşısında adam barındırmayan bir Caramba’nın, bu genç politikacıya bu derece hayran olabilme-si, doğrusu ya gazetecilik merakımı kırbaçlamıştı.

“ Tanışmak isterdim” dememle birlikte, o da sanki bunu bekliyormuş gibi:

“ Tamam, yarın için bir randevu ayarlarım hemen gideriz” deyivermişti.

Ertesi günü sabah sabah Başkentte idik ve otele inip kendimize çeki düzen verecek kadar bir vaktimiz ancak vardı. Ama Emilio bu vakti dahi Es Pederos’un yanında geçirmemizde ısrar ettiği için doğru onun evine gitmiştik. İnsanların birbirlerini anlamaları ve sevmeleri için bazan yıllar ve yıllar geçirmeleri gerektiği ne kadar doğruysa, ilk karşılaştıkları anda birbirlerine ısınıp sanki bin yıldan beri tanışmaktaymışlar gibi kaynaşmaları da herhalde en az o kadar doğrudur.

Benim Es Péderos’la dostluğum bu ikinci bölümdendir. Öyle başladı ve o devrede Tekelonya’da kalabildiğim iki yıl boyunca da aynı içtenlikle hep devam etti. Hele Tekelonca’yı yalnız konuşacak kadar değil, şair Emilio Caramba gibi titiz bir Tekelonca uzmanının ifadesiyle, en az Tekelon medyası üstatları kadar yazacak hale gelmemden sonradır ki, bu dostluk büsbütün kökleşmiştir.

Emilio, aramızdaki yakınlığı hep keyifle izlemiş ve Es Pederos’taki dostluk anlayışının, soylu Tekelonlara has bir sağlık ve sağlamlık içinde olduğunu vurgulamıştır.

Gerçekten de öyleydi, kapısının bana her zaman açık olduğunu söylemişti. Kapısını her zaman açık buldum.

Beni her derdini paylaşacak kadar yakın bulduğunu söylemişti. Onu her derdini her zaman paylaşır buldum. Dostsun dedi, dost gördüm. Kardeşsin dedi, kardeş buldum.

Bunları neden mi yazıyorum?.. Devlet Başkanı seçilmesini duyduğum zaman canlanan hatıraların şüphesiz etkisi büyük, ama asıl, dostum Emilio Caramba’dan aldığım yeni mektubu daha iyi değerlendirmeniz için!.. Zira Es Pederos’la bu yakınlığım bilinmeden, ünlü bir Tekelon şairinin bir yabancından yardım istemesine anlam vermek mümkün değildir.

İşte mektup:

“Aziz dostum,

Eşinin iyileştiği haberini aldığım zaman, dünyalar benim oldu. Tanrıdan bir daha böyle büyüğünü değil, en küçük bir sıkıntıyı bile sana ve ailene vermemesini niyaz ediyorum.

Ama ne saklıyayım, geleceğine dair en ufak bir işareti dahi henüz alamamış olmam, sevincimi gölgeliyor ve bu sebeptendir ki, nihayet sana bu mektubu yazmak zorunluğuna düşmüş bulunuyorum.

Açık konuşayım, bugüne kadar, sevdiğin Tekelonya'yı yeni havasıyla görüp koklaman için buraya gelmeni istiyor ve işi daha çok hasret giderip eğlenme olarak görüyordum. Ama değerli dostum, aradan geçen aylar zarfında, durum değişti ve ben bu defa senin yardımına gerek duyarak sesleniyor ve mutlaka gelmeni istiyorum.

Merakını biraz gidermek için şu kadarını söyleyebilirim, beraberce bir konuyu inceleyip araştırmamız berce şart olmuştur ve bu konu, senin de yakından tanıdığın ve çok sevdiğini bildiğim, Es Pederos'la ilgilidir.

Bildiğin gibi Es Pederos birkaç aydır Cumhurbaşkanımızdır ve Başbakanımız da gene daha önce bildirdiğim gibi bir kadındır. Es Pederos'la ilgili ne gibi bir incelememiz olabilir? sorusunu, üzülen cevapsız bırakmak zorundayım. Aslında bunu kendi kendime bile güç tekrarladığım anlar çok oldu. Ama öyle kıvrandım, öyle garip duygulara düştüm ki, nihayet senden başkasına açılmaya-çağımı ve senden başkasından yardım istememe imkan olmadığını görerek kalemi elime aldım.

Haydi dostum, hemen kalk ve buraya koş!.. Katlanabileceğinden emin olsam eşini de beraber getir bize şeref verir diyeceğim ama, henüz tamamlanmamış o tatlı nekahati, buradaki sıkıntılarla bozacağımızdan korkuyorum. Tabii karar sizlerindir. Ben sadece bekliyorum. Ve tekrar tekrar gözlerinden öperek, sana, yardımına, herşeyden fazla ihtiyaç duyduğumu bir defa daha söylüyorum.

Geleceğin haberini aldığım an sıkıntılarımin en az yarısını atacağımdan eminim.

Daima dostum

Emilio Antonius Caramba”

Mektubu eşime uzattığım zaman o içindekileri bilmiş gibi:

“ Bu defa daha ilginç sebeplerle seni çağırıyor olsa gerek..” deyip beni şaşırtmıştı. Ve mektubu okur okumaz da:

- Artık gitmen şart oldu!.. diyerek meseleyi noktaladı.

Hemen hazırlığa koyuldum. Oğlum, kızlarım, gelinim, torunlarım, hepsi, bir süredir eşimin yanında pervaneler gibiydiler. Böylece arkamda merak edilecek bir taraf bırakmadığıma inanıyordum. Üstelik de ben olmadığım zamanlar, onların daha da rahat bir yaşam tutturabildiklerini kestirmek zor birşey değildi.

Akşam üzeri eve döndüğüm zaman, herşeyim tamamıdı. Uçak biletim, pasaportum, götüreceğim valizler ve ufak tefek hediyeliklerim! Herkesten vize yerine giriş parası alan Tekelonya, beni bundan da muaf tutuyordu. 1971’de yazdığım, “Pablo’nun Gülüşü” bana Tekelonya’nın büyük edebiyat ödülünün yanı sıra bir de fahri hemşerilik kazandırdığı için, bu konuda problemim yoktu. Ayrıca ödülün yüklü tutarını ve kitaptan gelmekte olan paylarımı, hep Tekelonya’da bıraktığım için, paraca bir meselemin olması da bahis konusu değildi!..

Saat farkını hesaplayarak, gece yarısına doğru, dostum Emilio’ya telefon ettim. Başkentteki evi cevap vermedi. Bu sefer Forbos’taki yazlığını aradım, hemen karşıma çıktı ve daha geleceğimi söylememe vakit bırakmadan:

- Uçağın hangisi? onu söyle!.. diye öyle bir bağırdı ki, telefonu elimden atıyordum.

Tekelonya’ya İngiliz hava yolları Londra’dan günde dört uçak kaldırır. Bunların ikisi dev jetlerdir ve hep hınca hınç doludurlar. Biri sabah çok erken, diğeri akşam geç saatte kalkan, öbür ikisi ise, daha küçük fakat lüks uçaklardır ve genellikle de fazla dolu olmazlar. Ben hep sabah çok erken olanını yeğlemişimdir. Erkenden varırım, günümü değerlendiririm ve hele Forbos’un o latif sabah serinliği, yerini buğulu bir sıcağa terketmeden oraya varmanın keyfini çıkarırım.

Bu seferki uçak daha da تنها idi ve iki buçuk saatlik yol boyunca, güzel İngiliz hosteslerin ikram yarışına hedef olan beş on kişi arasında olmanın rehaveti ile uyuşmuşken, tekerleklerin ünlü Forbos hava limanının pistine değmesiyle silkindim.

Birden göğsümü sıkıştıran bir heyecan dalgasının yavaş yavaş bütün vücuduma yayıldığını farkettim ve uçağın kara yolculuğu bitinceye kadar da gözlerimi açmadım.

Uçağın durmasıyla beraber de, hoparlörden adımın söylendiğini ve pistte bir arabayla görevlilerin beni beklediğinin anlatıldığını duydum. Zaten aynı anda pencereden dostum Emilio'nun yakışıklı yüzünü ve her zamanki şıklığı içindeki zarif ve dimdik vücudunu görmüştüm.

Karşılaştığımız anı hiç unutmayacağım. Kucaklaşırken, gözlerindeki yaşları tutumamıştı ve:

“Ah! dostum, gerçek ve vefalı dostum”dan başka bir söz bilmezmiş gibi, pistin ucuna getirdiği iltimaslı arabaya varıncaya kadar sadece bunu söyledi durdu. Pasaportumu almış olan güler yüzlü Tekelon polisini, arabada bekledik, bu arada eşyalarım getirilip bagaja yerleştirilirken, polis de pasaportu damgalatıp getirmişti ve onun eli arabanın penceresinden çekilir çekilmez de Emilio şoföre:

- Çabuk, doğru bize gidiyoruz, gerekirse sirenini bile kullanabilirsin!.. diyerek arkasına yaslandı!..

Heyecan içinde, pencereden dışarı bakıyorum. Tekelonya'nın, kalbi, dimağı, hemen herşeyi olan Forbos, aradan geçen çeyrek yüzyıl içinde, gerçekten değişmiş ve ilk görünümüne göre, çağımızın şehirleri saran beton sıtması ve gökdelen sar'asından, o da kendini kurtaramamıştı.

Emilio, daima zerafetten yana olan Emilio, yüzünü buruşturarak:

- Daha bu birşey değil, sen Forbos ırmağının iki yakasını gör de, o zaman fikrini söyle!.. dediği zamana bunu daha çok dostumun aşırı titizliğine vermiştim ve bence dünyanın en güzel peyzajlarını oluşturan Forbos kıyılarının ne kadar uğraşılsa, kolay bozulamayacağına inandığım için, gülüp geçmiştim. Ama Emilio'nun Forbos'un, “eski kıyı” dedikleri karşı tarafındaki latif bir tepenin üzerine oturtulmuş babadan yadigâr güzelim villasına vardığımız zaman, ağlamaklıydım. Çevre öylesine betonlaşmış, yeşil öylesine öldürülmüştü ki, insanın aklı duruyor ve yapana lanet yağdırmak için diline gelen küfürler, duygularını doyuramıyordu.

Emilio, çantalarını içeri taşıırken, çok tatlı anılarla dolu olan o canım verendada donmuş gibi durup, vadiyi dolduran beton yığının ve çevreyi saran yapı çirkinliklerini seyreden beni, kolumdan çekti ve:

- Haydi..dedi, içeri girelim, Forbos'ta bazı evlerin içleri olsun teselli kaynağı halini koruyabiliyor. İsa hakkı için benimki, henüz bu sınıftan olmak vasfını kaybetmedi.

Gerçekten de Emilio'nun babasından kalan bu güzel villa, galiba hayatımda gördüğüm evlerin en zevkli döşenmişti idi. Baha biçilmez antika eşya, öyle zerafetle serpiştirilmiş ve herbiri yerleştiği yere öyle bir hava getirmişti ki, bir tekini dahi yerinden oynatsanız villayı saran sihirli denge bozulacak sanırdınız. Bunda Emilio'nun eşi Mafalda'nın payı elbette büyüktür. Ünlü İtalyan kontu Savinelli'nin büyük kızı olan Mafalda, asaleti kadar güzellik ve zenginliği kadar da incelik taşımasıyla ünlü bir tabiat harikasıdır.

Yakışıklı Emilio, Roma'da bir sanat incelemesi yaparken onu tanımış, birbirlerine âşık olduklarını anladıkları anda da, evlenip Tekelonya'ya getirivermiştir. Doğrusu ya, Mafalda'nın Roma'daki görkemli yaşamı ile Tekelonya'da Emilio'nun ona verdiği hayat tarzı arasında hemen hemen hiç fark yoktu. Hatta genç kadın kısa bir süre sonra, eşinin ülkesine öyle alıştı ve onu öyle sevip benimsedi ki, ilk zamanlar, yılda iki üç defa gittiği İtalya'yı, babasının ısrarları ve özlemi dışında sonunda aramaz oldu çıktı. Ama yine de, özellikle Emilio'nun tavsiyesine uyarak, yılda bir defa, kızları Sofia'yı da alarak babasına gider ve her dönüşünde de:

“ Yemin ederim, Tekelonya'yı daha çok seviyorum, bir daha ısrar etme birkaç yıl gitmeyeceğim” diyerek eşinin boynuna atılır.

Benim bu gidişimde de, Mafalda'nın Roma seferi sırasıydı artık gerçekten buna kendisi gerek duyduğu için mi gitmişti, yoksa dostum kafasında beni de içine kattığı planı rahat uygulayabilmek için mi ayarlamıştı, pek üzerinde durmadım. İkinci ihtimal bence çok daha akla yakındı ama, Emilio'nun konuşulmasını istemediği bir konuyu öylesine kilitleyip tıkmak gibi bir katılığı vardır ki, deşemezsiniz de, aşamazsınız da..

Nitekim:

- Mafalda ile Sofia'dan güzel haberler almışsındır, nasıllar? de-yişimi, az önce çıkardığım ceketimi koltuğun arkasından alıp, eli-me tutuştururken:

- Çok iyiler, sana sevgileri var, haydi odana çık da dinlen, bir saat sonra kütüphanede buluşuruz! diyerek geçiştirivermişti!..

Ve merdivenin henüz yarısına varmışım ki, arkamdan bağırdı:

- Öğle yemeğini, senin sevdiğin Margoliso'da yiyeceğiz.

Margoliso, Forbos ırmağının, ne yapılsa bozulmaz maviliğine eteklerini yaymış, yemyeşil bir tepeliğin üzerinde sanat harikası bir yapıdır. Yüz elli yıl kadar önce, Tekelonya henüz Cumhuriyet değilken, ülkeye hâkim olan Hanedan'ın av köşkü olarak kullandığı bu zarif binayı, Cumhuriyetin ilk yıllarında, önce san'at sergileri için, daha sonra askeri toplantılar için ve en sonunda da, Tekelonya'ya, "gelmiş geçmiş en büyük şef" ünvanını kazanan Margoliso'nun hatırına, lokanta olarak kullanmayı uygun görmüşlerdir.

Diğerlerini bilmem ama ben bu son kararı hep alkışladım ve dünyanın başka bir köşesinde bunu geçebilecek bir lokanta nefaseti henüz göremedim.

Şüphe yok, Margoliso da kazandığı ünvanı kelimenin tam anlamıyla hak etmişti. Son gelişimde imzalamamı istediği kitabımla fotoğrafımı kendisine uzattığım zaman:

"Tekelonya'da sizi sevmeyen birini görürsem, ona zehirlerden öyle nefis bir yemek yapacağım ki, zevk içinde ölmezse bana da Margoliso usta demesinler!.." deyişini hatırladıkça hep gülerim. O gün lokantayı doldurmuş olan, çoğu san'atçı ve politikacı müşteri kalabalığı, Margoliso'yu hem alkışlamış, hem de masalarına her gelişinde ona takılmışlardı:

Doğrusu sen zehiri bile öyle tatlandırırsın ki, şimdi gel de şu yediğimizden kuşkulana!..

Ama o herkese laf yetiştirmekte de, aşçılığı kadar ustaydı. Mesela aksiliği ile şöhretli yazar Zanga'ya:

"Sana göre değil, sana göre değil, sana zehiri pişirsem, aksiliğinle onu tatlı yapar gene kurtulursun!.." demesi, Tekelonya'da halla söylenir durur!..

Ve evet işte bu Margoliso'ya girdiğimiz zaman, saat on üçü biraz geçiyordu ve köşedeki yuvarlak masanın iki kişi için hazırlanmış olduğunu hemen farkettim. Aynı anda da bir garsonu azarlamayı yarım bırakan sevimli Margoliso koşarak ellerime sarıldı:

“Senyor.. Seryor.. Ne kadar uzattınız, neredeyse artık hiç gelmeyeceğinize inanıyordum. İhtiyar Margoliso sana bir daha Senyoru görmek nasip olmayacak” demeye başlamıştım.

Tombul elleri sıcaktı. Onu Tekelon adetlerine uyarak kucakladım. Gülerek bizi seyreden Emilio, Margoliso'nun ölçüyü hiçbir zaman kaçırmayacağını bildiği için yerine oturmuştu bile ve onun oturmasıyla birlikte de patron önümüzde, gövdesinin elverdiği ölçüde eğildikten sonra çekiliverdi.

İki dost artık başbaşayız ve galiba yemek sonuna kadar böyle kalabilmemizin bütün şartları Emilio tarafından hazırlanmış olmalı ki, üç saat süren konuşmamız, yememiz, içmemiz zarfında bir garson ancak iki defa yemek getirmek için sessizce masamıza uğradı ve hayret edilecek bir çabuklukla işini görüp uzaklaştı.

Emilio'yu hiç bu kadar durgun, tereddütlü ve tutuk görmemiştim.

- Haydi artık lütfen anlat da meraktan kurtulayım. Neymiş Es Pederos'la ilgili konumuz? diye lafı deşmeye çalıştığım halde, o lüzumsuz hareketler yapıyor, eşinin hediyesi olduğunu bildiğim o zarif çakmağını evirip çeviriyor ve biraz önce içtiği şarabından birkaç yudum daha almak gereğini duyarak bir türlü konuya giremiyordu.

- Sende dedim, bir gariplik var. Bu, ya anlatacaklarının doğruluğundan emin olmadığını, yahut da bana güvenmekte bir tereddütün olduğunu gösteriyor, acaba hangisi?

Birden derin bir nefes koyverdi ve hemen:

- Herhalde ikincisi değil, bunu düşünmen bile bana haksızlıktır, dedikten sonra, gene biraz duraklayıp ekledi:

- Aslında birincisi de pek değil ama, söze nasıl başlayacağımı, geleceğini öğrendiğim günden beri düşünmekteyim ve bin türlü giriş de aslında buldum ama bir seçme yapamadığım için...

Sözünü keserek:

- Ne yani? dedim, iki yabancı gibi, birbirimize hitabet çalım

mı yapacağız? Aklına nasıl ve ne geliyorsa, çıkar şu biçimli dudaklarından da duyalım.

Güldü ve:

- Bana bak dedi, önce beni hayal âleminde sapıtmış biri gözüyle görmeyeceğine söz ver.

Hemen:

- Verdim..dedim, ben senin şairliğinin nerelere kadar uzanabileceğini senden iyi bilirim.

- Pekiy öyleyse.. diyerek rahat bir soluk koyverdikten sonra nihayet anlatmaya başladı.

- Sana Es Pederos'un değişimi söylentilerini yazmıştım. Doğrusu ya, bu terane başladığı zaman hayli gülmüşümdür. Çok iyi tanıdığım Es Pederos'un da elbette bilgiden yana ilerleyeceğini, deneyimden yana dolup taşarak birtakım yeni fikirlere açılacağını biliyor ve tabii buluyordum. Ama onun etrafına halkalanan değişmişlik böylesi değişildi ki... Onun eski muarızları, askeri darbeye hayli sarsılmışlar ve bu sarsıntı üzerine geliveren Rusya'nın yıkılışı karşısında da büsbütün boşlukta kalarak tutunacak dal aramaya başlamışlardı. Bu dal, pekâlâ da Es Pederos olabilirdi, fakat Es Pederos ne kadar samimi bir hürriyetçi ve demokrasici idiyse, bunlar yıllar yılı onun bu en belirgin tarafını tersine büküp göstermeye çabalamışlar ve böylece bu yüzde yüz hürriyetçi adamdan demokrasi ve hürriyetler karşıtı bir kişi çıkarmak gayretine düşmüşlerdi!. Pekiy şimdi ne yapmalıydılar? En namuslu daha doğrusu tek namuslu yol elbette, "biz hata ettik, yanılmışız, o öyle değil, böyleymiş" demekti ama, bunlarda namus...

Sözünü kesip, geniş pencereden alabildiğine görünen Forbos ırmağının mavi sularına bir süre baktıktan sonra devam etti:

- Bizim Forbos nehrinde mantar aramaya benzer!.. Böylece onlar da ne yaptılar, kendilerine yakışan ama şüphesiz en anormal olan yolu seçerek, "Es Pederos değişti" demeye başladılar.. Bu o kadar yayıldı ve söylendi ki, nihayet Es Pederos'un yakınları ve çevresi ve sonunda da galiba kendisi, bunu kabullenip çıktılar işin içinden..

İlgiyle dinliyordum ama buraya kadar anlatılanlar pek bilinen şeylerdi, en ufak bir başkalık veya meraklı bir olaya ipucu olacak

bir yenilik de taşıyorlardı. Dostum düşüncelerimi okumuş gibi:

- Acele etme sabret.. dedi, sana bildiklerini tekrarlayıp lafazanlık yapıyor değilim. Ama meseleyi taa başından almakta da mutlaka yarar var. Evet bu değişme hikâyesi öyle çok söylendi, yazıldı ki, nihayet beni de kavırarak meseleye şahsen karar vermem gereğine âdeta mıhladı. Es Pederos ile yakınlığımı biliyorsun, gerçi özellikle bu defaki Başbakanlığında eskisi kadar dostlarına vakit ayıramıyordu ama, biz onu sevenler, bunda da haklı buluyor ve devraldığı rezaletler yumağını rahatça çözebilmesi için hep uzak durmaya çalışıyorduk. Hapisten çıkarıldığı gün onu görmüştüm. Evindeki kalabalık arasında kucaklaşıp beş on dakika yan yana oturabildim.

O capcanlı ve azimli, üstelik de büsbütün şevkli görünme gayreti içinde idi.

Başbaşa kalmamıza imkân olmadığı gibi, o dağdağada buna pek gerek de yoktu.

Atıldım:

- Peki Başbakan olduktan sonra?

- O zaman da ancak üç dört defa görüşebildik. Dediğim gibi, biz onu sevenler için herşeyden önce başarısı geliyordu ve devraldığı zorluklar yükünü hafifletebilmekte ihtiyacı olan zamanı ondan çalmak, bizlere ters düşüyordu. Ama o üç dört görüşmemde de yalnız kalamadığımız veya o böyle istediğinden yalnız olamadığımız için, ben onda bir değişme göremedim. Gerçi eskisi kadar içten değildi ama, etrafımız insan doluydu ve işinin başından aşkın oluşu öylesine meydandaydı ki, böyle bir yük altında eski bir dosta gösterilen sıcaklık derecesinin ölçülmesi ancak tuhafılık olurdu!..

Emilio sıkıntıyla kıpırdadığımı farketti:

- Hayır seni sıktığımı bile bile istediğim sırayı izleyeceğim ve patlasan da dinleyeceksin.

Gülerek:

- Hiç de sıkılmadım sadece merakım arttı o kadar, dedim.

Ünlü Havana purolarından birini yakarken beni duymamış gibi devam etti:

- Değişip değişmeme konusunda şahsi gözlemlerimi maalesef

fazla uzatamadım. Azmimi kaybetmiş değildim ve bu defa olmazsa başka sefere diyebilecek kadar da yakınlığım ve imkânlarım vardı. Ama her seferinde o yalnız kalmamamıza bilhassa itina mı etti, yoksa şartlar öyle mi denk getirdi, bilemiyeceğim. Bildiğim tek şey, soracaklarımı soramaz olduğum, öğrenip anlamak istediklerimi araştıramaz olduğumdur ve bunlar ancak onunla başbaşa kalmak şartına bağlı oldukları içindir ki boşlukta kalmışlardır. Fakat meydandaki, hatta taa tepedeki bir politikacının nasıl bir değişim veya oluşum tablosu çizdiğini görmek için, sadece şahsi sorulara gerek olduğunu söylemek de elbette çocukluk olur!.. O politikacı veya Başbakan nihayet ortaya bir alay tavrı ve icraat salar ve onların geçmişle karşılaştırılması, meseleyi aydınlatmaya tam yetmese de, kuvvetli bir ışık tutar!.. Nitekim ben de çekildiğim köşemden bu defa onları ele alıp incelemeye koyulduğum zaman, gördüm ki, Es Pederos, aslaa eski Es Pederos değildir!.. Değişmiş, hatta bir eldivenin içi dışına çekilmiş parmakları gibi, tersine çevrilmiştir.

Bir puro yakmaya bu defa ben ihtiyaç duydum ve o zarif çakmağını uzatırken mırıldandım:

- Bunu senin söylemen önemli.

Gözleri karşı yamaçlarda birşey arıyor gibi bir süre takılı kaldı ve sonra gerçekten hüznü dolu bir sesle devam etti:

- Bu sonuca vardığım zaman, nasıl sıkıldığımı, nasıl bunalıp şaşırıldığımı tahmin edersin. Değişme, kendilerine, sanki bir zamanın değer tanımaz azgınları ve şirretleri olmak marifetmiş gibi, “68 kuşağı” adını takmakla övünen biçarelerin övdüğü yönde olmasa elbette mesele yoktu!.. Değişme, komünistlerin ve her hamleye hayır demeyi yıllar yılı marifet saymış fasıkı mahrûmların övdükleri istikamette olmasa elbette mesele yoktu!.. Ve değişme Es Pederos’un yıllar yılı yerden yere vurduğu Don Gutal anlayışının ve icraatının koştuğu ufuk çizgisinde olmasa, elbette yine mesele yoktu!.. Ama hergün karşımıza çıkan öyle bir Es Pederos davranışı ve marifeti görüyorduk ki, Don Gutal da ancak böylesini yapabilirdi ve Doğruluk Partisi yerine seçimi Gutal’ın Varlık Partisi kazanmış olsaydı, ancak böylesi olabilirdi!..

Şarabımdan bir yudum alırken atıldım:

- Lütfen birkaç örnek verebilir misin? Tabii bana yazdıklarını hatırlıyorum ve gazeteleri de âdeta ezberlemiş gibiyim, onların dışında birşey..

Dudakları büküldü:

- Sana sanırım onun şu son Başbakanlık devresine ait örnekler yazmıştım. Onları geçelim. Şimdi Cumhurbaşkanı!.. Bu devreye ait fazla birşey biliyor musun?

- Hayır.. dedim, Tanya Dudu'nun Başbakan olmasından ve Es Pederos'u önemsiz saydırma gayretine düşmesinden başka birşey bildiğim yok. Buna karşılık Es Pederos'un tuhafıma giden bir al-dırmazlığının yanında, Tanya'ya dokunmaktan çekinen bir garipliğini de eklemeliyim.

Emilio bembeyaz dişlerini ışıldatarak güldü:

- Bu kadarsa, hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Mesela Saray masraflarının Gutsal'la yarışacak bir düzeyde tutulmasına âdeta dikkat edildiğini bilmiyorsun!.. Mesela dört Tekelon şehrini liseler ve benzeri okullarla donatmaya yetecek kadar bir araba saltanatının itina ile ve âdeta gerine gerine sürdürüldüğünü bilmiyorsun!.. Mesela..

Lafını kestim:

- Sakın bana "şarkıcılı, çalgıcılı, köçekli, rakkaseli Gutsal şöenlerinin de sürdüğünü.." tam söyleme, diyecektim ki, elini kaldırarak beni susturduktan sonra:

- Yok yok.. dedi, o kadar sululuk henüz yok ama..

Durdu, etrafına şöyle bir göz gezdirdi ve birden cebinden çıkardığı bir zarfı uzatarak:

- Lütfen şunlara etrafın dikkatini pek çekmeden bakıver!.. dedi.

Uzattığı zarfı alıp açtım, içinden üç dört tane renkli fotoğraf çıktı. Hepsi de, Es Pederos'u, başkası verseydi mutlaka fotomontajdır diye yere atacağım, acaip kılıklar içinde gösteriyordu. Şortlu, Bermudalı, sandaletli, kasketli, kepli, bereli!.. Tuhafı, bu kılık çeşidinin her biri, ihtimal dünyanın bütün erkeklerine yakıştırılabilirdi de.. Ama benim tanıdığım Es Pederos ciddiyetine aslaa!.. O Es Pederos ki, iyi hatırlıyorum Tekelonya'nın bunaltmasıyla ünlü bir yaz öğleden

sonrasında, hepsi de yakın arkadaşı olan misafirlerinin ısrarlarına rağmen, kravatının düğümünü bile gevşetmemiş ve sonunda benim:

- Beni haklı olarak yabancı saydığınız için galiba rahat olamıyorsunuz, izin veriniz gideyim, demem üzerine de ancak ceketini çıkarmaya razı olabilmışti!..

Resimlere bir daha bir daha baktım ve sonra acıyla mırıldandım:

- Bu o değil bence!

İşte o zaman dostum Emilio Antonius Caramba'nın önce sapsarı, sonra kıpkırmızı kesildiğini görüp, şaşırdım. Emilio, sık sık nefes alıyordu, gözleri çakmak çakmaktı, sanki birdenbire uyuşturucusu etkisini kaybetmiş bir hastaya dönmüştü.

- Sen galiba yorgunsun biraz soğuk su iç, belki de şarap dokundu, dedim.

Ama o hemen kendisini toplamış ve fotoğrafları zarfa koyarken:

- Yok yok.. Sadece biraz sinirliyim, olaylar asabımı fazla bozdu. Hele düştüğüm hayretin aynısını sende de görünce haklı olduğumu büsbütün anladım ve bu beni heyecanlandırdı.. diyerek tekrar arkasına yaslanmıştı.

Emilio, aslında telaşsız kibar davranışları ve heyecanını pek ender dışarı vuran soylu tavırlarıyla ünlüdür. Onu bu yönüyle herkesten iyi tanıdığım için, doğrusu şu birdenbire karşıma çıkan tuhaf Emilio görüntüsüne hiçbir anlam verememiştim. Meğer daha neler öğrenecekmişim de haberim yokmuş.

Az sonra kalkıp, dostumun limuziniyle Forbos kıyılarını şöyle bir dolaştıktan sonra, eve döndük.

O her seferinde içimi açan zerafet örneği holde Emilio benden önce davranıp:

- Şimdi.. dedi, odalarımıza çekilip birer saat uyuyalım. Kim erken kalkarsa, aşağı insanı çayda buluşur devam ederiz, ne dersin?

Tam da bunu söyleyecektim, diyerek merdivene yürüdüm.

Gerçekten de uzanır uzanmaz uyumuşum. İki buçuk saatlik de olsa birbirine zıt iki iklim arasındaki uçak yolculuğu arkasından,

Margoliso'da da olsa, Japon sığırından kesilmiş ve Baron Roschilde'in kavından getirilmiş de olsa, öyle etle böyle şarabı yuvarladınız mı, sığınacağınız ilk durak yataktır. Hele pasaportunuzdaki doğum hanesi yüzyılın ilk yarısını aşamamışsa, bu durakta biraz fazla beklersiniz. Nitekim gözlerimi açtığım zaman, tam karşımdaki antika duvar saati iki buçuk saattir uyuduğumu gösteriyordu ve açık bıraktığım kapımdan, aşağıdaki bir konuşmanın anlaşılmaz seslerini duyuyordum.

Hemen fırladım, Emilio'nun misafir bölümüne koydurduğu banyonun mermerlerini kayın pederi Kont Savinelli, Padova'dan göndermişti ve her bölümü gerçek bir sanat şaheseriydi. Su bu banyoda insanı sadece temizlemiyor sanki değiştiriyordu ve ayıltmıyor âdeta yaratıyordu.

Çay için uygun olan bir kıyafetle aşağı inerken, merdivenin alt basamağında birkaç defa öksürerek, içerde bir yabancı varsa, Emilio'yu uyarmak istedim ama o sesimi duyar duymaz, yanındaki her kimse ona!

- İşte nihayet kalkabildi, dedikten sonra kapıda beni karşılayarak:

- Gel gel dedi, bak seni bizim Es Pederos'un çocukluğunu bilen baba dostu Sançez'le tanıştırayım.

Salonun köşesinde dikilen, güneşten bakıra dönmüş yanık yüzü kırış kırış, ama vücudu dimdik ihtiyara doğru yürüdüm ve uzattığı kavruk dikenli gibi sert eli sıktım:

- Nasılsınız efendim?

Bembeyaz bir sıra diş bakır deriyi yırtar gibi ışıldadı:

- Yok.. bana efendim falan deme Senyor, ben Sançez'im. Hele senin Es Pederos'umuzun yakın dostu olduğunu da öğrendikten sonra, senin için bir daha Sançez'im!

Bu tatlı dilli yağız ihtiyara birden ısınıvermiştim. Yanına otururken:

- Es Pederos'la dedim, aynı bölgeden misiniz?

Ne aynı bölgesi? Senyor dedi, onun babasıyla birlikte büyüdük. Beni onların çiftliğine küçük yaşta çalışmam için götürmüş-

lerdi, dedesi oğlana arkadaşlık etmemi daha uygun buldu, böylece de Es Pederos'un babasıyla kardeşlik olduk.

Ve birden ekledi:

- Ben fakir bir ailedenim, onlar biliyorsunuz çok ama çok zengindirler...

Durdu, gülümseyerek kafasını iki yana bir süre salladıktan sonra:

- Ama dedi, İsa hakkı için çok fakara beslerler, çok dua almışlardır ve Tanrının eli üzerlerinde olsun hepimizde emekleri vardır. Es Pederos'un babası benden altı yaş kadar büyüktü ama üç yıl önce onu kaybettiğimiz zaman, bir kardeşten çok bir baba kaybetmiş gibi oldum. O öylesine akıllı ve bilgili idi. Ne biliyorsam hepsini o öğretmiştir.

İkimiz arasındaki konuşmayı sessizce dinlemekte olan Emilio birden lafa karıştı:

- Anlatsana dedi, Es Pederos'un ikizini de...

- Ne ikizi? demişim birden boş bulunup, Es Pederos tek erkek çocuk değil miydi?

Sançez'le Emilio birlikte güldüler.

- Yok..dedi, Sançez bir ikizi vardı ama sonra...

Emilio tamamladı:

- Sonra yok oluvermiş!

Ah! bu Tekelon'ların toprak adamlarına yapışmış olan aşırı erkeklik gururu, diye içimden geçirdim, herhalde delikanlıyı da bir kavgada harcamış olmalıydılar.

Ama az sonra öğrendim ki, bu hikâye bambaşkadır.

- Öteki kardeş, bizim Es Pederos'un tam zıddıydı diye lafı sürdürmüştü Sançez, birbirlerine vücutça tıpa tıp, yüzce, iki yumurta, iki üzüm tanesi, iki bezelye, iki avacado'dan bile fazla benzeyen bu iki çocuk, ahlakça inadına taban tabana zıd idiler. Es ne kadar dürüst, çalışkan, ciddi, saygılı ve terbiyeli ise, Pes o derece tembel, laubali, dalgacı ve küstah idi. Ve Es, okudukça daha fazla okuyup öğrenmek aşkıyla ne kadar sarılıysa, Pes o ölçüde kaytarmak, kitaplarla, okullarla, hocalarla alay etmek sevdasıyla doluydu!.. Babaları, İsa'nın şefkati üzerinde olsun kardeşim Pederos, çok uğraştı, çok

didindi, kiliseyi zorladı, papazları yolladı, hocalar buldu, kitaplar getirtti, okullar seçti ama hepsi nafiye çıktı ve sonunda Pes Pederos'u geniş çiftliklerinden birinde kullanmayı denemekten başka çare bulamadı. Doğrusu delikanlı bir ara, hepimize ümit de vermiştir, tam ha kurtuldu, ha adam oldu galiba deyip durmaya başlamıştık ki, birden o kız meselesinin ortaya çıkmasıyla işler altüst oluvermişti. Ne kızı? Ben de tuhafım ha, kızlar Senyor kızlar!.. Az sonra öğrenildi ki civarda ne kadar yeni yetme taze varsa, bizimki hemen hepsini elden geçirmeye girişmemiş mi? İşte bunu duymasıyla birlikte ki, kardeşim büyük Pederos, İsa'nın eli üzerinde olsun, o müthiş kararı alıverdi!.. Aslında eğer bazı kızları dövdüğü, bazılarını aileleriyle birlikte kasabaya sürdüğü de ortaya çıkmasaydı, Tanrı biliyor ya, hep birlikte, kardeşim Pederos'un, İsa'nın eli üzerinde olsun, ayaklarına yatıp, kararını hiç değilse hafifletmesini deneyebilirdik. Ama eli yüzü sargılar içinde birtakım genç kızların ve ihtiyar insanların kardeşim baba Pederos'un önüne gelip merhamet dilenmeleri, hepimizi öyle fena yapmıştı ki, kimde insaf isteyecek hal kalır?

- Baba Pederos, İsa'nın şefkati üzerinde olsun, önüne getirilen perişan insanların, köylerinde en yeni ve güzel evlere yerleştirilmesini, hepsine birer deri kese dolusu pezos verilmesini ve oğlunun hırsına rastlamış bütün genç kızların çiftliklerinin en güzellerinde, hiç çalışmadan sadece mutfaklara patronluk ederek yaşamalarını bir emirle sağladıktan sonra, oğlunun derhal getirilmesini öyle bir gürlleme ile söyledi ki, aman Senyor, büyük salondaki o bulunmaz vitrayların patlayacağından ödümüz koptu...

- Pes'i ancak iki gün sonra bulabildiler. Çiftliğin kasasından aldığı pezosları Forbos'un ne kadar sefahat yuvası varsa, hepsinde âdeta döküp saçarak harcamış ve arabasına alabildiğince içki ve bir de bar karısı attığı gibi tam dönüş yoluna koyulmuşken, baba Pederos'un etrafa saldırdığı izbandutlardan ikisi tarafından yakalanıp ana çiftliğe sürüklenmişti.

“Aman Senyor, o sahneyi bir görmeliydiniz. Tabii yüreğiniz dayanıklıysa. Yoksa baba Pederos'un, İsa'nın eli üzerinde olsun, o taşlaşmış üzüntüsüne bakmaya deyme yürek dayanamazdı..”

Emilio atıldı:

- Pekiy ya Pes ne haldeydi?

Acı acı güldü Sançez amca ve tabakasından dola gibi sarma bir sigara çıkarırken konuştu:

-Tanrı seni inandırсын Senyor, sadece odun gibi duruyordu, hafifçe sallanan, tabii o da sarhoşluktan sallanan, bir vurdum duymazlık örneği gibiydi!..

Baba Pederos, İsa'nın eli üzerinde olsun, oğlunun yüzüne bir tek defa uzun uzun bakmış, sonra bir daha başını hiç çevirmemiştir bile.

Gözlerini yerdeki güzel kilimin renklerine dikmiş ve başını hiç kaldırmadan:

“Şimdi buradan seni göndereceğim, iki adamım yanında olacak, seni yurt dışına çıkarıp bırakacaklar, bir daha Tekelonya'ya dönmek şartıyla, sana bir gelir de bağlayacağım ve bunu dışarıda kalmak şartıyla istediğin yerde istediğin gibi kullanabileceksin. Ama ben öldükten sonra dahi Tekelonya'ya ayak bastığın anda bilki, ne gelirin olacak ne de miras payın...”

- Doğrusu ya Senyor, sanki bu kararı aldıktan sonra rahatlamış gibiydi ve öylesine sakinleşmişti ki, “Tez bana papazı, noteri, banka müdürünü bulup getirin” dediği zaman, sanki günlük işlerinden birini yapmış gibiydi.

- Bir kaç saat sonra papaz, yanında çömezi, noter, yanında kâti-bi ve banka müdürü Don Papelos yanında yardımcısı olmak üzere, sürü sepet geldiler ve baba Pederos'u saygıyla selamladılar..

- Uzatmıyayım Senyor, isteklerini öyle titizlikle yazdırdı öyle teker teker söyleyip tekrarlattı ki, benimle birlikte şahit olarak bulunmasını istediği Don Camilio hepsini hâlâ bülbül gibi sıralıyabiliyor..

- Pekiy Sançez, bu sırada bizim Es Pederos neredeydi?

Sançez birden o bembeyaz ısıltılı gülüşüyle âdeta aydınlanmıştı.

Keyifle gülerek:

- Nerede olacak Senyor? dedi, tabii okullardan birinde, sanırım Amerika'da, doktora mı ne diyorsunuz, işte gene onlardan biri yapmaktaydı. Ama olaydan birkaç ay sonra babası onu çiftliğe çağırıp,

kardeşine uygulanan cezayı bildirmiş ve şayet kendi ölümünden sonra bunu bozmaya kalkarsa lanetinden kurtulamayacağını da söylemişti. İstese bu şartı da vasiyetine yazdırabilirdi ama birgün bizlere, “Es’e öyle güvenirim ki, yapma dediğimi ölür de yine yapmaz” diyerek böyle bir tedbire neden gerek görmediğini de anlatmıştır.

Nitekim baba Pederos’un, İsa’nın eli üzerinde olsun, vefatından sonra, Avrupa’nın mı, Amerika’nın mı nerenin olduğunu hatırlayamadığım bir köşesinden Pes’in kardeşine telefon ederek, yurda dönmek istediğini ve babasının koyduğu şartı, o öldüğüne göre Es’in pekâlâ bozabileceğini söylemesine karşılık, bizimki babasının yaptıklarından bir tek çizgiyi bile bozamayacağını söylemiş derler. Bu karşılık üzerine de ötekinin, “canın cehenneme” diyerek telefonu kapattığını, ben kendisinden değil ama, bizim Es’in sekreteri Amelia’dan duydum.. Zaten babasının ölümünden bir yıl sonra da onun öldüğü haberi geldi ve İsa hakkı için söyliyeyim, üzülmeyimiz gibi rahat birer de soluk koyuverdik!..

Emilio ile aynı anda bağırmanız:

- Pekiy mezarı ne oldu?

Sançez acıklı acıklı yüzümüze baktıktan sonra:

- Doğrusu ya, Senyor, dedi, bak burada bizim Es temiz kalbinin gereğini yapmak için az çabalamadı. Ama babası ölümünden sonra dahi yurda getirilemeyeceğini, papazın, hâkimin, noterin önünde öyle bağlamış ve hepsini de öylesine birbirlerine bağlamıştı ki, hiçbir şey yapamadı..

Dudaklarım bükülmüştü, kuşku içinde sordum:

- Yani şimdi adamın ölüsü nerede yatıyor bilinmiyor mu?

Sançez başını kaşırken:

- Şey dedi, bir kısmına göre, bizim Es, dışarıya adam göndererek, İtalya’da mıymış yoksa Korsika’da mıymış bir yerlerde onun izini buldurup mezarını yaptırmış; bir kısmına göre de...

Gene atıldım:

- Evet bir kısmına göre de yoksa yaşıyor mu?

Sançez başını iki yana sallayarak:

- Yok be Senyor dedi, bizim o taraflarda tevatür uydurup yay-

maya bayılırlar. Sözde arada bir görünmüş de, sözde samanlıkta yalnız uyuyan bir kıza gene Allah ne verdiyse yapmış da..

Sanırım kırıştırdığının anlaşılacağını gören ne kadar yosmamız varsa, bir süre böyle uydurmakla kurtuluş çaresi aradılar!.. Bir kısım kocakarı da etrafı korkutmak için, onu kâh pencereden içeri gözlerken gördüklerini, kâh kenar köşede saklı altınlarını yürütürken görüp bayıldıklarını yayarak..

Emilio güldü:

- Desene dedi, az daha senin Pes, efsane olacaktı!..

- Yoo dedi Sançez, iş daha o noktaya varmadan uzun bir Avrupa gezisinden dönmüş olan Rolando, merkez çiftliğe adım atıp da, Pes'in mezarına gittiğini, hatta çiçeklerini falan tekrar düzelttiğini söyler söylemez, haber bir lahzada bütün bölgeye yayıldı ve tevatürler de, şıp diye kesildi!..

Sordum:

- Kimdir bu Rolando?

- Oo... dedi Sançez, Rolando merkez çiftliğin kırk yıllık kahyası Tomasio'nun büyük oğludur. bölgenin en sayılan avukatı şimdi!.. Onu da, İsa'nın eli üzerinde olsun, kardeşim büyük Es Pederos okutmuştur.

Sançez'in dili kurumuştur. Yaba gibi elleriyle önündeki kristal sürahiyi kavradı ve kadehine tepeleme doldurduğu Rakila'yı bir dikişte boşalttıktan sonra:

- Ooh! dedi, Rakila'nın bu kadar iyisi de ancak bu cennette içilir.

Gözleriyle tavanı, duvarları, yerdeki nefis halıları işaret ediyordu..

Onu daha da oturacak ve tatlı tatlı anlatacak sanmıştım ama birden ayağa kalkıp, duvardaki saati göstererek:

- Vay.. vay.. amma da uzattık ha!.. dedi, haydi bana izin verin de gideyim, yolum da bayağı uzun.

Emilio'ya baktım, birşey duymamış gibi dalgın dalgın önüne bakıyordu. Bambaşka bir âleme dalmış gitmişti âdeti..

Çaresiz ev sahipliğini üstlenircesine:

- Yok Sançez dedim, akşam yemeğini birlikte yedikten sonra..

Tam “burada yatar yarın sabah yola çıkarsın” diyecektim ki, Emilio daldığı âlemden sıyrılıp kalkarak:

- Tabii..dedi, biliyorum araba sürmekte hâlâ üstüne yoktur ama.. Hem şurada yemek saatine ne kaldı ki..

Ama bütün ısrarlarımız boşunaydı. Sançez:

- Yok yok, sizin kimbilir daha ne konuşacaklarınız vardır.. diye-
rek kapıda duran kocaman Jeep Vagoner’ine yürümüş ve ellerimizi
iki eliyle kavrayıp sıkarken de:

- Bizim oralarda bir söz vardır, diye eklemişti, iki arkadaşın a-
rasına kaktüs koysanız dikenleri ancak kendine batır derler, neme
lazım..

Onu bahçenin dışına kadar selametledik. Ve sonra iki arkadaş,
başlarımız önümüzde birbirimizin düşüncelerini bozmaktan korka-
rak eve yürüdük.

Ben salondaki mutad yerime otururken, Emilio girişin solunda-
ki zarif konsolun üst çekmecesinden şişkince bir zarf çıkardı ve ö-
nüme dikilip uzatırken:

- Şunlara lütfen bir daha bakar mısın? dedi.

O zaman bu zarfın öğle yemeğinde bana gösterdiği Es Peder-
os’un yakışksız fotoğraflarını içeren zarf olduğunu anladım. Ne
tuhaftır, şu ikiz hikâyesinden sonra aynı anda benim içimden ge-
çen de onları bir daha incelemek isteği değil miydi?

Resimleri, önümdeki upuzun ve alçak marküteri masasının cila-
lı tahtasına sıralayıp dikkatle bakmaya koyuldum. en baştakinde
Es Pederos, ayağında dizlerine kadar uzanmış, biraz fazla bol Ber-
muda bir şort, gözlerinde kara güneş gözlükleri ve başında da bir
gemici kasketi olduğu halde, gururla kasılıp gülümser bir pozday-
dı. Fotoğraf bir yat güvertesinde, yahut bir deniz motoru koltuğun-
da falan çekilmiş değil, ağırbaşlı döşenmiş bir salonda çekilmişti.
Ve besbelliydi ki, medyaya özel verilmiş bir pozdu bu.

Resmi kenara alırken:

- Siyah gözlükler burada bakışını saklıyor, bunu geç dedim ve i-
kinciye incelemeye başladım. Bunda da benim ve şüphesiz benden
önce Emilio’nun, ağırbaşlılığına hayran olduğumuz Es Pederos, kısa

kollu, dallı güllü allı morlu bir gömleğin içinde gülümsüyor ve ayağında yine dizlerine kadar gelip dayanmış lacivert şortuyla mı, yoksa hiç de o kılığa uymayan iskarpinleri ve şortuna kadar uzanmaya çalışmış fakat ancak iki parmak kala nefesleri tükenmiş gibi oracıkta kalıvermiş çoraplarıyla mı övünür haldeydi, pek anlaşılmıyordu!..

Emilio, benim incelememi laboratuarda deneyinin heyecanına kendini kaptırmış hocasını kızdırmaktan ödü patlayan bir öğrenci sessizliği içinde seyrediyordu.

İkinci fotoğrafı da kenara çekerken mırıldandım:

- Bak işte bunun o olduğundan çok şüpheliyim!..

Emilio birden uyanmış gibi:

- Bir daha söyle dedi, öğle yemeğinde de söylediğin gibi, “bu o değil” diyebiliyor musun?

Üçüncü, dördüncü resimleri de elime almış ve dudaklarım bükük, ellerim hafif titrek ve gözlerim kısık şöyle bir seyrettikten sonra kendimi tutamamış ve bağırıştım:

- Evet evet söyleyebilirim, hatta bas bas bağırabilirim, bu o değil!..

Sonra birden kendi sesimin kırıklığı ve boğukluğundan tedirgin olaras pes perdeden mırıldandığımı hiç unutamam:

- Saçmalıyorum, başka kim olabilir ki..

Ama lafın ağızından çıkmasıyla, beynime dolan düşünce sanki yolda çarpışmışlar gibi kafamın içini biranda öyle allak bullak etmişti ki, yerimden kalkarak:

- Ben terasa çıkıyorum, temiz havaya ihtiyacım var..demeye davrandım ama Emilio kolumdan kavırarak beni oturtuktan sonra:

- Düşüncelerinden, kuşkularından kaçamazsın, dedi. Kurtulmanın tek yolu onları açarak tartışmaktır!..

Ve karşıma geçip otururken ekledi:

- Şimdi ikimiz de aynı noktada buluştuk, öyle rahatım ki... Sana nasıl açacağıma hâlâ karar veremediğim asıl şüphemin, şimdi sende de filizlendiğini görmek beni rahatlatmıştı.

Sustu ve sonra birden sordu:

- Haklıyım değil mi?

Sadece başımı sallayarak karşılık verebildim.

Emilio'nun yaktığı puronun kokusu salona yayılmıştı. O derin bir nefesi bana kadar gelen bir üfleyişle ve âdeta hırsla boşalttıktan sonra:

- Tam tamına senin gibi olmuştumdur. Bir yolculuk sırasında, tesadüfen Sançez'in köyüne uğramam ve onunla tanışıp kaynaştıktan sonra, lafı Es Pederos'a getirmemiz, onun yakın dostu olduğumu öğrenmenin Sançez'de yarattığı rahatlık, benim arabamdaki özel Rakilo'ları çıkartıp ortaya koymam, havanın letafeti, mezelerin güzelliği, köyün genç kızlarının ve delikanlılarının güzel sesleriyle benim şiirlerimi ezbere okumaları... Velhasıl herşey öylesine denk gelmiş ve lafı uzata uzata öylesine Es Pederos'un çocukluğuna kadar götürüp bağlamıştı ki, ertesi sabah Sançez'in gerçekten güzel ve bakımlı evinin konuk odasında gözlerimi açtığım zaman, akşam dinlediğim Pederos ikizlerinin hikâyesini tam şurama, göğsüme taş gibi oturmuş bulmuştum. Bu sebeptendir ki, orada iki gün daha kaldım ve Sançez'le dağ tepe dolaşırken lafı hep o ikiz kardeşe götürüp dayatmaya da itina ettim. Saf ve iyi yürekli Sançez, bunu benim Es Pederos'a olan sevgimden başka bir şeye bağlayamadığı için de anlattıkça açıldı ve açıldıkça da anlattı..

- Üç gün sonra Forbos'a dönerken, arabada âdeta ateşler içinde yanar gibiydim. Bu çağda, bir Alexander Dumas romanını getirip de hemen hemen aynen hayata üstelik de benim Tekelonyam'daki bir olayın tam üzerine kondurup uygulamak, insanı kendi aklından şüpheyi düşürmeye yetip de artıyordu ama ben gene de o Alexandre Dumas romanını...

Durdu duraksadı ve parmaklarını şaklatarak:

- Neydi adı? diye sorup "Demir Maske" demem üzerine de devam etti:

- Hah işte o "Demir Maske"nin aynını kafamda canlandırmaya devam ediyordum. Dumas'ın romanında birtakım saltanat dalaveracıları Fransa Kralının kendisine çok benzeyen ikizini yerine oturtup, Kralı da yüzüne bir demir maske perçinleterek bir kaleye hapsederler de, bizim dalaveracılar bunu niye yapamaz? diye düşünüyor ve artık ne sahneler yaratıyordum. Bizde de, bir ihtilal ol-

muştı ve bunun başı Tilki Menon bunu öylesine ayarlamak imkânına, gücüne ve kurnazlığına sahipti ki, Alexandre Dumas'ın hayali bile onun tilkiliği yanında pes edebilirdi. Zihnimde yarattığım sahneleri yavaş yavaş daha da net görmeye başlamıştım.

Es Pederos'un değiştiği lafları daha o hapisteyken yayılmaya başlamıştı. Gerçi buna hapsedilmesine sebep olan mücadele günlerindeki tavrı delil yapılmıştı ama, aslında ne o tavırda ne de söylediklerinde eski halinden farklı bir taraf vardı. O halde demek ki diyordum, "değişti değişti" teranesi bambaşka bir maksatla yayılmış olabilir. Ve sonra Tilki Menon'un durup dururken son derece pervasız ve rahat bir hale girivermesi ve bu pervasızlıkla Es Pederos'u kapatıldığı adanın kalesinden birdenbire çıkarıvermesi, Hapisten çıkan Es Pederos'un, hesap soracağım diye bir süre bağırıp çağırdıktan sonra, ani bir duraklamayla çark etmesi, kendini dış gezilere ataması, eski dostlarından uzak kalmaya, kalamayınca da başbaşa kalmamaya dikkat etmesi.

"Velhasıl dostum, buldukça coşuyor, coştukça sahneleri çoğaltıyor ve sonra hepsini bir güzel ekleyerek romanı tamamlıyordum. Aslında pekâlâ eğlenceli bir hayal oyunu olabiliirdi bu, hatta biraz da mübalağa, biraz da yalan katıp daha da komik hale getirilebilirdi. Ama oyun içimi yakan bir taraf vardı ki, beni de sarsan o oldu sanıyorum, eğer böyle birşey olabilmişse diyorum, bizim Es Pederos ya bir yerlerde kapalı tutulmakta, yahut da..

Sustu ve sonra yanındaki goblen yastığı karşıdaki kanapeye atarken derin bir soluk koyverir gibi fısıldadı:

- İşte o tarafı aklıma bile getirmek istemiyorum!..

Sahneye çıkma sırası bana gelmiş gibi yavaş yavaş ayağa kalktığımı iyi hatırlıyorum. O günün heyecanı hâlâ o kadar canlı ki, gördüğüm bir sivrisineği bile uçak görmüşçesine detaylı anlatabilirim. Önce kesik kesik konuşabiliştim:

- Ya, birbirimize tesir ederek yarattığımız hayali bir olayın peşinde sürüklenmeye başlayan delileriz; yahut da ilahi bir ilham ile, son derece iblisçe düzenlenmiş bir oyunu bozma imkânına ermiş talihlileriz!.. dedikten sonra kendi kendime sorar gibi tekrarlamıştım:

- Acaba hangisi?

Emilio gömüldüğü koltukta hiç kıpırdamadan mırıldandı:

- İkisi de birbirinden çirkin bence!..

- Nasıl?

- Eğer birincisiyse, çirkin çünkü biz fıttırıyoruz, yok ikincisiyse, o Tekelonya için çirkin, düzenleyenler için çirkin ve arkadaşımız, canımız, ciğerimiz Es Pederos için de o ölçüde katlanılmaz!..

Dilimin ucuna geldi:

- Tabii senin tasarına göre, yaşıyorsa... diyecektim ama kendimi hemen tuttum ve konuyu başka yöne aktarmakta fayda bularak:

- Bak dedim, ne yapmalıyız biliyor musun? Önce birbirimize tesir etmemeye çalışmalıyız. Sonra da olayı gayet rahat ve çok olağan bir şeyi araştırıyormuşçasına serinkanlılıkla inceleyip didikle-meliyiz. Üstelik hem böyle yapacağız, yani pek normal bir olayı araştırır gibi rahat, serinkanlı ve asla ön fikirli olmayacağız, hem de neyi araştırdığımızı hiç ama hiç kimseye belli etmeyeceğiz. Bilmem aynı fikirde misin?

Emilio kollarını açarak:

- Ben dedi, senin yardımını isterken çizeceğin akılcı bir yol olacağını peşinen biliyor ve kabul ediyordum. Tamam... Şu dakikadan itibaren senin istediğin yönde ve istediğin ölçülerde kalarak yürüyeceğiz. Tabii hiç kimseye belli edilmemesi gereğine öylesine inanıyorum ki, bunu bir daha tekrar bile etmiyelim. Tekelonya'yı sen de benim kadar biliyorsun artık; Tanrı korusun düşündüklerimizin toplu iğne başı kadar ucu görünse, arkasını öyle getirirler ki, bizim şu yeni, "Demir Maske" ihtimali bile yanında çocuk tekerlemesi kadar basit kalabilir!.."

İkimizde de akşam yemeği yiyecek hal yoktu ama, Emilio yine de çıkıp birşeyler atıştırmamızda ısrar ettiği için, bu defa karşı taraf-taki "Yeni Kıyı"ya gittik. Ben daha arabadayken yemekte ve dönüş-te Demir Maskecilik oynanmasını önlediğim için, hep de havadan sudan konuştuk. Eve döndüğümüz zaman saati gösteren Emilio:

- Daha ne kadar erken biraz daha konyağa ne dersin? demişti ama, ben yatmak istediğimi söyleyerek, odama çekilmeyi uygun

görmüştüm. Aslında pek uyku yoktu. Sadece düşünmeye biraz fazla ihtiyacım vardı.

Emilio:

- Pekiy dedi, öyleyse, kahvaltıda buluşmak üzere...

Gerçekten rahat bir gece geçirdiğime, uyanınca şaşım. Kendimi öyle dinlenmiş, öyle şevkli hissediyordum ki, yataktan âdeta çocukça bir coşkuyla fırlamıştım. Banyoya koşmadan önce, kapıyı aralayıp aşağıdan gelen seslere kulak verdim. Galiba Emilio da kalkmış, bulunmaz uşağı Gomez'e emirler veriyordu. kızarmış ekmeğin o nefis kokusu burnuma geldi. Yıkanmamı ve giyinmemi öyle hızlandırdım ki, traş olurken yüzümü kestim.

Emilio kahvaltı masasında yanağımdaki küçük flasteri görür görmez:

- Ne o? dedi, gece rüyada galiba Demir Maskecilik oynadın!

- Evet dedim, üstelik bu sabah kendimi öyle zinde hissediyordum ki, oyuna daha hızla devam edebilirim.

- Çok sevindim dedi Emilio, Tekelonya havasının sana iyi gelmesi devam ediyor demek. Pek çok yabancı ilk günlerde sarsılır halbuki.

Ekmek tabağını önüme sürerken ekledi:

- Ama sen bizdensin artık, sana yabancı demek için insanın a-
vanak olması bile yetmez!..

Emilio'nun evinde herşey bir âlemdir ama, sabah kahvaltısı başlı başına bir ihtiyaç âlemidir.

- Bizim ailede kahvaltı geleneği ayrı birşeydir, der kendisi de, babamdan kalmadır, tabii ona da babasından kaldığı gibi... Biz üç gün aç yatıp uyanmışız gibi kahvaltı eder, o kahvaltıyı hiç etmemiş gibi öğle yemeği yer, ama akşam her ikisini de yediğimizi hatırlayıp, ona göre akşam sofrasına otururuz!..

Önümdekileri hazla atıştırırken bunu hatırlıyarak:

- Görüyorum ki, dedim, Caramba ailesinin kahvaltı geleneği bütün azameti ile sürüyor..

Keyifle güldü:

- Tanya Dudu'nun bütün gayretlerine rağmen, Tanrıya şükür

ben soframdan bir dilim jambonu bile henüz eksiltmedim ama, Tekelon çoğunluğu hergün bizim Dudu'ya sofrasından bir parçayı koparıp vermeye devam ediyor. Çapına göre, ya bir dilim ekmek, ya birkaç zeytin tanesi, ya da bir kaşık yağ... Bu gidişle, az sonra sanırım Tekelonya'da sabah kahvaltısı geleneği ortadan kalkacak.

Sıkıntıyla sordum:

- Sıra öğle yemeğine gelir mi dersin?

Güzel yüzünü buruşturdu:

- Sen bizim Dudu'yu tanıımıyorsun besbelli dedi, o vatandaşın yalnız kahvaltısından kopararak, diğer yemeklerini rahat bırakıp denge bozacak insafsız bir insan değildir!..

Besbelliydi ki, Emilio Tanya'yı beğenmiyenlerdendi. Ama değişmeyi sırasız ve yersiz bulduğum için konuyu değiştirerek:

- Bak dedim, akşam düşündüm, hani Demir Maskecilik var ya, eğer bana katılırsan, biz onu önce bir eğlence gibi neş'eli tarafından ele alalım!.. Hiç bir zaman hırslı bir arayış havasına da girmiyelim. Ben inanıyorum ki, böyle bir konu ikimizin elinden de nasıl olsa kurtulamaz. Ama tehlikeli bulduğumuz, hani o yayılması ihtimali var ya, işte onu ortadan kaldırmanın en güvenli yolu da bence onu gülerek, eğlenerek ele almaktan geçiyor.

Sonra cebimden hazırladığım notları çıkardım.

Emilio'nun ilgisi artmıştı:

- Onlar ne? diye sordu.

- Dün akşam bazı notlar çıkardım dedim, önce bir tarafa, bizim Es Pederos'un belirgin niteliklerini yazdım, öbür tarafa da onların Es Pederos'unun niteliklerini yazdım. Şimdi bunları beraberce ele alalım, senin ekleyeceklerin de şüphesiz çok olmalıdır, onları da kattıktan sonra işimiz sanıyorum ki, çok kolaylaşacaktır.

Emilio Havanalarından birini yumuşatıp nemlendirdikten sonra yakarken konuştu:

- Pekiy seni dinliyorum.

- İşte dedim, bizim Es Pederos'un en belirgin tarafları, benim hatırladığım ve bildiğim kadarıyla, çok kuvvetli bir hafıza, çok sağlam bir teknik, ekonomik, politik, tarih ve coğrafya bilgisi, özellikle Te-

kelon coğrafyasında sanırım bir fakülte eder, sonra efendim, vefakârdır, dost canlısıdır, hoşsohbettir, bilhassa keyifli zamanlarında Tekelon toprak adamlarına ait öyle fıkralar anlatır ki, hiçbir yerde benzerini duyamazsınız.. Ve güzel de yazar, son derece net ve akıcı bir Tekeloncası vardır. Gereğinde çok çok iyi bir polemikçidir..

Emilio bayağı keyiflenmişti. Gözlerinin içi gülüyor, biçimli kaşları inip kalkıyordu. Coşkuyla:

- Ekle diye bağırdı, serinkanlılığını asla kaybetmez, kızma-maya göre ayarlayıp terbiye ettiği bir tabiatı vardır. Kızdığı zaman da, çok az küfreder. Kiliseye saygılıdır. Hiç kimsenin varlığında gözü olmamış, dürüst kazananı daima övmüş ve desteklemiş...

Birden kesti:

- Affedersin, biraz heyecanlandım da araya giriverdim, lütfen sen devam et, dedi.

- Yook, dedim gülerек, onu senin kadar tanımama imkân var mı? Lütfen sen devam et, ben not alıyorum.

Purosundan gene derin bir nefes çektikten sonra:

- Yaz öyleyse dedi, gırtlğından haram tek Tekelon pezosu geçmemiştir. Halkının, diğer ülkeler halkından geri kalmasına katlanmadığı gibi, geri sayılmasına da razı olmamıştır. Demokrasiye inancını hiçbir zor, zorbalık, talihsizlik karşısında kaybetmemiştir. Demokrasiyi sağlamlaştırmanın en baş misyonu olduğuna inanmış ve bunu elden bırakmamakta hep direnmiştir. Maceraperest değildir. Sağlamlığını sınamadığı tahtaya basmaz. Onun nazarında, hayal genişliği, ülkesinin geleceği için ışıktutabildiği ölçüde ve sürede makbuldür. Politikacıların ve devlet adamlarının hayal güçlerini sadece ülkelerinin geleceğine refah ve saadet getirmek yolunda zorlamalarını şart görür.

Emilio durdu ve birden küçük zarif gümüş çingırağı sallayarak, uşağı Gomez'e seslendi:

- Bize lütfen Port getirir misin?

Ve yüzüne hayretle bakışına karşı gülerек, çocukça bir mahcubiyetle:

- Çok keyiflendim de dedi, bazan böyle olurum, canım birşeyler içmek isteyiverir.

Gomez ışıltılı Port sürahisiyle, iki Bacara kadehi saygıyla masaya koyup çekilirken, Emilio kadehlerimizi doldurmuş ve kendisinininkini yudumlamıştı bile.

Göğüs cebindeki yeşil fularla ağzını sildi ve gülerek:

- Daha devam edeyim mi? dedikten sonra, cevabımı beklemeden gene kendi konuştu:

- Akşama kadar sıralayabilirim yoksa, sen beni gereksizlerde durdurmalısın.

- Tamam tamam dedim, aslında bu kadarı bile çok!.. Bize lazım olan kolay karşılaştırma yapabileceğimiz nitelikler. Şimdi ötekine geçiyorum.

Birden anlayamamıştı sordu:

- Öteki de ne?

- Canım efendim, bunlar bizim bildiğimiz Es Pederos'un nitelikleriydi. Bir de öbür Es Pederos var diyoruz ya. Hani değişmiş görünen ve bizim değil onların Es Pederos'u!..

- Tamam tamam dedi, telaşlı telaşlı, bu tarafa öyle dalıverdim ki, konuyu şaşırdım. Daha doğrusu birden unutuverip eski günlere daldım.

- Neyse dedim, asıl şimdi bana daha çok yardım etmen gerekcek, zira ben bu farklılığı uzaktan görebildiklerimle tesbit ederken, sen benden bin kat ileride olarak buradan gözlemek imkânı içindeydin. Mesela bak ben neler yazabildim. Bu yeni Es Pederos eski dostlarına o kadar sıcak değil, tamam mı?

Emilio başını sessizce salladı.

Devam ettim:

- Bu, dış gezileri çok seviyor, öteki daha önce toplamı 15 yıl süren Başbakanlıklarında Tekelonya dışına adım atmamışken, bu bir yıl içinde, tam 75 yurtdışı gezisi yapmış!.. Burayı kırmızı ile de çiziyorum, çünkü bu çok büyük bir farklılık. Sen de aynı fikirde misin?

Hiç duraksamadan bağırdı:

- Hem de nasıl?

Devam ettim:

- Bu Es Pederos, masraflı, gösterişli, alayışlı gezileri, ziyafetleri yaşamı, hatta eğlenceyi seviyor. Halbuki öteki, yani bizim Es Pederos, mütevazı yaşamı sever, devlet kesesinden yapılan israfları da kınardı. Bana kalırsa, burayı da kırmızı ile çizmeliyiz. Çünkü bu da çok büyük bir terslik! Devam ediyorum, bu Es Pederos kıyafet konusunda, neredeyse Esquire dergisi kopyacılığı yapacak, neredeyse model özentiliği içinde görünecek kadar aşırı, öteki bizimkiyse bu konuda da hep ciddi kalmıştır! Affedersin, ben burayı da kırmızıyla çizeceğim.

Emilio, hele kıyafet konusunda büsbütün dikkatli ve titiz olan Emilio, burada daha çok bağırdı:

- Çiz çiz hatta iki defa çiz!..

- Devam ediyorum dedim. Bu Es Pederos Başbakanlığında devletin işleri için daha fazlasına gerek duyacağı sanılan zamanını, tam altı ay kentten köyden gelen heyetlerin ellerini sıkarak harcamış; Devlet Başkanı olunca da çağırıldığı hiçbir vaftiz törenini, hiçbir nikâh ve düğün merasimini ve hiçbir ziyafeti kaçırmıyarak, zaman konusunda büsbütün umursamaz görünmüştür!.. Halbuki bizim Es Pederos, devletin dağ gibi işleri dururken zamanını boşuna harcamaktan çekinen bir çalışma hummalıysdı!..

Emilio atıldı:

- Lütfen bir kırmızı kalem de buraya!..

- Tamam dedim, ama benden bu kadar şimdi sen söyle de ekliyelim.

Bir süre olmayan bir sakalı sıvazlar gibi çenesini okşadıktan sonra:

- Lütfen yaz dedi, bu Es Pederos devlet işlerine ailesinden insanların karışmasına izin verecek kadar, Don Gutal'ın yolunda; Bizimkiyse hiçbir devlet konusuna, hiçbir hükûmet yetkisine yakınlarının değmesine bile göz yummazdı!..

Bu defa bağırma sırası benimdi:

- Bir kırmızı çizgi de buraya!.. dedikten sonra kalemimi bastıra bastıra cümlemin altını çizdim.

Emilio devam etti:

- Bu Es Pederos, Don Gutal'a hep imrenmiş gibi, o ne yapmışsa benzerini yapmayı görevi sanıyor. Halbuki bizim Es Pederos'umuz, Don Gutal'ın, değil etkisinde kalmak, onun gariplikleri ve sınır tanımaz laubalilikleri karşısında sıkıntıdan yerlere girecek kadar zıddıydı!.. Bu Es Pederos...

Emilio'yu elimi kaldırarak durdurdum:

- Bence yeter, belli sen öyle dolusun ki, bıraksam akşamlara kadar iki Es Pederos'un niteliklerini yazmaktan başka bir şey yapamayacağız. Bence şu kadar saptama bizim Demir Maske araştırmamıza ufak tefek ışık değil, projektör olmaya bile yeterlidir!..

Emilio, Port'undan bir yudum alırken:

- Sen bilirsin, dedi, ben sana uyacağımı baştan söylemiştim.

Gerinerek yerimden kalkıp pencereden Forbos'un karşı kıyısına bir süre hayran hayran baktım ve sonra birden:

- Haydi Emilio dedim, işe başlayalım, şimdi bana Es Pederos'tan hemen bir randevu alabilir miyiz?

- Bundan kolay ne var? Hemen telefon edeyim... diyerek köşedeki antik masaya yöneldi; Çekmeceden çıkardığı maroken defterin yaldızları ışıldayan sayfalarını fazla çevirmeden, bulduğu numarayı tam arıyordu ki, atıldım:

- Bırak, kendim arıyayım, eski günlerdeki gibi.. Böylesi bence daha iyi olacak.

Omuzlarını silkip, numarayı armalı kâğıtlarından birine yazdıktan sonra:

- Al dedi, işte burada. Başkentin kodunu da yazdım.

Masanın başına geçerek telefonu çevirdim.

Terbiyeli ve Tekelonya'nın güneyine has aksanı kaybolmamış kalın bir erkek sesi:

- Cumhurbaşkanlığı Sarayı, buyrunuz dedi.

Kendimi tanıtp adım tane tane söylemeye itina ederek:

- Sayın Es Pederos'la görüşmek istiyorum, yabancı oluşuma bakmayın yakın arkadaşımı dedim.

Ses aynı toklukla:

- Adınızı biliyorum efendim dedi, sizi hemen özel sekreterine bağlıyorum lütfen ayrılmayın, saygılar..

Telefondaki mutad tıkırtıları duydum. Sonra çok tatlı bir kadın sesi:

- Hoş geldiniz Senyor dedi, ben Ekselans Cumhurbaşkanının özel sekreteri Amelia'yım.

- A dedim, nasılsınız daha önce bir defa görüştüğümüzü hatırlıyorum.

Ses, gülerek daha da tatlılaştı:

- Maalesef senyor dedi, benim adım da Amelia ama, ben o değilim. Ama sizi her Tekelon gibi ben de tanıyorum elbet. Bütün kitaplarınızı okudum. Tanıdığınız Senyorita Amelia şimdi yurtdışında görevli..

- O halde sizinle de böylece tanışmış oluyorum, şimdi mesele-me geleyim. Sayın Es Pederos'la çok eski bir hukukumuz vardır. Onu görmeden, hatta herkesten önce onu görmeden Tekelonya'da bulunmamın anlamı var sayılmaz..

Bana hemen ciddileşmiş gibi gelen bir sesle:

- Ekselans şu anda bazı yabancı misafirlerle meşgul dedi, ama serbest kalınca hemen arzunuzu arz edeceğim. Sizi nerede bulabiliriz?

Telefonun üzerindeki gümüş plakaya yazılı Emilio'nun numarasına bakarak:

- Ben dedim şu anda Forbos'ta Sayın Cumhurbaşkanıyla müşterek bir dostun evindeyim, numarası...

Senyorita Amelia sihirbaz gibi atıldı:

- Tahmin ediyorum, Senyor Caramba'nın yanında olmalısınız efendim, numarayı biliyorum.

- Tamam dedim, biliniz ki istenilen anda Başkente de gelebilirim.

- Pekiy efendim, derhal arz edeceğim, saygılarımı lütfen kabul ediniz.

Emilio'ya durumu anlattım.

- En fazla yarım saat içinde arar, dedi, telefondan sonra da rahat rahat yemeğe çıkabiliriz..

Ama tahmininde yanılmıştı. Yarım saat geçti, bir saat geçti, bir buçuk saat geçti.. Telefon öylece sessiz kalmayı sürdürdü. İster istemez yemeği evde yemek zorunda kalmıştık. Emilio'nun galiba dışarıda bir sürprizi vardı ki, buna bayağı canı sıkılmıştı. Ve biz tam yemeğin ortasında idik ki, telefon çaldı.

Karşımda gene o ilk tok güneyli erkek sesi:

- Saygılar Senyor diyordu, Sayın Ekselans Cumhurbaşkanımızı bağlıyorum.

Doğrusu ya biraz heyecanlandım. Yirmi küsur yıl sonra eski ve böylesine candan bir dostun sesini mi duyacaktım, yoksa değişmiş denilen bir durgunluğu ve soğukluğu mu? Merak içindeydim.

Birden kulağıma o bildik ses çarpar gibi oldu:

- Hoş geldiniz, bu defa arayı biraz fazla uzatmadınız mı? Nasılsınız?

- İyiyim diyebildim, o anda içimi buran bir farklılık sesimin boğuk çıkmasına sebep olmuştu. Es Pederos'la yıllar önce birbirimize siz demeyi bırakmıştık. Halbuki o lafa "hoşgeldin" diye değil, "hoş geldiniz" diye girmişti ve böyle sizli bizli devam etmekteydi. Ama yine hemen düşündüm ki, artık Devlet Başkanı idi, ihtimal biraz daha mesafeli olması gereğine inanıyordu. Neden olmasın?

Kulağımdaki ses devam ediyordu:

- Umarım bu kadar aradan sonra biraz fazla kalırsınız.

- Maalesef dedim, eşimi pek taze bir nekahat içinde bıraktım, biran önce dönmeyi istiyorum. Bu sebeptendir ki, hemen görüşmemiz gerektiğine..

Es Pederos (artık hangisi ise) sözümü kesti:

- Bakınız dedi, ben üç günlük bir yurtdışı geziye çıkmak zorundayım. Bu akşam üzeri hareket ediyorum. Pazar sabahı Tekelonya'ya dönmüş olacağım. Dönüşü Forbos üzerinden yapar ve sizin buraya kadar zahmet etmenize de gerek bırakmam. Tabii ondan sonra da görüşmemiz mümkün olacaktır..

Hararetle teşekkür ettim. Yalnız bu defa onun da tıpkı eskisini andıran bir sıcaklıkla veda ettiğini de gözden kaçırmamıştım.

Emilio konuşmanın detaylarını dinledikten sonra:

- Eh! dedi demek ki bu hesaba göre, bir defa önümüzdeki üç gün dilediğimiz gibi..

Ve birden sözünü kesip ekledi:

- O, "biraz önce dönmek istiyorum" lafını da nereden çıkardın?

- İki gözüm dedim, acelem olduğunu söylemeliydim ki, biran önce kabul buyursunlar.. Üstelik de..

- Evet üstelik de..

- Şey.. kabul edersin ki, burada aylar boyu oturmaya da niyetli değilim.

- Orası senin değil benim bileceğim şey..diyerek kestirip attı.

Yemeği bitirmiştik, Gomez kahvelerimizi ve konyaklarımızı getirmişti bile.

Emilio bir puro da bana uzatırken sordu:

- Peki patron şimdi emriniz ne?

Önümdeki notları evirip çevirerek istediğimi bulduktan sonra:

- Bak ne demiştik, bu Es Pederos dış gezileri seviyor, öteki 15 yıllık ilk Başbakanlığında Tekelonya dışına adım atmamışken, bu bir yıl içinde tam 75 yurt dışı gezi yapmış diye yazmışım buraya.

Durdum yüzüne baktım. O tamamladı:

- İşte gene yurt dışı bir geziye çıkıyor! Yani, eskisinden çok yenisine uygun!..

- Evet maalesef öyle ama dedim, tabii devlet işlerinin gereklerini de atlamayalım!..

Emilio purosundan halkalar çıkararak, bir hayalin sanki yüzüne üfürüyordu. Kendi kendine konuşur gibi pes perdeden homurdandı:

- Bu devlet işleri, ne hikmetse, eskiden daha doğrusu Don Gual'ta kadar, Başbakanları, Devlet Başkanlarını daha ziyade yurtda çalışmaya zorlarken, birden zincirlerinden boşanan Romalı esirler gibi şimdi herşeyi dışarıda aratır oldular!..

- Eee dedim, dünya şartları çok değişti.

Yüzüme dalgın dalgın baktı ve gene benimle değil de gözleri önündeki bir hayalle konuşur gibi:

- Acaba değişen yalnız dünya şartları mı?

Soruyu duymamış gibi yaptım. Besbelliydi ki, gene aklını öteki değişmeye takmıştı!..

Akşam üzeri Forbos'un güzel köşelerinden bir ikisini dolaştık. Tarihi kalelerden birinin giriş kısmına zerafetle oturtulmuş bir meyhanede birer içki içtik. Eski günleri konuştuk. Forbos'a Don Gutal tarafından musallat edilen Belediye Başkanı Megalomanos'un rezaletlerini seyredip küfrü bastık. Bir çiçekçiye uğrayan emilio, evi için bazı siparişler verdi. Ben birkaç güzel kartpostalı, dostlarıma ve aileme postladım ve sonra birden akşam yemeğini de evde yemeye karar vererek, âdeta gecikmiş yatılı okul çocuklarının telaşı içinde eve koştuk.

Ertesi günü de tam bir avarelikle geçirdik. Bir aralık Emilio şirketinin müdürlerinden bir ikisiyle kapanıp biraz çalışmış, ben de birkaç mektup yazmıştım. Çalışma faslının hepsi bu kadardı.. Akşam üzeri terasta oturmuş, önümüzdeki iki günü nasıl geçireceğimizi tartışıyorduk ki, birden aklıma geldi:

- Bak dostum dedim, bizim "Demir Maske" hikâyesinin iki düğümü daha var, bunlardan biri, bizim Es Pederos'un ihtilalciler tarafından hapsedildiği adada, halen bir veya birkaç mahkûm olup olmadığını öğrenmek!.. Diğeri de Sançez'in bahsettiği, hani o Rolando muydu, Orlando muydu bir avukat vardı ya, onu bulup Pes'in mezarı hakkındaki bilgisinin sağlamlığını ölçmek!.. Bunları nasıl sağlayabiliriz?..

Emilio, kalktı masasından aldığı bir kâğıdı bana uzatırken:

- Önce şunu oku dedi. Ve okur okumaz da gördüm ki, o "hapi-sane ada"yı kontrol etme fikri onda çok önceden uyanmış ve gerçekten akıllı bir teşebbüse onu sevkedecek kadar da gelişmişti. Elimdeki kâğıt, Tekelonya Deniz Kuvvetleri Bakanlığına gönderilmiş bir mektubun kopyası idi. İmza Emilio'ya aitti ve arkadaşım bu mektubunda o ada'yı turistik bir cennet haline getirme arzusunu belirterek, Bakanlıktan uzmanların çizecekleri plan konusunda gereken izni istiyor ve Ada'yı karış karış ölçüp biçmeleri gereken iki profesör mimarın adlarını bildiriyordu.

- Harikasin diye bağırışım.

Ama arkasından sormadan da edemedim:

- Bu fevkalade pahalı bir yatırım olsa gerek. Hakikaten yapacak mısın?

Son derece sakın:

- Niye olmasın? dedi, orası gerçekten turistik bir cennet olabilir. Yeter ki razı olsunlar ve istediğim incelemeyi yapmak olanağına kavuşalım. Tam bir taşla iki kuş. Hem şüphelerimizi bir nebze gideririz, hem de Tekelonya için bir cehennemden cennet çıkarırım!..

- Bu mektubu ne zaman gönderdin?

- Sen gelmeden bir gün önce.

- Ne zaman cevap alabilirsin?

- Bir adamım Başkentte bunun peşinde koşmaya başladı bile, bu günlerde bir haber alırsız sanıyorum.

- Pekiy ya o Orlando mu, Rolando mu o avukatı ne yapacağız?

Emilio, gümüş çingırağı sallarken konuştu:

- Şimdi Gomez onu bize hallediverir.

Ve içeri girip hürmetle eğilen bulunmaz uşağına emrini verdi:

- Lütfen Sançez'e telefon et ve Tomasio'nun oğlu Rolando ile mutlaka konuşmak istediğimi, bir dava dolayısıyla onun fikrine gerek duyulduğunu söyle.. Haydi göreyim seni.

Aradan on dakika ancak geçmişti ki, Gomez gelmiş ve patronunun önünde eğilerek:

- Senyor Rolando telefonda efendim, deyivermişti bile!..

Emilio ise benim hayretle açılan gözlerime bakarak gülüyordu:

- Bizim Gomez, budur işte!..

Ve hemen telefonu alıp konuşmaya koyuldu:

- Merhaba Senyor Rolando, fikrinize ihtiyacım var. Acaba diyorum, ben mi size geleyim, yoksa siz mi bir içkimi de kabul etmek tenezzülünde bulunarak bana..

Bir dakika sonra da dönüp yerine oturuyor ve:

- Yarın öğle yemeğinde misafirimiz var, derken keyiflendiği iyice belli oluyordu.

- Birden ne güzel hızlandık, dedim. Eğer Ada için izin verirlerse ve Rolando da Avrupa'da bulup onardığını söylediği mezar hak-

kında sağlam deliller gösterebilirse ve ben de arkadaşımız Es Pederos'la yarından sonraki buluşmamızda onun bizim Es Pederos'umuzdan başkası olamayacağı inancına varırsam...

Emilio sözümü kesti:

- Eee? Ne olacak o zaman?

- Ne mi olacak? Önce senin şu Demir Maske romanın param parça olacak! Sonra... Biz arkadaşımızın benzerine, sahtesine falan değil tam kendisine kavuşmuş olmanın rahatlığı içinde, ondaki değişimleri yine izleyecek ama bu defa rahatça düzeltebileceğimiz kadarını da doğrultmaya çabalayacağız!..

Emilio dudaklarını bükmüştü:

- Yani böylesi sence daha mı iyi?

Ve arkasından hemen ekledi:

- Sen ünlü bir Tekelon hikâyesinde olduğu gibi, oğlunun balıklara yem olmasındansa, gemi direğinde maskaralık yapıp tayfaları eğlendirmesini yeğleyen baba gibisin.

- Ya sen dedim, neyi yeğlerdin?

- Henüz karar vermedim ama, boşa çıkmış bir "Demir Maske" hikâyesi karşısında da senin gibi bayram yapacağımı sanmıyorum. Hatta sevinebileceğimi bile sanmam!..

- O halde sen de, dedim, meşhur bir Fransız hikâyesinde olduğu gibi, oğlunu Paris'te cellat görmektense, kafasını Marsilya'da giyotin sepetinde bulmayı tercih eden ana gibisin!..

Hiç sesini çıkarmadı. Dalıp gitmişti.

Ertesi sabah çok erken uyandım. Terasta Gomez'in meşhur kahvesinden ikinciye içiyordum ki, Emilio son derece şık bir spor kılıkla ve güzel kokular saçarak geldi:

- Günaydın, iyi uyumadın mı yoksa?

- Hayır, dedim, aksine mışıl mışıl uyudum ve artık tam formumu bulduğum için, her zaman olduğu gibi erken uyanmaya başladım.

Emilio, portakal suyu sürahisine uzandı ve Gomez'e seslenerek, havanın güzelliğinden faydalanarak kahvaltıyı da terasta yapabileceğimizi söyledi.

Masanın ucunda bir deste Tekelon gazetesi, bir gümüş tepsi i-

çinde kıvrılmış yatıyordu. Emilio tımarını alırken sordu:

- Gazetelere hiç bakmadın galiba?

- Hayır dedim, manzaraya dalmıştım, henüz onlara sıra gelmemişti.

Emilio, destenin içinden bir tanesini seçip açtı ve açmasıyla birlikte de:

- Aman Tanrım!.. diye bağırarak elinden atması bir oldu!.

Heyecanla yerimden fırlayarak, yere atılmış gazeteyi aldım ve Emilio'nun bakmış olduğu ilk sayfasına bakar bakmaz manşetteki, "Müthiş Kaza" yazısını ve altındaki genç adamın resmini görüp bağırdım:

- Kim bu? Bir yakının mı yoksa?

Emilio sapsarı bir yüz ve titrek ellerle öbür gazeteleri de açmış, onlardaki aynı haberi yüksek sesle okumaya başlamıştı:

"- Dün gece saat 11.55'de nlü avukat Rolando yanında genç eşi Dr. Maria Rolando olduğu halde Margoliso restorandan çıkıp evine dönerken, Jaguar'ının henüz tesbit edilemeyen bir sebepten yolda kayarak, bir elektrik direğine bindirmesi sonunda ağır yaralanmış, eşi Dr. Maria ise, kaza anında hayatını kaybetmiştir. Kaza yerinden geçmekte olan polis devriye arabası genç ve ünlü avukatı hemen hastaneye yetiştirebilmişse de, hastane yetkililerinden aldığımız bilgiye göre Senyor Rolando'nın durumu son derece kritik olup...."

Bu defa bütün gazeteleri tuttuğu gibi terasın ucuna kadar fırlatan Emilio:

- Şu hale bak dostum dedi, zavallının gençliğine mi yanarsın, yoksa bize talihin şu garip oyununa mı? Ben de az önce aşçıya öğle yemeğine bir misafirimiz geleceğini, kendini göstermesi için ne mümkünse yapmakta serbest olduğunu söylüyordum.

Hâlâ kucağımda duran gazetedeki gerçekten yakışıklı ve güler yüzlü adamın resminden gözümü alamıyarak:

- Eşi maalesef hemen ölmüş ama dedim, ondan ümidi tamamen kesmek doğru değil!

Emilio:

- Umarım öyledir dedi, saat biraz ilerlesin, kaldırıldığı Merkez

hastanesine telefon ederim. Başhekimi çok yakın arkadaşımıdır, onun da eşi İtalyan ve Mafalda'nın en yakın arkadaşı.

Gomez o sırada aşçıbaşıyla birlikte, muhteşem Karamba kahvaltısının takım taklavatını terasa nakletmeye başlamıştı ama artık ikimizde de yiyecek hal kalmamıştı. Fakat buna rağmen sessizce birşeyler atıştırmış ve belki de tarihte ilk defa Karamba malikanesinde bir kahvaltının el sürülmeden kaldırılması ayıbını biraz olsun önlemeğe çalışmıştık.

Kahvelerimizi içerken Emilio'nun sıkıntısını hafifletmek için.

- Bak göreceksin dedim, ben dönmeden Rolando'nun iyileştiğine şahit olacağımız gibi, ihtimal hastanedeki odasında, belki de evindeki yatağında, onunla Demir Maskecilik oyunumuzu sürdüreceğiz!

İki saat sonra, Emilio hastaneye telefon edip asık bir suratla terasa dönerken, yüreğim hoplamadı değil ama, onun:

- Henüz komadan çıkmamış fakat arkadaşımın söylediğine göre, bünyesinin sağlamlığı doktorlara büyük ümit veriyormuş, demesiyle biraz rahatlayıp sordum:

- Asıl tehlikeli yara neresindeymiş?

Emilio, elini ensesine bastırıp ağrıyan başını sağa sola çevirirken mırıldandı:

- Maalesef başında dostum! Doktorlar frontal bölgede hafif bir ezikle, sağ arkada bir çatlak tesbit etmişler. Ama diyor arkadaşım, bu beynin mutlaka hasar görmüş olması değildir. Hiç değilse büyük hasar...

Bir puro yakarken:

- Şimdilik kapatalım bu konuyu dedim, haydi izin ver de bugün de seni ben gezdireyim.

Emilio hiç itiraz etmedi. Gomez'e arabayı hazırlatmasını, aşçıya öğle yemeğinden vaz geçtiğimizi söylemesini ve telefonda beni arayan olursa, akşam üzeri döneceğimizi bildirmesini hep ben söyledim, Emilio sadece başıyla onayladı. Yalnız şoförü Cortez arabanın kapısını açmadan âdeti olan sorulu bakışını patronuna diktiği zaman:

- Bana sorma Cortez, talimatı Senyor'dan al, demiş ve arabaya girivermişti.

İşte o zaman Cortez'e, Emilio'yu bile yerinden sıçratan emri verdim:

- Çenos koyuna gideceğiz, hiç acelemiz yok Cortez, etrafı göre göre gitmek istiyorum.

Cenos koyu, bizim Es Pederos'un ihtilalciler tarafından hapsedildiği Martı adasının tam karşısındaydı ve oradaki küçük bir tepeliğin eteğinde yeni bir restoran açıldığı dünkü gazetelerde gözüme ilişmişti.

Emilio gözlerini açarak sordu:

- Cenos koyu da nereden aklına geldi? Evet etraf hep güzeldir ama orada içecek su bile bulamayız. Düşünsene yol bir buçuk saatten fazla çeker. Bari birşeyler alalım da piknik gibi olsun.

Patronunun lafını duymuş olan Cortez irkilmiş ve arabayı birden yavaşlatmıştı. Ama ben seslendim:

- Yoluna devam et Cortez, ben sizi aç bırakmam, olmazsa karşıdaki adadan yardım isterim de yine aç kalmazsınız.

Emilio, "Karşıdaki ada" sözünü duyar duymaz bağırdı:

- Aman dostum, aç susuz durmaya razıyım.

Belli ki, o restorandan haberi yoktu ve ben, gezinti tam sürpriz niteliği kazandığı için pek sevinçliydim.

Hele koya yaklaştığımız sırada Cortez'e:

- İlerdeki tepeliği görüyor musun? İşte onun çevresinde yarım bir çark yapıp duracaksın! demem üzerine, Emilio'nun:

- Yahu neler çeviriyorsun? diye büsbütün hayrete düşmesi karşısında zevkten bayılacaktım.

İçimden, "Hele bir de lokanta beni rezil etmeyecek gibiyse.." diye hafif bir kuşku geçirmemiş de değildim ama, kapıya yanaşıp da, güzel antreyi ve güler yüzlerle arabanın kapısını açan teşrifatçı Tekelon dilberlerini görür görmez, kuşum yok oluvermişti.

Emilio şaşkın şaşkın etrafına bakınırken:

- Burasını da nereden keşfettin? dedi.

Önümdeki, diş macunu reklamcılarını çoktaan peşine takmış olması gereken Tekelon güzelinin çenesini okşayarak cevap verdim:

- Bu güzel hanımlar davet ettiler.

Üç kız da birlikte kıkırdadılar:

- Evet efendim hoş geldiniz..

İçerisi daha da güzeldi. Ve bana göre تنها olduğu ve üç dört çiftten ibaret müşterilerini, salonun uzak köşelerine ustalıkla serpiştirdiği için çok daha güzeldi!..

Emilio, birlikte seçtiğimiz şaraptan ilk yudumu alır almaz da, keyifle arkasına yaslanıp teşekkür etti.

- Sahi.. diyordu, burayı nasıl öğrendin? Herhalde çok yeni olsa gerek ki, hiç duymamıştım bile. Hatta ben bu koya, karşıdaki askeri zımbırtı dolayısıyla herhangi bir tesis kurulmasının yasak olduğunu biliyordum.

- Dün akşam yatarken gazeteleri şöyle bir karıştırayım demiştim, birden “Cenos koyunda nefis bir yemek istemez misiniz?” diye âdeta bağırان bir reklam dikkatimi çekti. Cenos koyunun yasaklı Tekelon bölgelerinin başında geldiğini ben de duymuştım. Üstelik böylece, senin adayı turistik bir tesis yapma teşebbüsüne de ümit doğuyordu. Sana bunu tam söyleyecektim ki, zavallı Rolando’nun kaza haberi..

Sözümü tamamlayamadım, şişman, yok yok çok şişman, siyah smokingi içinde büsbütün şişman bir zat yuvarlana yuvarlana önümüze gelmişti:

- Hoş geldiniz Senyörler, adım Subito, buranın sahibiyim, emirlerinizi bizzat almaya geldim...yollu bir alay cümleyi öyle çabuk sıralıyordu ki gülmesini tutamayan Emilio, adamın sözünü kesmek zorunda kaldı:

- Hayırlı olsun Senyor Subito, yerinizi çok beğendik ve eğer servisiniz de konuşmanız ve adınızın anlamı gibi hızlı ise, artık size bu alanda kimse yetişemez!

Subito Tekeloncada da çabuk, hızlı anlamındaydı.

Şişman lokantacı çıra dilini tekrar tutuşturdu:

- Sağ olunuz, var olunuz Senyor!..

Servis gerçekten de Subito’nun dili gibi hızlı idi ama, biz herşeyin tadını çıkararak yemekte daha usta olduğumuz için, servisin hızı ister istemez saatte birkaç metreye kadar düşmek zorunda kalmıştı. Yemekten sonra restoranın terasına çıktık. Askerlerin adası

terasın ancak ucundan görülebiliyordu. Yanımıza gelip bize çevre hakkında bilgi verme heyecanı içindeki Subito'ya:

- Neden dedim, restoranı biraz daha güneye doğru yapmadınız? Adayı tam olarak görebilmek..

- Yok Senyor dedi, ancak böylesine izin verdiler. Bu kadarına bile ne rüşvetler yedirdim Tanrı bilir! Don Gutal'ın ünlü kanunları bile bu konuda işlemedi de, bir dost araya girerek bu kadarını..

Emilio adamın sözünü kesip sordu:

- Adada hâlâ askerler var mı ki? Yani askeri bir faaliyet diyorum? Subito:

- Bir faaliyet yok sanıyorum Senyor, yalnız tabii oradaki tesisleri korumak için birkaç nöbetçi falan olsa gerek ki, haftada bir motor gidip yiyecek v.s. taşıyor, bazan da bir doktorla hastabakıcı götürdüklerini bizim çocuklar görmüşler..

Emilio ile birbirimize bakiştık, ama fazla bir merak göstermekten de itina ile uzak durmaya dikkat ettik. Ben sadece pek tabii birşey duymuşum gibi:

- Eh!. olabilir dedim, tesislerdeki nöbetçilerden hasta olanlar çıkabilir.. Aferin demek ki çocukları adada unutuvermiyorlar!..

- Aman Senyor ne diyorsunuz dedi, Subito, ne unutması? Geçenlerde donanma komutanı, meşhur komutanlık motörü ile geldi ve adada iki saatten fazla kaldı. Yanında dört beş tane de sivil misafiri vardı. Dönüşlerinde bize şeref verdiler, ikramlar ettik ama...

Emilio gülerek cümleyi tamamladı:

- Ama hâlâ hesabın kim tarafından ödeneceğini bilmiyorsun değil mi?

Subito, sağına soluna duyan var mı gibilerden kaçamak bakışlar fırlatırken fısıldadı:

- Çok yaşayın Senyor, İsa hakkı için, siz bir harikasınız!..

Yolda, ikimizde de aynı düşüncenin sıkıntısı olduğundan emim. Emilio, Cortez'le aramızdaki cam bölmeyi sıkıca örtmüş ve başını koltuğuna yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Ben sağımdaki manzaranın güzelliğine bakıyordum ama, daha çok ada'nın suya vuran

aksi içinde, karmakarışık yüzler görerek.. Hücrede bir hasta, arada bir kontrole giden doktor, hastabakıcı, yiyecek motoru, nöbetçiler..

İlk konuşan gene Emilio oldu:

- Şu doktor işine ne diyorsun?

Hemen cevap verdim:

- Hiç de düşündüğümüz gibi olmayabilir!..

Emilio, gayet sakin:

- Ama dedi, olabilir de..

- Eh! tabii o da olabilir ama, o zaman da “Demir Maske” oyununun atom çekirdeğini oluşturan gizlilik de patlamış olur ki, bu kadar açık bir oyuna hiç kimse cesaret edemez.

- Peki dedi Emilio, o doktorla hastabakıcı korkutulmuş olamazlar mı?

- Öyle şey olmaz dedim, bu derece büyük ve tehlikeli bir oyunu, bir adamla genç bir kızın korkutulmasına bağlayarak sürdürmek, değil Tilki General Menon’un, ahmak bir erin bile yapabileceği şey değildir!

Emilio biraz ikna olmuştu:

Sessizce:

- Haklısın!.. dedi.

Ama arkasından birden aklına gelmiş gibi tekrar sordu:

- Pekiyi ya o donanma kumandanı ile yanındaki sivillerin gidişleri?.. Üç beş er için koskoca kumandanın adaya gittiğini de söyleyecek değilsin herhalde!..

Biraz düşündükten sonra cevap verdim:

- Elbette onların ziyaretiyle oradaki üç beş görevlinin ilgisi yoktur. Ama bizim Demir Maske ihtimaliyle de ilgileri olamaz, çünkü dediğim gibi onun sıklet merkezi, gizlilikten hem de çok gizlilikten geçiyor ve böyle sürü sepet ziyaretlerle de bir gizliliğin korumayacağını aptallar bile bilebilir!..

Galiba Emilio bu sefer iyice ikna olmuştu. Tekrar:

- Haklısın dedi.

Sonra eve kadar hiç konuşmadık.

Kapıda bizi karşılayan Gomez önce bana:

- Senyor dedi, sizi az önce Forbos valisi telefonla aradı, tekrar arıyacakmış.

Ve sonra patronuna dönüp:

- Size de saygılarını sundu efendim, dedi.

Emilio ile dudaklarımız bükülü birbirimize baktık. Forbos valisinin beni araması, hiç de olağan birşey değildi. Ne için olabilir diye düşünürken, gene düğümü galiba Emilio çözdü:

- Hah dedi bence, Es Pederos'un döneceği saati falan bildirecektir. Dönüşü buradan yapacak değil miydi? Valiye mesaj vermiş ve seninle nerede ve nasıl buluşacağını söylemiştir. Bak, görürsün böyle çıkacak!..

Bu ihtimali kafamda evirip çevirince ben de akla en yakın yol bularak rahatladım.

Zaten fazla beklememize de gerek kalmadan Forbos valisi bir saat içinde bir daha arayarak, aşağı yukarı aynı yolda konuşmuştu. Es Pederos'un dönüş saatini bildiriyor ve hava limanının şeref salonunda o saatte bulunmak üzere, beni kendisinin gelip alacağını söylüyordu.

- Sayın Cumhurbaşkanımız, planında ufak bir değişiklik yapmış bulunuyorlar. Forbos'ta fazla kalamayıp hemen Başkente geçecekleri için sizin hava limanında bulunmanızı istediler, diye de eklemişti.

Bu hesaba göre, ertesi günü akşam üzeri 4'de hava limanında olmak zorundaydım. Ve Emilio'nun bu seferki yeni hesabına göre de, yanıma giyecek, terlik, traş takımı v.s. doldurduğum küçük bir çanta almam gerekliydi.

- Besbelli ki, uçağıyla seni Başkente götürecektir. Bunun başka açıklaması var mı? Forbos'a uğrama planını değiştirmişse, ne diye doğruca Başkente uçmuyor? Belli ki sana verdiği sözü tutabilmek için buraya uğrayıp seni alacak!..

Doğrusu ya, içimde bir tuhaflık vardı. Emilio'nun söylediklerini çok mantıklı buluyor fakat gene de rahatlıkla içime sindiremiyordum.

- Beni dedim, hava alanına çağıracağı gibi, aynı valiye vereceği bir mesajla doğruca Başkente de çağırabilirdi. Ve bu daha kolaydı. Şimdi bu zorluğa girmesi bana biraz garip geliyor.

- Amma yaptın dedi Emilio, adam öyle yapsaydı ikimiz birden

eskisi böyle yapar mıydı yapmaz mıydı tartışmasına derhal başladık. Halbuki o şimdi bana göre tam bizim Es Pederos'umuza uyan inceliği yapıyor ama bu sefer de senin tuhaflığın tuttu.

- Belki haklısın dedim ve sustum.

O gün başka önemli bir olay olmadı. Emilio, akşam üzeri hastaneyi tekrar aramış ve Rolando'nun durumunda hâlâ bir değişiklik olmadığını öğrenmişti.

Ben Londra'ya telefon edip evde herşeyin yolunda olduğunu öğrenerek sevinmiştim.

Ve akşam yemeğini evde yemeğe karar verip, hayli sessiz bir yemekten sonra da erkenden yatmıştık.

Ertesi sabah adetim üzere, erken kalktım. Hafif bir heyecan yüreğimi ezer gibiydi. Şüphe yok yirmi küsur yıldır görmediğim bir arkadaşı tekrar görebilmenin heyecanıydı bu! Ayrı milletlerin çocukları olsak da, ayrı ülkelerin yetiştirmeleri olsak da, birbirlerini çok sevmiş ve anlamış iki insan olarak, tatlı acı bir alay hatıramız vardı ve bu hatıra kervanı, şimdi bütün yükü ve uzunluğu ile, bellegimde geçit yapıyordu.

Bana göre, Es Pederos'la konuşup da beğenmemek, tanıyıp da sevmemek ve memleketine olan bağı anlayıp da inanmamak kaabil değildi.

Bu, benim hayalimin Es Pederos'u değil, Tekelonya'nın her köşesinde bir taşı, her bölümünde bir eseri olan gerçek Es Pederos'tur.

Tekelonya'daki on ikinci askeri darbe ile devrildiği zaman, pek çokları, onun artık tamamen silineceği inancına düşmüşler ve bu havayladır ki, palamarlarını başka iskelelere bağlama telaşına kapılmışlardır. Uzakta da olsam, bir yabancı da olsam, her parçası bir ibret tablosu teşkil eden bu dönemliği ve kaçışı hep hüznle izledim. Zaman zaman hırslandığım, öğürme, kusma noktalarına geldiğim de çok oldu.

Azmi, sabrı ve tükenmez mücadele gücü ile o, sarıldığı çemberi kırarak tekrar ayağa kalktığı zaman da dünyalar benim olmuştu elbet.

Ama sonra ne olmuştu? Yirmi küsur yıldır hergün evime gelen

deste deste Tekelon gazetelerine bakıyor, onu tanıyamıyordum. TV'lerde heyecanla seyrediyor, gene tanıyamıyor, hatta anlayamıyordum.

Ve ne yazık ki bu duyguda yalnız da değildim.

Es Pederos'u şüphe yok benden iyi tanıyan ve en az benim kadar seven müşterek dostumuz Emilio Antonius Karamba'da onu tanıyamaz ve anlayamaz olduğunu durmaksızın yazıyor ve her telefon konuşmamızda söylüyordu.

Tekelonya'daki şu son on yılın çeşitli dağdağasını ve bazı önemli saydığım olayları size de anlattım. Onların hangisinde Es Pederos varsa, yanında mutlaka böyle bir değişim görme şaşkınlığının da feryadı vardır. Ama bütün o iddialar, şüphe yok, media'dan çıkardıklarım ile dostum Emilio'dan öğrendiklerime dayanıyordu. Hiçbirinde benim şahsi gözlemlerimin yeri olmadığı gibi, buna imkan da yoktu. Halbuki şimdi? Evet, Emilio'nun o nefis banyosunda gömüldüğüm köpüklü suyun bedenime verdiği tatlı rahavet içinde şimdi düşünüyorum. Çok değil sekiz saat sonra, artık pek sevdiğim dostum, arkadaşım, kardeşim Es Pederos'u, şunun bunun, hatta Emilio da olsa nihayet benim dışımda bir kişinin, gözüyle gönlüyle değil, doğruca kendi gözlerimle görüp kendi zihnimle, kalbimle tartmak imkânına kavuşacaktım..

Sudan hızla çıktım. On dakika sonra da terasta gazeteleri okumakta olan Emilio'nun yanındaydım.

Bu defa takılma sırası ondaymış gibi:

- Ooo dedi, bu ne şıklık? Besbelli arkadaşımızın yeni merakını atlamamışsın!..

Bugün kendisine kavuşuncaya kadar, Es Pederos hakkında konuşmamaya karar verdiğim için, sadece gülümsedim ve yerime otururken:

- Bırak şıklığı mıklığı da fil gibi acıktım, dedim. Üzerime varırsan seni bile yiyebilirim.

Emilio nedense pek keyifliydi:

- Öyleyse bir haber vereyim de iştahın büsbütün artsın, dedi. Roberto dün akşam bazı reaksiyonlar göstermiş. Doktor artık ko-

madan çıkacağına yüzde doksan inandığını söyledi.

Elbette Roberto'nun iyileşme ihtimaline sevinmiştim ama o artık benim için sadece bir insan olarak değerliydi. "Demir Maske"li kuşklarımızın aydınlatılmasına yarayacak bir unsur olarak hiç değil! Nasıl ki, artık Martı adasında bir mahpus olup olmadığını öğrenmenin de benim için hiç değeri kalmamıştı! Çünkü efendim, çok değil, 7-8 saat sonra, ben "konumuzu" bizzat görecek onu eskisi gibi bizzat kucaklayacak ve dışarıdan gelen hiçbir rüzgârı gönlüme uğratmadan onu kendi süzgeçlerimden geçirecektim!..

Emilio gazeteleri önüme sürerken:

- Önemli birşey yok dedi, Es Pederos'un döneceği haberi hepsinde de manşet.

Ve hemen aklına gelmiş gibi ekledi:

- Kendine bir küçük çanta hazırladın mı?

- Hayır dedim, buna gerek görmedim. Düşünsene sanki bu yolda bir davet almışım gibi, elimden çantayla hava alanının şeref salonunda bekleyeceğim... Biraz tuhaf değil mi sence de? Üstelik de Forbos valisi gelip beni buradan alacak, "Ben Başkanla beraber Başkente uçacağım galiba, işte bu da çantam" der gibi elimde çanta adamın arabasına kurulmak!..

Yok yok bunu dünyada yapamam!..

Emilio biraz düşündükten sonra:

- Galiba haklısın, dedi. Hiç endişe etme, şayet benim tahminim gibi çıkar da Başkente uçarsan, şimdi hazırlıyacağın bir çantayı arkandan hemen gönderebileceğim gibi, daha da kolayı var. Başkentteki apartmana gider, herşeyi orada bulabilirsin!.. Pabuçlarımız dışında, herşeyimizin de birbirine az çok uyduğunu biliyoruz. Hiç giyilmemiş kostümler, spor ceketler ve gömlekler bulabileceğini de garanti ederim.

Emilio, yıllar önce daha inşa safhasındayken Başkentteki bir gökdelenin en üst katını baştan başa almış ve dört dairelik bir alanı tek daire ve bir de teras katı olmak üzere ortaya öyle büyük ve şahane bir apartman çıkarmıştı ki, hâlâ bir mimari deha eseri sayılır ve dünyanın bütün dekorasyon dergilerinde hâlâ resimleri çıkar!..

- Ooo..dedim, o giyilmedik kostümleri ve ceketleri keşke hiç söylemeseydin. Şimdi Es Pederos'un hesabında Başkente gitmem yoksa, üstelik bir de kızacağım.

Ve sonra galiba öğle yemeğine kadar hep kumaşlardan, elbiselerden, tanıdığımız terzilerden, gömlekçilerden konuştuk. Arada bir gözüm saate takılıyor, fakat vaktin çakılı kalmış gibi bir türlü yürümediğini görüp yeni bir havadan sudan konu yakalamaya kalkışıyordum.

Allahtan Emilio'nun şirket direktörlerinden biri telefon etti ve Emilio da onu öğle yemeğine çağırdı da vakti daha rahat geçirmemiz sağlandı.

Direktör genç ve çok hoş sohbet bir adamdı. Londra'da ekonomi okumuştı ve beş altı yıldır gidemediği Londra'yı çok özlediği o kadar aşikârdı ki, hiç âdetim olmadığı halde Emilio'ya kendisine izin vermesi dileğinde bulundum ve çocuğu bir de davet ettim.

Yemekten sonra, adamcağız sevinç içinde gitmiş ve o kapıdan çıkar çıkmaz da Emilio bana dönerek:

- Bugün Tanrı korusun başka bir adamım gelmeye kalkarsa ayaklarını kırmam gerekecek galiba, dedi. Sendeki bu coşkunluk varken, allah bilir hangisine rastlarsan ya maaşına zam yaptıracak, yahut da daha yukarılara çıkarmamı isteyeceksin. Korkarım her öüne çıkanı da Londra'ya davet ederdin!..

Güldüm ve duvardaki saate baktım. Üçü gösteriyordu.

- Tamam dedim, neredeyse Vali'nin arabası bahçenin ucunda görünür. Kendisini çok iyi tanır mısın?

Emilio:

- Elbette dedi, herhalde beş on dakika kadar da oturur sanıyorum. Hah işte geliyor da..

Hep birlikte kapıya çıktık. Forbos Valisi, uzun boylu, sert bakışlı, kendini sevdirmekten çok, korkutmaya ayarlanmış gibi görünen bir zattı. Gülerek arabadan çıkmış ve gülerek ellerimizi sık-mıştı ama, gülen sadece ağzı idi. Gözleri ve gözlerinin ucunda çatılmış kalmış kaşları ve dudağının üzerinde ağzına bekçilik yapar gibi yerleşmiş kapkara bıyığı, gülmeyi hiç tanımamış gibiydiler!..

Emilio misafirini, salona aldı ve ünlü purolarından birini hemen uzatırken:

- Bir kahve ile armagnac'a herhalde vaktiniz vardır dedi.

Vali puroyu yumuşatıp koklarken, bana dönüp:

- Herhalde on beş dakika kadar oturabiliriz değil mi efendim? dedi.

Omuzlarımı silkip oturdum. Gomez hemen kadehleri ve az sonra da kahve ile, gümüş armalı billur Armagnac sürahisini getirdi.

Kadehimi kaldırırken:

- Es Pederos'un sağlığına içiyorum, dedim.

Emilio, sadece kadehini kaldırarak karşılık vermişti ama Vali kadehiyle birlikte kendini de kaldırmış ve ayakta bir yudum aldıktan sonra yerine otururken:

- İsa'nın eli daima üzerinde olsun, Tekelonya ona borçludur, demeyi de ihmal etmemiştii.

Ve sanki artık başka konu, bir devlet hizmetlisi için harammışçasına, sadece Cumhurbaşkanına olan hayranlığından, onun iltifatına mazhar olduğu olaylardan, hasılı hep bizim sevgili Es Pederos'umuzdan bahsederek on beş dakikayı doldurdu ve sonra birden ayağa kalkarak:

- Buyrunuz efendim, vakit geldi dedi, bizim herhalde kendilerinden önce varmamız gerekiyor.

Sonra Emilio'nun geride kaldığını görüp sordu:

- Üstadım siz gelmiyor musunuz?

Gayet sakin:

- Hayır dedi Emilio, beni görmek istedikleri zaman kendileri bunu bildirirler. Henüz böyle bir bilgi almış değilim.

Vali gelişinde takındığı gülme görüntüsünü tekrar kuşanmıştı. Arkadaşımın elini saygıyla sıktı ve yola koyulduk!

Forbos hava limanında üç tane misafir salonu vardır. İlki her hava alanında bulunan VIP salonu, ikincisi devletin resmi misafirleri için ayrılmış şeref salonu, üçüncüsü de yalnız Devlet Başkanı'nın ve misafirlerinin ağırlandığı Galerios Magnificio, yani "Muhteşem Galerisi!.."

Bu ayırım, son ihtilalin eseridir. Tilki Menon böyle bir farklılığı zorunlu görmüş ve Muhteşem Galeri'nin yapımı için milyarlarca pezos'un harcanmasına hiç aldırmamıştır. Yerine Don Gutal geldiği zaman, tabii o işi büsbütün azdırdı ve kapı tokmaklarından başlayarak, bütün metal malzemeyi altına, lambrileri herbir parçası İngiltere'de özel biçilip cilalanmış yüz yıllık tik tahtalarına ve döşemeyi de yeşil'in en az bulunanı olan Lombardiya mermerlerine çevirtmişti.

Vali ile birlikte salona girdiğim zaman, ihtişamdan nefesim kesilir gibi oldu.

Fraklı hizmetkârlar bizi görünce, birbirleriyle işaretleşerek, iyi yetişmiş topçu erleri gibi görevlerinin gerektirdiği yerlere koşup, put gibi dikildiler. Sadece protokol müdürü olduğunu tahmin ettiğim yakışıklı bir genç, ölçülü bir telaşla yanımıza gelmiş ve oturacağımız yerleri göstermişti. İçecek bir şey isteyip istemediğimizi tam soruyordu ki, ikimiz de ellerimizi hafifçe kaldırarak hayır dedik ve o da çekilip kendine ayırdığı köşede dikilmeye başladı.

Tam yirmi üç sıkıcı dakikayı böylece geçirdim ve saatimin yelkovaniyla neredeyse konuşmaya başlamak üzereydim ki, Es Pederos'un özel yapılı o zarif uçağı piste indi ve edalı edalı yürüyerek Galerios Magnificio'nun önüne kadar geldi. Vali tabii yerinden fırlamış, Protokol müdürü çoktan pisti boylamış ve birdenbire nereden bittiklerini kavrayamadığım bir alay insan protokoldaki yerlerini alıvermişlerdi.

Ben yerimi bilmediğim, daha doğrusu hiç kimse de bana şuraya gel burada dur diyemediği için salonun ortasında kalakalmıştım. Ama geniş pencerelerden uçağı ve protokol tablosunu rahatça görebiliyordum. İşte Es Pederos merdivenleri iniyor, işte sıralanmış önemli kişilerin ellerini sıkıyor.. Ve işte valinin elini sıkarken biraz durup birşeyler söylüyor, o da başıyla Galeria Magnificio'yu işaret ederek cevap veriyor... Ve işte o zaman ben sorulduğuma iyice hükmederek, kapıya fırlıyorum ve gene evet arkadaşım tıpkı eski günlerdeki gibi kuvvetli ve sıcak..birbirimizi birkaç saniye gülümseyerek süzü-

yoruz, sonra o kolunu omzuma atarak beni salona götürürken:

- Sizi çok iyi gördüm diyor ve arkasından eşimi, çocuklarımı, torunlarımı soruyor!..

Salonda bu defa yalnız Cumhurbaşkanlarıyla misafirlerinin oturabildikleri baş köşeye yürüdük. Es Pederos bana yanındaki koltuğu gösterirken, göz kaş arasında salonu hemen hemen lebalep doldurmuş bulunan protokol gereği zevata da eliyle diledikleri yere oturabilecekleri anlamını çıkardığım bir işaret yaptı ama herkes yerini pek iyi bellemiş olmalı ki hiçbir karışıklık olmadan hepsi de çabucak oturuverdiler.

İşte bu kadar...

Ondan sonra Es Pederos anlattı, hepimiz dinledik. Gezisinin faydalarından, Fransa Cumhurbaşkanı'ndan gördüğü ilgiden, Tekelonya'nın geleceği konusunda beslediği ümitlerden, tatlı tatlı söz etti, dinledik.

Konuşmasını daha çok benimle yapıyormuş, hep bana anlatıyormuş, gibiydi. Bir aralık benim de Fransa'yı en son ne zaman gördüğümü sordu ve "Birkaç yıldır gitmedim" demem üzerine de, mutlaka yine gitmemi tavsiye etti. Sonra karşısında iki büklüm oturan Bakanlardan birine bir evrakın gelip gelmediğini sordu. Bir bardak portakal suyunun yarısını içti, benim önümdeki bardağa dokunmadığımı görüp ille içmemi istedi veee birden saatini hatırlamış gibi, kolunu silkerek vakti tesbit eyledikten sonra, elimi tutup:

- Buraya sırf sizi görmek için uğradım, yarın sabah erkenden Başkentte Okyanusya Devlet Başkanı dostum Pietro'yu karşılayıp ağırlyacağım. Tabii yine görüşeceğiz! dedi ve ayağa kalktı, onun ayağa kalkmasıyla beraber de salonun mermer döşemesi bile neredeyse ayağa kalkacaktı. Allahtan tam yanıdaydım da ellerimizi sıkıp, Tekelon âdetince birbirimize üç defa yanaklarımızı sürebildik... Sonra onu kalabalığın ortasında etrafına el sallarken uzaklaştı gördüm ve film de, burada bitiverdi!..

Boşalan salonun köşesinde daha tatmadan dondurması yere düşmüş bir çocuğun hüznü içinde kalakalmıştım.

Dönüş için valiyi beklemem gerekir mi gerekmez mi diye düşünürken, sırmalarının çokluğundan yüksek rütbeli olduğu besbelli

bir zabıta amirinin gülümseyerek bana geldiğini gördüm. Adam ki-
barca bir selamdan sonra:

- Sizi dışarda bekliyorlar efendim demiş ve kim? dememe mey-
dan bırakmadan çekilivermişti.

Telaşla dışarı çıkar çıkmaz da, Emilio'nun arabasını ve şoförü
Cortez'in sevimli yüzünü görüp öyle bir sevindim ki, nasıl olup da
geldiğini sormadım bile!.

Neden sonradır ki, Cortez yolda, patronunun her ihtimale karşı
hava limanına gitmesinde fayda gördüğünü ve protokolda bir aksı-
liğe uğramaması için de yanına bir mektup verdiğini anlattı.

Emilio beni daha kapıdan karşılarken:

- Dur dedi, sen söyleme de ben tahmin edeyim, ancak Muhte-
şem Galeride beş on dakika konuşabildiniz, sonra etrafını müthiş
bir kalabalık...

Biraz acı da olsa yine de gülerek:

- Bir daha yanıldın işte dedim, iki defa el sıkışıp, iki defa da sa-
rılmayı başbaşa konuşma sayıyorsan işte o kadar yalnız kaldık! Ya
bir de sana uyup çanta falan alsaydım..

Emilio:

- Pekiy dedi, tekrar arıyacağını falan söylemedi mi?

- Söyler olmaz mı dedim, yine görüşeceğiz mutlaka arıyaca-
ğım demekle kalmadı, Başkentteki yoğun işlerinden bile bahsetti.

Ve sonra salona yürürken ekledim:

- Yahu koskoca devlet bu!.. Bizimle bu kadar meşgul olması bi-
le az mı ki?..

Emilio:

- İşte şimdi içilir ve hatta içkinin canı çıkarılır diye söylenerek
Gümez'e seslendi:

- Haydi Gomez içkiler ve mezeler!.. Bu akşam Rakilo gecemiz
olsun, belki sabaha kadar konuşuruz!..

Galiba ikinci kadehlerimizi yuvarlamıştık ki, Emilio:

- Eee dostum, dedi, "Demir Maske"cilik oynamıyacak mıyız?
Söyle bakalım ne âlemdesin?

- Ben bunu görüşme saymıyorum ki dedim, bu olsa olsa sadece

görme sayılabilir. Bizim Demir Maske oyunumuzda ise, görünüşte bir ihtilaf yok. Görünüşün aynı olduğunu kabul ediyoruz. Bizim oyunda ayrı olan zarf değil içindeki!.. Halbuki ben şimdi sadece zarfı görebildim, o da elbet bildiğimiz Es Pederos idi.

Emilio sessizce dinliyordu, devam ettim:

- Beni arıyacağını söyledi. Tabii bekleyeceğim. Ama biran önce dönmek istediğimi de bildiğine göre, sanırım uzun zaman bekleyemeyeceğimi düşünecektir...

Sevgili okuyucular, söylediğim gibi de bekledim ve nihayet iyiden iyiye sıkıldığım için, o bekleyiş süresini nakledip sizi de sık-mak istemem. Hemen kestirmeden koşturacağım:

O görüşmeden iki gün sonra Es Pederos beni aradı, hatırlımı sordu ve tekrar arayacağını ve yine görüşeceğimizi söyleyerek telefonu kapattı.

Ondan sonra tam dört defa bu telefon oyununu oynadık ve her defasında da aynı nezaket cümleleri ve ardından tekrar görüşeceğiz bildirimi!..

İşte şu anda da Forbos hava alanının VIP salonunda Emilio ile karşı karşıya oturmuş içkilerimizi yudumluyoruz. Beklediğimiz artık Es Pederos falan değil doğruca beni götürecek olan İngiliz hava yollarının uçağı!.. Tam 36 gün kaldığım Tekelonya'dan artık dönüyorum.. Uçağın yarım saatlik bir gecikme yapmasına, ikinci içkilerimize zaman bıraktığı için, bayağı sevindik bile.

Emilio'ya kalsa hâlâ da erken döndüğümü söyleyebiliyor ama, bu sefer kendi kuşkularının eşilmesini deşilmesini düşünerek değil, birbirimizi daha fazla görmemizi istediğinden!..

Hele dün akşam büsbütün ısrar edip bırakmıyacağından biraz korkmadım desem yalan olur. Ama o da nihayet Demir Maske araştırmasında hiçbir yere varmadığımızı ve varamıyacağımızı görmüştü!..

Kadehimi kaldırdım:

- Haydi dostum dedim, herşeye teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel günler geçirdik. Şimdi yarın da Mafalda ile Sofia'ya kavuş-tun mu herşeyi bir tarafa bırakıp keyfine bakarsın olur biter.

Asıl söyleyeceklerimi son ana sakladığımı bilirmiş de vakit bu-

lamayacağımdan korkuyormuş gibi sık sık saatine bakarak sinirli sinirli kıpırdıyordu. Ben ise sakindim ve vaktin geldiğini görür görmez de:

- Sevgili Emilio dedim, Martı adasına, değil izin vermek, adım bile atılmıyacağını, senin adamından öğrendik!.. Yakında da bu konuda resmi mektup alacaktıydın!.. Roberto'ya gelince doktorlar komadan çıktı ama ne zaman toparlanır da soruları cevaplar bilemiyorlar!.. Geriye bir Es Pederos'la benim başbaşa konuşabilmem kalmıştı ki, onu da bütün gayretlerimize rağmen gerçekleştiremedik!.. Bu durum karşısında, senin "Demir Maske" kuşkun iyiden iyiye kuvvet kazanmış gibiyse de bence bu oyunun yakasını yine de bırak artık!.. Bence senin için de hatta benim için de, daha rahatı var..

Durdum.. Emilio'nun meraklanmasını bekledim.

Hemen sordu da:

- Neymiş o?

- Gayet açık dostum, diye devam ettim, bizim hep sevdiğimiz bir es Pederos var, tamam mı? Bu Es Pederos'ta eskiden şu varmış da şimdi yokmuş da...diyelim ki bunların da hepsi tamam!.. Pekiyi ama işi kolayından ve rahatından almak varken, ne diye içini kavuran bir alay kuşkuya yer veriyorsun? Kov hepsini zihninden ve yüreğinden.. Onda güzel bir şey mi gördün? Es Pederos'umuz budur der rahatlırsın!.. Hoşlanmadığın bir tarafa rastlayınca da "Demir Maske" altında bizimki şu anda kimbilir ne yapıyordur der, bunu önemsemez, ötekini düşünürsün!..

Acı acı gülümsedi:

- Sen böyle mi yapacaksın?

- Ben dedim, bunu yapmaya başladım bile. Aslında senin Demir Maske dediğin, bir değişmenin ikimiz arasındaki sembolünden başka ne ki? Pek beğendiğimiz taraflarından ayrıldığını gördüğümüz her arkadaşta elbette yanarız. Düzeleceği umidini eğer kaybetmemişsek de, o günü görmeyi umarız. Ne demektir bu? Gayet açık, bir nevi demir maskecilik oynamak demektir, hem de farkında olmayarak!.. O arkadaşın bozulmuş saydığımız taraflarını son şahsiyeti, yani ortaya çıkarılan ikizi temsil eder; kaybolmuş sadığımız

iyilikler ise Demir Maske altına kapatılmış öbür ikizde kalmıştır!.. Bu tablo önünde ümit beslemek, ancak o demir maskenin çıkarılacağı günü beklemek demek değil de nedir?

Tam o sırada, hoparlörden bizim uçağın daveti duyuldu. El çantamı ve pardesümü alırken:

- Bu çağda demir maskelerin eski devirlerdeki gibi ilkel olduğunu sanmıyorsun herhalde dedim.

Ve dostumun aziz gövdesini kucaklayıp sıkarken:

- Senin kuşkuların doğru bile olsa, bizimki öyle güçlüdür ki, o maskeyi dişleriyle parçalar, çenesiyle dağıtır ve yine birgün çıkar gelir...

Diyerek kapıya yöneldim!..

KAÇAK

Tekelonya'da tam altı tane siyasi parti vardır. Bunlardan Doğruluk Partisi, bildiğiniz gibi iktidardadır, Başkanı da Başbakan Tanya!.. Diğer beşinden en baştaki şimdi ana muhalefeti temsil eden Varlık Partisi, ondan hemen sonra gelen Hıristiyan Parti, arkasında Sol Savaşçılar Partisi, onun peşinde sol yarışçılar ve en sonunda da Komünistler!..

Ana muhalefeti oluşturan Varlık Partisini, yine bildiğiniz gibi, müteveffa Don Gutal kurmuştu. Şimdi başında genç Lazos var!..

Lazos, gerçekten ciddi bir politikacıdır. Ciddiyet onda Allah vergisi!.. Öye ki, Lazos'un dudakları gülmeyi hiç tatmamış, gözleri neş'eye hiç rastlamamıştır!.. Tanrı böyle yaratmış onu, zorla değil ya!.. Ama bu sayede o, çocukluğundan beri çevresi tarafından hep ciddiye alınmış, böylece de daima yaşının üstünde işler çevirebilmiştir!.. Onu bir tek defa, bir tek adam Don Gutal, ciddiye almamaya kalkıştı, o da pişman ve âdeta perişan oldu!.. Lazos, adamın partisini elinden koparıp aldığı gibi, tam karşısına da dikivermiş ve Don Gutal defalarca "Peşimanım" demişse de hiç kulak asmadan yoluna devam etmiştir!..

İşte bu Lazos'u şimdi de, Başbakan Tanya Dudu, ciddiye almıyor değil de almamaya çalışmıyor mu?

Aslında Tanya'nın ona karşı beslediği duyguya tam karşılık, "Kızgınlık veya sinire dokunmak" nihayet bilemediniz "tahammülsüzlük" olabilir ama, Tanya Dudu bir süredir, rakiplerini hafife alır pozlar içinde görünmeye ve pek yukarılardan bakıyormuş gibi seslenmeye merak sardığı için, saygımızdan öyle diyoruz.

Her neyse, işte o Lazos ile bu Tanya, geçen hafta yine birbirlerine hayli diş gıcırdatıp hayli salçalı, naneli, taşlı, kumlu, acılı, ekşili laflar söylemiş ve sonra parti gruplarını toplayarak, bir durum değerlendirmesi yapmak zorunluğunu duymuşlardı.

Ve yarım saatlik toplantılar sonunda, her ikisi de kendi milletvekillerinin geleneksel alkışlarını toplayıp bravolarını tıkınarak, evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Kocası Tanya'yı rezidansın kapısında karşıladı. Adamın önemli görevlerinden biri de buydu. Tanya, yorgun argın evine döner dönmek karşısında ilk göreceği çehrenin eşininki olmasında ısrar etmiş o da bu görevi kabul etmek zorunda kalmıştı. Hem de bu defa tamamen fahri olarak!.. Laf aramızda, başlangıçta, birşeyler ümit etmedi değil, ama Tanya'dan ve partiden hiç ses çıkmaması karşısında, hemen kazı çevirdi ve işin parasız olması şartını kendi koymuş gibi davranmaya geçti!..

Tanya, kocasının sevimli yüzünü görünce hafifçe gülümsedi. Sinyor Dudu eşinin elinden evrak çantasını alırken:

- Yorgun görünüyorsun ama dedi, yine de güzelliğin...

Tanya yanağını uzatıp öptürerek adamın sözünü kesti ve sonra koluna girip:

- Bu herif varken dedi, az sonra o güzelliğin bile duracağından kuşkuluyum!.. Sinyor Dudu durdu, karısını kolundan çıkarıp, omuzlarından tutarak yüzüne uzun uzun baktı ve:

- Kimden bahsediyorsun dedi, umarım Es Pederos değildir.

Tanya salondaki kanepeye kendini atıp ayağındaki İtalyan pa-buçlarını silkelerken bağırdı:

- Yok canım ne Es Pederos'u? Onun şimdilik kuzudan farkı

yok!.. Ben şu Lazos belasından bahsediyorum. Öyle sinirime dokunuyor, öyle deli oluyorum ki, bıraksalar boğabilirim!..

Sinyor Dudu, yine fahri olarak eşinin yanına oturdu ve hiç para pul düşünmeden onun ellerini tutarak:

- Değmez karıcığım dedi, İsa hakkı için sen onu nasıl olsa perişan edersin!..

Ve birden yine tamamen fahri olarak yanağına bir öpücük kondurup ekledi:

- Edeceksin de..

Tanya'nın morali iyiden iyiye düzelmeye başlamıştı. Kaykıldığı kanepede doğrulurken:

- Tabii perişan edeceğim dedi, hele sen şimdi bize birer içki hazırlat da, bu arada ben üstümü değıştireyim!..

Sinyor Dudu'nun fahri hizmetleri buraya kadardı. Dikkat ederseniz Tanya da bunu bildiğı için, "içkileri hazırla" değil, "hazırlat" demişti. Sinyor Dudu'ya burada düşen sadece zile basıp gereken emirleri vermektir. Eh! artık o kadar angarya da, eşi Başbakan olmuş bir adama fazla yakışmıyan birşey değildi doğrusu.

Tanya, gerçekten şık ve zarif bir ev kılığıyla salona döndüğü zaman, Sinyor Dudu, Dry Martini'nin ikincisine geçmek üzereydi ama hiç renk vermeden onu beklemiş gibi yaparak kadehini eşine doğru kaldırdı:

- Dünyanın en güzel, en akıllı, en tatlı, en cömert Başbakanının şerefine!..

Son sıfatı iyi bulmuş ve üzerine pek fazla basarak söylemişti!.. Ne olur ne olmaz! Tanya da kadehini aldı ve karşılık vermeden içmedi:

- Dünyanın en yakışıklı, en sevimli, en becerikli, en verimli ve en işbilir eşine!..

İşte tam o sıradaydı ki, telefon çaldı.

Şüphe yok, telefona bakmak da Sinyor Dudu'nun fahri işleri arasında değildi ama, oturduğu berjer telefona daha yakın olduğu için, açmak zorunda kalmış ve ahizedeki sesi dinler dinlemez, hemen eşine işaret etmişti:

- Seni istiyorlar, TİK'ten, galiba da Başkan!

TİK, Tekelonya'nın meşhur gizli istihbarat kuruluşu idi. TİK'te herkes herkesi, dışarda herkes TİK'i bilir, her yapılan iş de ayan beyan ortadadır ama ne hikmetse bu teşkilat gizlidir!..

Tanya, heyecanla yerinden kalkarak telefonu aldı:

- Evet ben Başbakan..

Eşi doğru anlamıştı karşısındaki TİK'in başkanıydı.

- Sayın Başbakanım! diyordu adam, emrettiğiniz araştırma tamamlandı ve bir iki nokta bulabildik sanıyorum.

Tanya'nın kaşları biraz çatıldı:

- Ne demek, "sanıyorum?" buldunuz mu bulmadınız mı?

- Bulmasına tabii bulduk efendim, yalnız değerini takdirinize arzederim. Bunu demek istemiştım.

Tanya artık meraklanmıştı da:

- Öyleyse hemen istiyorum dedi, yardımcılarınızdan biriyle gönderseniz de olur!..

Ama TİK Başkanı, böyle ince meseleleri yardımcılara falan bırakacaklardan değildi. Hem Başbakan zerafetinden öyle söylemişti, yoksa bizzat Başkanın getirmesini istemeyişinden değil. O da önünü ilikledi ve telefona:

- Hemen kendim getiriyorum efendim, dedikten sonra rüzgâr gibi arabasına koştu.

Tam on dakika sonra da rezidansın çalışma salonunda üçü karşı karşıya idiler.. Dudu'lar ve TİK Başkanı!.. Salonun kapısı sıkı sıkıya kapatılmış, telefon bağlantıları kesilmiş ve ses alınmasını önleyen elektronik süzgeçler çalıştırılmıştı.

TİK Başkanı bir yandan evrak çantasından kâğıtlar çıkarıyor bir yandan da açıklıyordu:

- Bütün geçmişini didik didik ettik efendim, tam 120 personel, bir o kadar da yardımcı ajan geçeli gündüzlü çalıştılar. Önce şunu söyleyeyim ki, adamın iş hayatında, hiçbir vergi açığı, ödeme arızası kat'i olarak yok..

Tanya'nın yüzü asılmaya başlamıştı. Ama Başkan bunu farketmiş olsa da çaresizdi, gerçeği söylemek zorundaydı.

- Aile hayatını da didikledik efendim, diye devam etti, maalesef orada da işimize veya dişimize gelir hiçbir nokta bulamadık.

Tanya iyiden iyiye kızmaya başlamıştı. Adamın sözünü kesti:

- Yani şu Lazos denilen salağın geçmişinde hiçbir siyah nokta hiçbir kusur, hata, ayıp, olmadığına mı inanmamı istiyorsunuz?

Eşi elini hafifçe kaldırarak Tanya'ya sabırlı olmasını işaret ederken, TİK Başkanı atıldı:

- Hayır Sayın Başbakan ben şu ana kadar sadece iş hayatıyla aile hayatından bahsettim. Şimdi diğerlerine geliyorum..

Önündeki kâğıtları karıştırdı ve bir tanesini ayırıp çekerken:

- İşte şurada diye lafı sürdürdü, konumuzun okul hayatına gelince, sayın Başbakanım işte orada aradığınızı bulduk. Bu sayın Lazos, ilkokul'da bir defa, ortaokulda da iki defa okulundan kaçmış ve bunların her üçünden de ceza almış. İlk okuldakinde kulak çekilmesi fazla ciddiye alınmazsa da, diğer ikisinde yazılı ihtarları var!..

Tanya'nın yüzünde hemen güller açılmaya başlamıştı:

- Yaşayın dedi, hepsi bu kadar mı?

Başkan artık memnundu, gerginliği geçmeye başlayıvermişti.

- Bir daha var Sayın Başbakan dedi, askerde iken de bir defa yemekhane nöbetinden, bir defa da gece koğuştan kaçmış, arkadaşları yemekhane suçunu idare etmişler ama, gece kaçışı, ertesi sabah karargâha döner dönmez, 8 saat katıksız hapisle cezalandırılmış!..

Tanya artık tam anlamıyla sevinçten zil çalıyordu.

Ellerini çırparak TİK başkanına takdirlerini bildirdikten sonra, yerinden kalktı ve pencereye doğru:

- İşte şimdi seni silip süpüreceğim Lazos azgını!.. diye bağırdı.

Fakat siz şu Lazos'un talihsizliğine bakınız, parti grubundaki alkış sağanağından hız alarak ertesi günü tertiplelediği mitingde kalabalığı coştururken, Tanya için:

- Sen ekonomi bilgini falan değil, cahilin enginisin!.. deyivermez mi?

Gerçi bu söz kalabalığı gene coşturmaya coşturmuş ve medyanın bir kanadında da hayli geniş yer bulmuştu ama, şu okuldan

kaçma aşını nasıl kotaracağını düşünüp duran Tanya için de, pek büyük bir fırsat olmuştu.

Ö da hemen bir gün sonraki Parlamento toplantısında gülümseyerek kürsüye geldi, salonu meşhur gülüşüyle bir süre süzdü ve ıslak dudaklarını önündeki koca başlı mikrofona uzatarak bombasını patlattı:

- Sevgili arkadaşlarım diyordu, ana muhalefet lideri Sayın Lazos benim ekonomi falan bilmeyip cahil olduğumu söylemişler (gülümseme) iltifat etmişler. Ben şimdi bu kürsüden kendilerine şunu okudum, şunu bilirim diyemeyeceğim için beni mazur görsünler (gene gülümseme ve bu defa biraz uzun) diyemeyeceğim çünkü, anlamazlar, anlıyamazlar. Zira üç defa okullarından kaçmış bir adamın bir irfanı ve eğitimi anlaması mümkün değildir...

Lafın burasında, oturduğu yerden kendisini gülmeye çalışarak dinlemekte olan Lazos'a dönüp devam etti:

- Sormazlar mı adama, sen bu kadar bilgindin de, okullarından kaçarak mı bi bilgiyi elde ettin?

Aman efendim, Tanya'nın Doğruluk Partisi milletvekillerini o anda görmeliydiniz. Hepsi ayağa fırlıyarak öyle bir alkışa ve, "Tanya Dudu... Tanya Dudu" diye tempo tutmaya başlamışlardı ki, gören bir cümle ile ana muhalefetin de, Başkanının da yerle bir olduklarına hükmedebilirdi.

Tanya, bir süre bu coşkuyu keyifle seyrettikten sonra arkadaşlarını eliyle sükunete çağırıp devam etti:

- Evet, sorarlar adama bilgiyi bu kadar seviyor ve tanıyordun da, okullarından niye kaçtın? Ha söyler misin niye kaçtın?

Haydiii yine kıyamet yine bağırış çağırış "Tanya Dudu.. Tanya Dudu seni başımıza Tanrı koydu.." feryatları!..

Nutkun başlangıcında işin böyle ciddiye alınıp coşkunluğa kadar varacağını aslaa kestiremediği için, rahat olan biçare Lazos bile, artık iyiden iyiye tedirgindi. Gerçi söz isteyip Tanya'dan sonra kürsüye çıktıysa da, iktidar partisinin sıtma görmemiş Davut peygamber sesli milletvekillerinin, "kaçak..kaçak.." diye bağırımları yüzünden uzun süre konuşamadı. Ve söze başlayıp da:

- Değerli arkadaşlarım, Sayın Başbakanın, benim okuldan kaç-

mama örnek olarak gösterebildiği, ilkokul birinci sınıfıyla ortaokulun ilk sınıfına aittir ve şimdi arzedeceğim sebeplerden..

Demeye çalışmışsa da berikiler:

- Bırak onu, kaçtın mı kaçmadın mı? onu söyle, diye öyle bir yaygara koparmışlardı ki, ister istemez kürsüden indi ve hemen bir basın toplantısı düzenleyerek, Tanya'nın dayanaklarının ne kadar eften püften şeyler olduğunu, birer birer, güzel güzel anlattı ve hatta yurt içinden ve dışından aldığı, ilk, orta, lise, yüksek okul, üniversite diplomalarından bir tomarını da elinde sallaya sallaya pozlar da verdi ama, nafile!.. Adamın adını kaçığa çıkarıverdiler!..

Ve Tanya, aslında bir polemik zemini için ne aklı, ne zekâsı ne bilgisi ne de dili hiç de uygun olmayan Tanya, böyle bir sonuç almaktan öyle mest, öyle sermest idi ki, artık başka lafa gerek görmez oluvermişti.

Ertesi günü çıktığı kısa bir yurt gezisinin ilk durağında, eline mikrofon demetini aldığı gibi bağırıyordu:

- Demezler mi adama, bu kadar bilgi düşkünü, gerçek meraklısı idin de okuldan niye kaçtın?..

İkinci durakta gene aynı terane!.. Üçüncüde bir daha!..

Ve tam dönüştüydi ki, Tanya'nın başyardımcısı Cevros dayanamayıp yanındaki Maliye Bakanına sormuştu:

- Kuzum, bizim Başkan ne söyledi de bu kadar alkışlandı?

Bakan önce irkilmiş sonra birden Cevros'un küp gibi sağır olduğunu hatırlayıp bağırırmıştı:

- Lazos'un kaçaklığını anlatıyordu.

Fakat beriki bu defa da uçağın gürültüsüne karışmış bağırıtıyı iyi duyamadığı için yanlış anlamış ve şaşkın şaşkın sormayı sürdürmüştü:

- Lazos'un kavaklığı da mı varmış?

Bu küçücük olayı, sanmayınız ki, yaşlı başlı bir adamın fiziki kuduruyla eğlenmek için yazıyorum. Hayır, asla değil!.. Sadece şundan:

Bu adam Tanya Dudu'yu en iyi anlamakla tanınmış büyük bir hayranıydı da...

-BİRİNCİ CİLDİN SONU-

Türk edebiyatının ustalarından Bedii Faik bu kez bir ülkeyi, Tekelonya'yı anlatıyor. Neresi bu Tekelonya? Kadın Başbakan Tanya Dudu, kocası Sinyor Dudu kim? Peki romanın kişilerinden Doğruluk Partisi Genel Başkanı Es Pederes kim? Ya Varlık Partisi Lideri Lazos?... Ya Solcu Parti Lideri Don Kerevit ?... Kimler yok ki bu kitapta! Çok güleceksiniz, böyle bir ülkeye, yönetimine, liderlerine çok güleceksiniz... Tekelonya'nın ancak hayal ürünü olduğuna karar verip o ülkede yaşamadığınız için şükredeceksiniz.

ISBN 975-325-004-5(TK)
ISBN 975-325-005-3

9 789753 250047